

Hemmeligheten om katastrofene

Joel Richardson

Oversatt av Geir Spachmo, 2018/2019.

Bibelsitater fra Norsk Bibelselskap 1978 (NBS 78) oversettelse, hvis ikke annet er bemerket.

NB 88 = Norsk Bibel A/S 1988 oversettelse.

KJV = Norsk oversettelse av den Engelske King James av 1611 (Morten Gjemlestad).

Sitater fra Koranen: www.islam.no

Hemmeligheten om katastrofene inspirerer og oppmuntrer leseren til å slutte seg til Guds prioriteringer og Hans suverene vilje for dagens verden. Forfatterne gir nyttig innsikt som er formet av deres forståelse av og erfaringer med Guds verk i og gjennom globale katastrofer. En nødvendig bok for å forstå tidene og finne mening i det som virker meningsløst. Som albansk, evangelisk pastor har jeg vært førstehånds vitne til mange av historiene som blir fortalt i denne boken.

– Zefjan Nikolla, pastor i Emanuel Evangeliske Kirke og direktør i Wilberforce Foundation, Albania

Den gamle filosofiske æras tema om lidelse har vært et av de sentrale emner i mange avhandlinger. *Hemmeligheten om katastrofene* kaster lys over Guds hensikt med katastrofene. Etter Kosovo-tragedien vi opplevde i 1999, åpnet Gud nye horisonter for denne nasjonen. Dette er et perfekt eksempel på hvordan Gud vil bruke den lidelsen som ligger foran oss under antikrists nye religiøst-politiske styresett. *Hemmeligheten om katastrofene* vandrer med leseren bortover den eskatologiske veien av bibelske profetier for å gi mening og håp til de lidende. Dette er en nødvendig bok som kommer i rette tid.

– Pastor Driton Krasniqi, tidligere direktør i Kosovos Protestantiske Evangeliske Alliansen

Kristne har i årevis forsøkt å dra til jordens ender for å gjøre disipler. Og nå fører Gud verden til de kristne. *Hemmeligheten om katastrofene* er et inngående blikk i hvordan Gud bruker katastrofer og kriser til å spre ikketroende over hele verden. Denne boken vil utfordre ditt syn på flyktninger og på endetiden.

– Hugh O. MacLellan, tidligere formann i MacClellan Foundation

Hemmeligheten om katastrofene er et usedvanlig viktig og sant profetisk ord for en tid som denne. Den peker ikke bare på de store utfordringene i de siste dager, men det som er langt viktigere, den presenterer et klart evangelie-sentrert svar.

– Joseph Farah, direktør i World Net Daily (WND)

HEMMEIGHETEN OM KATASTROFENE

Hvordan forstå Guds frelsende hensikt med de globale katastrofene i endetiden.

Joel Richardson & Nathan Graves

THE MYSTERY OF CATASTROPHE

Copyright © 2018 by Joel Richardson and Nathan Graves

All rights reserved. No part of this book may be reproduced in any form or by any means—whether electronic, digital, mechanical, or otherwise—without permission in writing from the publisher, except by a reviewer, who may quote brief passages in a review.

Unless otherwise indicated, all Scripture references are from the New American Standard Version (NASB). Copyright © 1960, 1962, 1963, 1968, 1971, 1972, 1973, 1975, 1977, 1995 by The Lockman Foundation. Scripture marked niv is from the Holy Bible, New

International Version®, niv® Copyright ©1973, 1978, 1984, 2011 by Biblica, Inc.® Used by permission. All rights reserved worldwide. Scripture marked esv is from the Holy Bible, English Standard Version. esv® Text Edition: 2016. Copyright © 2001 by Crossway Bibles, a publishing ministry of Good News Publishers. Scripture marked isv Copyright © 1995-2014 by isv Foundation. ALL RIGHTS RESERVED INTERNATIONALLY. Used by permission of Davidson Press, LLC.

Book designed by Mark Karis

Hardcover ISBN: 978-1-949729-00-9 eBook ISBN: 978-1-949729-03-0

Printed in the United States of America

Til min kone Lorraine, mitt livs kjærlighet, og til de to største jordiske gaver Gud noensinne har gitt meg – mine to sønner, Josiah og Justin

INNHOLDSFORTEGNELSE

x. *Anerkjennelser*

xi. *Forord*

Del 1: EN BIBELSK TEOLOGI OM KATASTROFENE

Nathan Graves

Innledning

1. Bibelens historie om katastrofene
2. Gjennom storm og uvær går Hans vei
3. Hemmeligheten om katastrofene
4. Eksempler fra vår tid
5. Katastrofer, det store bildet

Del 2: HVA SKAL SKJE NÅ?

Joel Richardson

6. En verden full av katastrofer
7. Det siste riket
8. Antikrists ånd
9. Herrens hensikt med Antikrist
10. Vår respons

Del 3: HVA BØR VÅR RESPONS VÆRE?

Nathan Graves

11. Det store klimaks
12. I møte med vår tid
13. En misjonær for denne tid

Fotnoter

ANERKJENNELSER

JEG ØNSKER FØRST AV ALT å takke min Frelser Jesus Kristus for den store frelse Han med overdådig hånd har øst ut over meg, og for å ha lagt denne boken på mitt hjerte. Jeg takker min kone Lorraine for all hennes forbønn, oppmuntring, støtte og nyttige innspill. En spesiell takk til James Berry, min kjære og dyrebare venn, mentor, fotballtrener og engelsklærer, som ga meg kjærlighet til å skrive og som har vært et forbilde for meg på en gudfryktig mann. Til slutt ønsker jeg å takke Joel Richardson, en Guds mann som hadde tro på meg, støttet meg og ga meg denne utrolige muligheten til å dele med deg det som brenner dypt i mitt hjerte.

NATHAN GRAVES

SOM ALLTID ØNSKER JEG å takke min kone, Amy, for hennes urokkelige støtte. Mange takk til Geoffrey Stone for din uvurderlige hjelp og redaksjonelle oversikt. Jeg er dypt takknemlig. Mange takk til Mark Karis for enda et flott bokomslag. Til alle de støttepartnere som fortsetter å støtte det arbeidet Herren har gitt oss å fullføre, og som så trofaste dekker meg og min familie med sine bønner, jeg kan ganske enkelt ikke få takket dere nok. Må Herren gi dere tilbake alle de velsignelser dere har gitt meg, i rikt mål. Til slutt en takk til Nathan Graves for ditt partnerskap og din store tålmodighet med dette prosjektet. Må Herren bruke det mektig til sitt formål.

JOEL RICHARDSON

FORORD

JEG MØTTE NATHAN GRAVES første gang i 2014, i det som i dag kalles Republikken Nord-Makedonia. På den tiden hadde Nathan og hans kone, Lorraine, arbeidet i Albania i nesten tjueen år. Nathan arrangerte en strategisk konferanse på Balkan som tok opp de store utfordringene de evangeliske kirkene sto overfor. Jeg taler mye på konferanser og i kirker over hele verden. Denne spesielle begivenheten var ikke bare imponerende – den var inspirert. For å forstå kraften i det som skjedde det året, trenger man først å forstå en del ting om Balkan. Balkanhalvøya er den delen av verden som de fleste amerikanere vet minst om. Den dekker hele det sørøstlige Europa og i dag består den av omkring tretten land. I dette området er det et mylder av etniske, religiøse og sosiale grupper – og splittelser.

Under den kalde krigen var mye av dette området til en viss grad forenet under Jugoslavias flagg. I løpet av 1990-årene rev en serie kriger hele regionen i stykker. Ordet balkanisering har faktisk blitt et begrep som betyr å bryte opp et område i mindre og mer fiendtlig innstilte enheter. I løpet av denne perioden med splittelse og krig, ble mer enn 150.000 mennesker drept. Det var også i løpet av denne tiden at den evangeliske bevegelse begynte å gjøre sine første solide inntog i området. Det var på denne tiden at Nathan og hans unge familie flyttet til regionen. Som i en ilddåp, faktisk, ga de seg selv til et sted der jorden var gjennomtrukket av blod og folket var dypt splittet.

Selv om det har gått en tid, sitter fortsatt de smertefulle erindringene i sjelen. I mange tilfeller går de smertefulle erindringene og splittelsene flere århundrer tilbake. I dag er det fremdeles en enorm mengde av frykt, fordommer og splittelser langs nasjonale, etniske og religiøse linjer. I noen land er den muslimske befolkningen nesten 90 prosent, mens det er østlig ortodoks kristendom som dominerer i andre land. Selv om den evangeliske bevegelsen har slått sterke røtter her, forblir de en minoritet, og blir ofte sett på med mistenksomhet. Det var derfor jeg ble så imponert over Nathans gode lederevner til å organisere en slik konferanse i dette området. Han hadde klart å samle mer enn to hundre fremstående kristne ledere fra nesten hver eneste nasjon på Balkan. Det som imponerte enda mer var det faktum at det nesten var like mange pinsevenner som det var baptister. Alle som har vært lenge i tjenesten vet at sammenkomster der flere kirkesamfunn deltar sjelden skjer uten gnisninger. Men på grunn av sin forpliktelse til Guds rike, klarte Nathan å organisere og gjennomføre det umulige.

Bakerst i rommet var det satt opp flere avlukker for de mange språkene som ble simultanoversatt under konferansen. De få dagene vi var samlet, opplevde jeg den mektigste, mest salvede og velsignede tilbedelse og fellesskap som jeg noen gang har vært med på. Det var også en viss profetisk dimensjon over begivenheten. En av hovedhensiktene med samlingen var å diskutere hvordan evangeliske ledere i regionen kunne legge opp en strategi der man samarbeidet om å nå ut til sine muslimske naboer og stå opp imot den krypende skyggen til den islamske radikaleringen. Jeg var velsignet med å være en av hovedtalerne og fikk dele noe av den innsikten jeg har fått gjennom å vie meg til denne store utfordringen de siste par tiårene.

Det var under denne konferansen det gikk opp for meg at Nathan ville bli en strategisk partner til min egen tjeneste. Et år tidligere hadde jeg reist langt inn i fjellene i Bulgaria for å besøke en liten kirke som når ut til mange av de fjerntliggende muslimske landsbyene i området. Det var under denne turen jeg begynte å bli klar over hvor strategisk viktig Balkan-området er. Disse oppstykkede nasjonene, ofte glemt av mange i Vesten, er døren fra Midtøsten til Europa. I dag er det en høyst reell åndelig og geopolitisk kamp om kontrollen over denne veldig viktige innfallsporten. Det gikk opp for meg da, at Balkan vil spille en enormt viktig strategisk rolle i arbeidet med å forkynne evangeliet til alle nasjoner før Jesus kommer tilbake. Derfor kom det ikke som et sjokk at allerede året etter åpnet Recep Tayyip Erdogan, den kommende diktatoren i Tyrkia, slusene og tillot over en million flyktninger fra konflikten i Syria, og andre deler av Midtøsten, å strømme inn gjennom Balkan på vei til Vest-Europa. Hovedsakelig på grunn av forarbeidet vi gjorde under konferansen i Makedonia, og de forskjellige nettverkene som hadde utviklet seg der, slo mange av kirkene seg sammen og hoppet på muligheten til å nå ut til de hundretusener av flyktninger som strømmet gjennom regionen.

Uansett hvordan man føler det i forhold til de politiske konsekvensene av den globale muslimske flyktningekrisen, er det et udiskutabelt faktum at etterfølgere av Jesus er kalt til å nå ut til alle folkeslag. Så det er akkurat hva de gjorde. Blant annet dannet de møtepunkter langs flyktingenes rute og tilbød dem gratis lading av mobiltelefonene deres. Mens de gjorde dette, tilbød de dem også å sette inn et gratis mikro-SD kort i mobilen deres som var lastet opp med Bibelen og annen kristen litteratur på forskjellige språk. Kortet inneholdt også kontaktinformasjon til kirker i Europa som hadde uttalt et ønske om å ta seg av disse flyktingene når de kom. Nesten alle flyktingene takket ja til SD-kortet. Det var i det hele tatt et glimrende prosjekt. Titusener av muslimer fikk Bibelen på sitt eget språk gjennom dette prosjektet.

I løpet av denne perioden snakket jeg med flere venner av meg som arbeidet med flyktninger i Tyskland og andre europeiske land, og de kunne alle fortelle om et enestående antall muslimer som hadde kommet til tro. Det er selvfølgelig også tilfelle at mange simulerte omvendelse for å oppnå bedre fordeler, men det er ingen tvil om at et stort antall har kommet til en sann tro i løpet av de siste årene. Til denne dag er mange fortsatt medlemmer i disse kirkene, de har blitt disippelgjort og har fortsatt med å lede mange andre til Herren. Men midt i denne krisen, og på tross av alle konsekvensene av den, har Herren vært i virksomhet.

Det ligger i kjernen av denne boken en fast overbevisning om at Herren alltid er i virksomhet. Det virker faktisk som Herren er mest aktiv spesielt under katastrofer, kriser og i perioder da Han synes å være mest fraværende. Å lære å se muligheter for evangeliet når mange andre bare ser kriser er ikke et talent som kommer naturlig. Men det er et fag som Kristi kropp må lære seg. Jo nærmere vi kommer Jesu gjenkomst, jo flere naturlige og menneskeskapt katastrofer og ulykker vil vi se. Derfor vil også mulighetene for evangeliet øke – hvis vi har øyne å se dem med. Derfor er det med dette for øye og med stor glede at jeg har slått meg sammen med Nathan for å være medforfatter til denne boken. Det har vært både et privilegium og en ære. Nathan Graves er en mann som har et hjerte som brenner for de tingene som Guds hjerte brenner for, og som lik Issakars sønner ikke bare forstår seg på tidene, men også hva vi trenger å gjøre i lys av det som kommer. Vårt felles håp og bønn er at denne boken vil bli brukt for å hjelpe mange andre til å feste sitt blikk på det Gud gjør midt i de mange stormene som akkurat nå samler seg i horisonten.

Del 1

EN BIBELSK TEOLOGI OM KATASTROFENE

(Nathan Graves)

«For de albanerne som er på flukt stikker smerten mye dypere. Vi i vesten har vanskelig for å forestille oss hvordan det vil være å miste jobben. Se for deg at du har mistet hjemmet ditt, familiebildene, naboene du vokste opp med og alle dine eiendeler. Forestill deg deretter å se dine gamle foreldre bli slått og tvunget til å flykte over fjellene. Se for deg hele familier som har mistet

fedre, brødre og søskenbarn. Forestill deg at ditt barn på fem år ble tvunget til å se en offentlig henrettelse av sine lærere. Se for deg at du blir tvunget inn i et fremmed land der du ikke kjente noen andre enn de utrøstelige, døende menneskene som ligger ved siden av deg. Forestill deg at du må se at dine egne barn dør uten å være i stand til å gjøre noe med det ... Forestill deg så å være uten håp for evigheten.»

FLYKTNINGEKRISEN I KOSOVO, EN PERSONLIG DAGBOK. 28. MARS 1999.

INNLEDNING

DET VAR SENT, kanskje rundt 21:30. Jeg hadde nettopp avsluttet enda en lang og slitsom dag på jobb. Den siste måneden, siden flyktningekrisen i Kosovo begynte våren 1999, kom jeg hjem litt over ni om kvelden og noen ganger senere. Like etter at strømmen av kosovoalbanske flykninger kom inn i

Albania, hadde vårt team satt opp et nødhjelpssenter for å sørge for deres fysiske behov. Fra tidlig morgen til sent på kveld delte vi ut mat, klær og medisiner til nesten sju hundre flyktninger i vår egen bydel i Tirana, hovedstaden i Albania.

Så langt begynte jeg å kjenne hele den følelsesmessige og fysiske virkningen av krisen. Det var vanskelig å la være. Hver dag var jeg og min familie vitner til traumene hos mennesker som hadde mistet alt – hjem, jobb, familiemedlemmer og verdighet. Fordrevet på grunn av krig og alene i et fremmed land, var de sultne, overveldet av sorg og utmattet.

Lik mange andre albanere i vårt nabolag som tok inn flyktninger, hadde våre nærmeste naboer tatt inn en familie fra en landsby nær byen Prizren i Kosovo. Denne familien flyktet da serbiske paramilitære styrker kom inn i landsbyen deres for å fortsette sin kampanje med å ødelegge og samle sammen og skyte alle menn, både unge og gamle. Etter krigen besøkte jeg denne landsbyen der sørgende mødre og hustruer fortalte oss at flesteparten av de voksne mannfolkene enten var døde eller savnet. Etterpå tok de oss med til et sted der mer enn tretti menn og gutter var begravet i en massegrav. Jeg vil aldri glemme den utholdelige stanken som møtte oss da vi nærmet oss den ferske graven.

I panikk grep familien tak i det de kunne få med seg og flyktet over fjellene til Albania. Under flukten ble de skilt fra sine to yngste sønner og kunne ikke finne dem igjen. Etter å ha krysset grensen, ble de lastet inn i en gammel kinesisk CA-30 militær lastebil og transportert i åtte timer gjennom noen av de mest brutale og ufremkommelige veiene i Europa, til en mottakerstasjon i Tirana. Det var her våre naboer tok imot dem.

På vei hjem den kvelden, rundet jeg hjørnet til gaten der jeg bodde, og så en sammenkrøpen skikkelse som lente seg mot porten vår. Da jeg nærmet meg, kunne jeg se at det var en av flyktingene – en seksten år gammel gutt som bodde i det nærmeste nabohuset. Hans hode var bøyd og han gråt. Jeg satte meg ved siden av ham og spurte hva som var galt.

De neste minuttene, avbrutt av hans hjerteskjærende hulk, fortalte han meg at hans far var død. Tragisk nok, hadde hans far kvelden før gått bortover en av gatene i Tirana og falt sammen under et massivt hjerteattakk. Mens han døde, stormet en gruppe kjeltringer frem og ranet ham for fem hundre tyske Mark, familiens gjenværende kapital. Han døde der på gaten, uten å ha noen penger å etterlate seg til sin kone og sine barn. Mens jeg lyttet til hans tragiske historie, begynte jeg å gråte. Jeg hadde ingenting å si til ham. Alt jeg kunne gjøre var å sitte der sammen med ham og gråte.

Etter to krisefylte måneder med ustoppelig arbeid blant nødlidende og panikkslagne flyktninger, og etter å ha deltatt i noe som gikk langt ut over det jeg hadde opplevd tidligere, var jeg utmattet både fysisk og psykisk. Frem til da hadde jeg på et vis klart å begrense mitt private engasjement i forhold til de menneskene jeg betjente. Nå oppdaget jeg at jeg ikke var i stand til å kontrollere noe som helst omkring meg. Etter å ha sett de daglige lidelsene, hørt de tragiske historiene og prøvd å dele ut nødhjelp fra soloppgang til solnedgang, var jeg i ferd med å nå enden på meg selv. Historien om denne unge mannens far førte meg til et punkt der jeg ikke lenger kunne holde tilbake tårene.

Frem til da hadde jeg vært misjonær i ti år og forsto ganske klart at Gud bruker vanskelige omstendigheter for å åpne dørene for evangeliet. Men dette var noe annet. Jeg sto midt oppe i en internasjonal krise som jeg og alle rundt meg følte oss ute av stand til å gjøre noe med. Jeg lurte på hvorfor Gud tillot denne katastrofen å skje. Det var mer enn jeg maktet å bære.

Nitten år har nå gått siden den forferdelige krisen på Balkan. Siden den gang har min familie og jeg vært vitner til og deltatt med hjelp i andre katastrofer i denne krisepregede delen av verden. Den siste var den syriske flyktningekrisen, der mer enn én million flyktninger dro gjennom Balkan for å flykte unna krigen og kampene i Syria og Afghanistan.

Når man står overfor katastrofer av en slik størrelsesorden, der hjem, familier og enkeltliv blir revet istykker av krig og andre menneskeskapt eller naturlige katastrofer, er det vanskelig å la være å spørre Gud om hvorfor Han tillater at alt dette skjer. Derfor gjorde jeg det. Jeg spurte Gud hvorfor. Det jeg har oppdaget siden denne forferdelige tragedien i Kosovo, er det som har ledet meg til å skrive denne boken. Jeg er takknemlig for å være partner med Joel Richardson. Han har et unikt perspektiv som jeg tror er til hjelp for å knytte sammen mange av de tankene Gud la ned i mitt hjerte. I vår søken etter å forstå dette mysteriet med Guds planer og hensikter gjennom katastrofene, har vi oppdaget sannheter gjennom hele Skriften som har hatt en veldig innvirkning på vår forståelse av Gud og Hans globale frelsesprosjekt for å redde menneskeheten. Jeg ber om at du, når du leser denne boken, ikke bare forstår de bibelske begrepene vi diskuterer, men aller viktigst, at du griper visjonen slik at du kan dra nytte av disse sannhetene.

«Da jeg var i flyktningeleiren i dag, fikk jeg øye på to små gutter som satt alene på en benk. Jeg gikk bort til dem og så at de gråt. De skalv og var åpenbart veldig redde. Jeg satte meg mellom dem og tok den minste på fanget. Da jeg holdt ham og vugget ham, kom tårene strømmende. Da han begynte å gråte, lente hans bror ansiktet inntil meg og begynte å hulke. Da gråten avtok, spurte jeg den yngste om hans navn og hvor gammel han var. Han het Bujar (som på albansk betyr «gavmild»). Han var bare seks år. Den andre broren het Fisnik (som på albansk betyr «edel»). Han var åtte. Da jeg holdt disse to dyrebare småguttene, kunne jeg ikke annet enn å tenke på mine egne to sønner på fem og åtte. Dette kunne ha vært mine egne barn.»

FLYKTNINGEKRISEN I KOSOVO, EN PERSONLIG DAGBOK. 29. MARS 1999.

1

BIBELENS HISTORIE OM KATASTROFENE

«For det som er skapt, ble lagt under forgjengelighet, ikke frivillig, men på grunn av ham som gjorde det slik. Likevel var det håp, for det skapte skal bli frigjort fra trelldommen under forgjengeligheten og få del i den frihet som Guds barn skal eie i herligheten.»

KATASTROFE er et tøft ord som får oss til å tenke oss om. Det betyr «en begivenhet som forårsaker stor og ofte plutselig ødeleggelse eller lidelse, en stor ulykke.» Selve tanken på en katastrofe fører med seg en følelse av sorg og tap, men det er et ord som beskriver mye av menneskehetens historie. Historien til nasjonenes vekst og fall opp gjennom tidene har kommet som et resultat av den ødeleggelse, lidelse og undergang som er forårsaket av det vi kaller naturlige og menneskeskapt katastrofer. Fra skapelsens begynnelse ser vi hvordan Gud leder menneskenes bevegelser rundt om på jorden midt gjennom katastrofer. Og det gjennom i disse katastrofene at vi ser Gud brette ut sin hovedplan for nasjonene på jorden.

MENNESKET BLIR KASTET UT FRA EDENS HAGE.

Den første og største katastrofen i hele historien, slik den blir fortalt i Bibelen, var menneskets fall. Etter at Gud hadde plassert Adam i hagen, ga Han ham en befaling: «*Og Herren Gud gav mannen dette påbud: «Du kan spise av alle trærne i hagen. Men treet som gir kunnskap om godt og ondt, må du ikke spise av; for den dagen du spiser av det, skal du dø»* (1. Mos. 2:16-17). Vi kjenner alle til historien. Mennesket, kronen på Guds skaperverk, ble skapt fullkomment, og det var bare i denne tilstand av fullkommenhet at Adam og Eva ville og kunne kommunisere og ha fellesskap med Gud. Det vakre i dette fellesskapet ser vi når Gud kom ned i hagen for å møte dem og de vandret sammen i den svale kveldsvinden (se 1. Mos. 3:8). Hvilket vidunderlig bilde av Guds kjærlighet! Hvilken lyksalighet det må ha vært både for Gud og Hans skapning. Hvordan Adam og Eva må ha våknet i glede hver morgen for å møte Gud ved soloppgang og før solnedgang, dag ut og dag inn.

Vi kan ikke glemme dette bildet. Det var slik det var ment å være. Det er dette hele skapningen lengter etter å oppleve på ny. Forestill deg å vandre side om side med Gud i en makeløs vakker hage, der hele skapelsen flommer over av uberørt skjønnhet rundt deg på alle kanter. Det er overflod av lykke. Harmoni og liv erfares på en dyp måte. Den barnlige trangen til å løpe med vinden fyller deg hvert øyeblikk. Ingenting er i konflikt med hverandre. Du er fullkomment fri og har fullkommen fred.

Det var dette Adam og Eva kjente til. Så lenge de adlød Guds eneste og enkle befaling, ville alle livets behov og bekymringer aldri være i tankene deres. Så, i løpet av et øyeblikk, rammer katastrofen og alt forandrer seg. I et øyeblikks fristelse gir Adam etter og spiser av frukten fra treet til kunnskap om godt og ondt og blir umiddelbart og evig adskilt fra Gud. Selv om dødsprosessen begynte i kroppene deres, døde deres ånd øyeblikkelig, og sjelene deres ble umiddelbart adskilt fra Gud. Det var intet mindre enn en plutselig død.

Adam og Eva, som bare noen øyeblikk tidligere hadde en avtale om å møte Gud for deres daglige spasertur i hagen, opplevde nå traumatiske følelser – som de aldri hadde opplevd før. Skam og frykt overmannet dem, og da Gud ropte på Adam i hagen, prøvde de å gjemme seg selv og sin synd ved å dekke seg med fikenblader som de sydde sammen med sine egne hender.

Det som nettopp hadde hendt var en katastrofe av episke proporsjoner. Skaden og ødeleggelsen som fulgte av denne ene feilbeslutningen hadde en massiv, global virkning, som aldri kan sammenlignes med noen av katastrofene som skulle komme senere. Ødeleggelsen var så stor at den for alltid endret menneskeheten og naturen. Alle ødeleggelsene, krigene, døden, og tragediene opp gjennom historien har skjedd på grunn av denne ene forferdelige handlingen.

Tragedien var ikke bare hvilken betydning den hadde for menneskeheten. Gud ble også påvirket for all fremtid. For Ham skapte tapet en langt større sorg enn vi noensinne kan forestille oss. Og det Gud måtte gjøre for å gjenopprette forholdet og bringe menneskeheten tilbake til seg selv, ville kreve en handling fra Guds side som var så usannsynlig og ufattelig, at katastrofen med fallet aldri kunne sidestilles med den Gud selv ville oppleve da Han én dag skulle sende menneskets Befrier.

Planen om å gjenopprette Adam og Eva og hele skaperverket ble satt i sving umiddelbart. Det første løftet om den kommende Befrieren ble gitt i 1. Mos. 3:15, som sier at én dag skal Befrieren knuse hodet til Satan, slangen. Isteden for å godta den klesdrakten de hadde laget til seg selv, drepte Gud derfor et dyr og kledde Adam og Eva med skinnen. Dette var et forbilde på det ytterste offer som én dag skulle gis for å slette ut verdens synd slik at vi kunne bli kledd i Hans rettferdighet.

Deretter kastet Gud Adam og Eva ut av hagen:

Herren Gud sa: «Nå er mennesket blitt som en av oss og kjenner godt og ondt. Bare det nå ikke strekker hånden ut og tar av livstreet også og spiser og lever evig!» Så viste Herren Gud dem ut av hagen i Eden og satte dem til å dyrke jorden, som de var tatt av. Han jaget menneskene ut; og øst for hagen satte han kjerubene og det flammende sverd som svinget fram og tilbake. De skulle vokte veien til livets tre.»

(1. Mos. 3:22-24).

Dette er det første tilfellet av menneskeforflytning vi ser i historien. Adam og Eva var i hagen, og Gud kastet dem ut. Mer enn det, Han tvang dem til å forlate sine hjem og alt som var kjent for dem. Hvis vi ser på definisjonen av en flyktning – «En person som har blitt tvunget til å forlate sitt land for å flykte unna krig, forfølgelse eller naturkatastrofer» – så kan Adam og Eva betraktes som menneskehetens første flyktninger. I deres tilfelle ble de tvunget ut, ikke på grunn av en forferdelig ting som hadde blitt gjort mot dem, men på grunn av noe forferdelig de hadde gjort mot seg selv.

Guds utdrivelse av Adam og Eva fra Edens hage med makt viser oss et mønster som går igjen gjennom hele Skriften, hvordan Gud tvinger mennesker til å flytte på seg. Alt dette har å gjøre med Hans verdensvide plan om å vise sin herlighet og frelse menneskeheten. Hvis Gud ikke hadde kastet Adam og Eva ut av hagen og plassert kjerubene ved inngangen for å hindre dem fra å vende tilbake, ville de ha spist av livets tre og levd evig i en fortapt syndig tilstand og adskillelse fra Gud. Hvilken sann tragedie ville ikke det ha vært om de måtte ha levd i denne evigvarende tilstanden. Gud drev dem ut for å frelse dem. Han måtte forårsake en traumatisk krise i Adam og Evas liv for å forhindre dem fra å gjøre evig skade på sin sjel og på hele den menneskehet som skulle gå ut fra dem.

STORFLOMMEN

Adams synd hadde blitt ført videre til hans barn og barnebarn inntil menneskeheten var overmannet av ondskap. Bibelen forteller:

Herren så at menneskenes ondskap var stor på jorden. Alle tanker som rørte seg i deres hjerter, var onde dagen lang. Da angret Herren at han hadde skapt menneskene på jorden, og han var full av sorg i sitt hjerte. Han sa: «Jeg vil utrydde fra jorden menneskene som jeg har skapt, ja, ikke bare menneskene, men også feet og krypdyrene og fuglene under himmelen. For jeg angret at jeg har skapt dem.» Men Noah fant nåde for Herrens øyne.

(1. Mos. 6:5-8).

Vi trenger å stanse et øyeblikk her for å spørre oss selv: «Fører Gud ødeleggelser og ulykker over oss? Sørger vår kjærlige og nådige Gud for at katastrofer skjer i vår verden?» Les disse ordene Gud

talte til Noah: «*Jeg har satt meg fore å gjøre ende på hver levende skapning; for de har fylt jorden med lovløshet. Nå vil jeg utrydde dem fra jorden.*» (1. Mos. 6:13).

En massiv «naturkatastrofe» som var satt i scene av Gud utslettet alle innbyggerne på jordens overflate. Jorden ødela ikke seg selv. Gud ødela den. Han ødela dyrene, fuglene, alle skapningene som beveget seg på marken og hele menneskeheten, alle unntatt Noah og hans familie og dyrene de hadde med seg ombord på arken. Hvorfor? Hvis Gud ikke hadde ødelagt verden, ville verden ha ødelagt seg selv og slektslinjen til den kommende Befrieren vill ha blitt helt fordervet. Gud ødela for at Han kunne frelse. Gud førte ødeleggelse over sin elskede jord slik at den en dag kan få se oppfyllelsen av Hans guddommelige plan om å frelse den. Gud frelste Noah og hans familie for å bevare slektslinjen til den kommende Frelseren.

Selv om Noah var en rettferdig mann, opplevde han og hans familie den fulle tyngden av denne globale katastrofen. Da flommen kom, løftet vannet arken fra jordens overflate og bar den i 150 dager inntil den fant hvile på et fjell langt borte fra der de en gang hadde bodd. Fordrevet og adskilt fra alt de hadde kjent, måtte Noah og hans familie begynne et nytt liv, alene i verden.

BABELS TÅRN

Etter flommen tok det ikke lang tid før menneskeheten på ny hadde fylt jorden med sin ondskap. Den store katastrofen som ble forårsaket av Adams synd ble ikke ordnet gjennom den store flommen som Gud sendte. Synden fortsatte gjennom Noah, hans kone og hans barn. I 1. Mosebok 10 ser vi at folkeslagene på jorden som stammet fra Noahs sønner talte samme språk og flyttet sammen til ett sted i landet Sinear.

Dette var i direkte ulydighet mot Guds befaling som ble gitt til Noah og hans sønner: «*Men dere skal være fruktbare og bli mange, myldre på jorden og bli tallrike der!*» (1. Mos. 9:7). Dette var andre gang Gud ga befalingen om å være fruktbare og bli mange og fylle jorden. Han hadde også gitt befalingen til Adam i 1. Mos. 1:28. Denne befalingen er, som vi skal se, direkte og i all vesentlighet koblet til Guds frelsesplan for verden.

Men det er aldri målet eller ønsket til det fordervede mennesket å gjøre Gud vilje. Vår natur er å følge egoistiske mål. Våre forsett er å vende oss innover mot det som er kjent og trygt. Ambisjonen som driver oss er å vokte om det vi elsker og opprettholde vår personlige, fysiske trygghet. Vår natur er å bygge festninger og innhegninger, å beskytte våre egne interesser, og å gjøre oss selv et navn. Vi vil beskytte våre små kongeriker uansett hva Gud har befalt eller hva Han ønsker. Dette var også ønskene til folket i Sinear, og dette har vært menneskets ønsker siden tidenes begynnelse. På grunn av dette må Gud gripe inn. La oss se på fortellingen:

De sa til hverandre: «Kom, så lager vi teglstein og brenner dem godt!» De brukte tegl til byggestein og jordbek til bindemiddel. «Kom,» sa de, «la oss bygge oss en by med et tårn som når opp til himmelen, og skape oss et navn så vi ikke blir spredt ut over hele jorden!»
(1. Mos. 11:3-4)

Folket sa at de ville bygge seg en by, og de ville skape seg et navn i trass mot Guds befaling om å fylle jorden. Enda en gang ser vi en katastrofe, forårsaket av Gud, som fører til masse migrasjon og forflytning av mennesker. Gud forvirret språkene slik at folk ikke ville ha annet valg enn å skille seg fra hverandre og flytte mot øst, vest, nord og syd. Det var en flyktningkrise av uhørte dimensjoner.

ABRAHAM BLIR KALT TIL Å DRA UT

Med én gang menneskeheten var spredt ut over hele jorden, fortsatte Gud med å gjennomføre sin plan om å bringe frelse til verden og gjøre sitt navn kjent over hele jorden ved hjelp av katastrofer. I Abrahams liv ser vi igjen Guds verk gjennom forflytting og fordriving. «*Herren sa til Abram: 'Dra bort fra ditt land og din slekt og din fars hus til det landet som jeg vil vise deg!'*» (1. Mos. 1:12).

Dette verset avslører i sin beskrivelse det alle flyktninger erfarer. Når de flykter legger de igjen alt som er viktig for dem: sitt land, sitt folk og sin familie. Etter å ha levd i en Østens kultur i nesten et kvart århundre, kan det ikke overdrives sterkt nok hvor viktig disse tingene er, spesielt familien. For mange vestlige er jobben ofte prioritert fremfor andre ting. For Østens mennesker står familien over alle ting. Tanken på å forlate sin familie er helt utenkelig. Dette er grunnen til at når mennesker fra Østen flytter på seg, vil de gjøre alt de kan for å få med seg familiemedlemmene, eller det vi gjerne kaller familiegjenforening.

Men når det gjaldt Abraham, kalte Gud ham ikke bare til å forlate storfamilien, men også sin etniske tilhørighet og sin nasjonalitet. Det var et kall som må ha skapt stor angst hos Abraham og dyp sorg hos alle som var rundt ham. Mye kunne ha vært sagt om dette og burde også sies. Sorgen og mangelen på forståelse fra familien var utvilsomt dyp og ingen kan identifisere seg mer med denne sorgen enn Herren selv.

Her ser vi igjen at Gud flytter individer fra et geografisk punkt til et annet for å fullføre sin frelsesplan med verden. Abrahams kall om å forlate sitt land og dra til et sted Gud ville vise ham var spesielt knyttet til Guds plan for nasjonene på jorden. I følgende vers leser vi: «*Jeg vil gjøre deg til et stort folk; jeg vil velsigne deg og gjøre ditt navn stort. Du skal bli til velsignelse! Jeg vil velsigne dem som velsigner deg, og forbanne den som forbanner deg. I deg skal alle slekter på jorden velsignes*» (1. Mos. 12:2-3).

Dette løftet om at alle folkeslag på jorden skulle bli velsignet gjennom Abraham var en annen profeti om den lovede Befrieren som en dag ville komme og bære verdens synder. Denne Befrieren ville én dag velsigne alle nasjoner – hver stamme og tungemål og folkeslag på jorden – med tilgivelse for synd og evig liv. Gjennom denne kommende Frelseren ville menneskeheten og hele skaperverket en dag bli gjenopprettet og forenet med Gud. Det geografiske stedet der alt dette skulle utfolde seg krevde at Abraham la ut på en lang og strevsom reise til det lovede land.

Kallet til Abraham var å forlate sitt hjemsted og følge Gud over alt dit Han ledet ham. Hvorfor kunne ikke Gud ha oppfylt sin plan akkurat der Abraham var? Hvorfor kunne Han ikke gjort det lett for Abraham og latt ham være i Ur i Kaldea? Fordi Guds planer og hensikter for menneskeheten kan bare bli oppfylt når Gud gjør ting på sin egen måte. Det finnes ingen snarveier. I sin suverene strategi flytter Gud folk hvor og når Han vil for å oppfylle disse planene og hensiktene. Abraham måtte dra. Det fantes ingen annen utvei. Abrahams selvoppofrende handling med å forlate alt var blant hans største troshandlinger.

JOSEF BLE SOLGT SOM SLAVE

Mellom den tiden Abraham og Lot kom til Kanaan og da Josef ble solgt til slaveri i Egypt, var det en rekke kriser, katastrofer og ulykker som førte til flytting og folkebevegelser. Fra Abrams og Sarais flykt til Egypt på grunn av den alvorlige hungersnøden i landet, til Lot som unnslopp ødeleggelsen av Sodoma, til Hagar ble sendt ut i ørkenen med Ismael, til Jakob som flyktet fra Esau tilbake til Ur og deretter flyktet fra Laban tilbake til Kanaan er migrasjonsmønsteret til folk på grunn av katastrofer mange og tydelige.

Gud forårsaker katastrofer for å åpenbare sine guddommelige hensikter med kjærlighet og nåde, ikke bare for Israel og kirken, men for alle mennesker. Historien om Josef er spesielt gripende med å åpenbare denne sannheten. Josefs ord til sine brødre i 1. Mosebok sier alt: «*Så er det da ikke dere, men Gud som har sendt meg hit*» (1. Mos. 45:8). Hvor ofte blir vi ikke fortvilet i våre personlige liv når ulykken rammer oss? Vi tenker automatisk, «Dette kan ikke være fra Gud. Han ville aldri forårsake eller tillate at slike forferdelige ting skulle skje med meg!» Vi setter likhetstegn mellom Guds godhet og gode omstendigheter. Når det skjer onde ting, antar vi automatisk at de alltid er forårsaket av Satan. Men Skriften viser oss noe annet.

Overlatt til oss selv vil vi vanligvis velge det som er det motsatte av Guds vilje for oss selv og andre. Det er menneskets natur. Men selv når vi velger å gjøre Guds vilje, kan vi allikevel bli rammet av en krise. Årsaken til dette går langt utover det Han ønsker å oppnå i oss på det personlige plan. Det er også fordi vi er en del av dette Guds mysterium som utfolder seg for å frelse verden og fylle den med sin herlighet. Av denne grunn, bruker Han hvem Han vil. Noen ganger er de menneskene som utholder flest vanskeligheter og alvorlige prøvelser de som er nærest og kjærest for Gud. Det er fordi de er trofaste og kan betros å lide, som i sin tid igjen fører til en større befrielse. Det var dette som skjedde med Josef.

Da Josef ble kastet ned i brønnen av sine sjalu og sinte brødre, kan vi bare undre oss over hva han må ha tenkt. Etter å ha skrytt av sine drømmer om en dag å herske over sine foreldre og brødre, må Josef ha blitt fylt med anger og skam over sin arroganse. Selv om Skriften ikke sier noe om det, er det ingen tvil om at Josef må ha lurt på om han ville overleve denne prøvelsen. Og da han ble dratt opp av brønnen og solgt til en karavane med kjøpmenn på vei til Egypt, må realiteten i alt sammen ha truffet ham som et tonn med murstein. Når katastrofen rammer, er det vanligvis få advarsler. Hvilken større katastrofe kunne Josef ha gjennomlevd enn å miste alt det som var mest dyrebart for ham, og bli forrådt av sine brødre, for å bli slave og landflyktig i landet Egypt?

Mens han var i Egypt og sonet i fengsel for en forbrytelse han ikke hadde begått, ble Josef tilkalt for å tolke en drøm som Faraos hadde hatt. I denne drømmen ble det avslørt at det ville komme sju overflodsår i landet etterfulgt av sju år med hungersnød. I de sju overflodsårene lagret Josef, som i mellomtiden hadde blitt nestkommanderende i landet Egypt, mat i løpet av overflodsårene for å forberede landet på den hungersnøden som skulle komme. Dette drev Israels sønner til Egypt for å kjøpe mat, som de måtte ha for å overleve.

Gud førte en personlig krise over Josefs liv slik at Josef skulle bli Hans redskap til å redde andre fra den ytterste nød i en global, naturkatastrofe. Blant de som ble reddet var det to grupper mennesker. De første menneskene som ble reddet var hebreerne, for å bevare slektslinjen til den kommende Befrieren. Josef sa til sine brødre: «*Men Gud sendte meg i forveien for dere fordi han ville la en rest av dere være igjen på jorden og berge mange levende gjennom nøden*» (1. Mos. 45:8). Den andre gruppen var nasjonene på jorden: «*Dere tenkte å gjøre ondt mot meg, men Gud tenkte det til det gode. For han ville gjøre det som nå er hendt, og berge mange menneskeliv*» (1. Mos. 50:20).

Dette er et paradoks som bare kan begripes når vi forstår at Guds natur er den motsatte av vår natur. Vi forstår ganske enkelt ikke hvor uendelig god Gud er. Heller ikke griper vi dybden av ondskap i menneskets hjerte. Gud går ikke i partnerskap med verden for å la sine veier bli kjent. Verdens system står imot Gud, og Gud står verden imot. I denne kosmiske motstanden består Guds planer for verden, og verden bøyer seg bare for dem når den ser at den ikke kan stå Ham imot. Når katastrofer rammer menneskers liv, blir de ydmyket av sine tap og sin svakhet. Det er da de vil rope ut

til den Gud som bryr seg: «*Rekker ikke folk ut hånden når alt synker i grus? Roper de ikke om hjelp når de går under?*» (Job. 30:24).

Denne flyttingen og omflyttingen av mennesker som migranter og flyktninger fra område til område og fra nasjon til nasjon gjennom kriger, hungersnød, slaveri, regionale og globale ødeleggelser, spiller alle en viktig rolle i Guds plan som utfolder seg til verdens ende. Det vi har sett så langt fortsetter i det Gamle Testamente og inn i det Nye, og er forlenget frem til denne dag. Alle disse katastrofene vil fortsette og bli mer og mer intense inntil dagen kommer da de siste nasjonene på jorden strekker ut sine hender og roper ut for å motta frelse i Jesus Kristus.

PLAGENE I EGYPT

Gud holdt sitt løfte med å holde mange hebreere i live – det vil si i Egypt. Mens de var fordrevne i et fremmed land i 430 år, lot Gud dem øke enormt i antall. Gud hadde ikke glemt sin ed til Abraham om å gjøre hans etterkommere så tallrike som sanden ved havet og velsigne alle nasjonene på jorden gjennom ham. Gud var på sporet.

Veien til å oppfylle Guds plan om å sende den lovede Befrieren er brolagt med tragedier, ulykker og ødeleggelser. Gang på gang har disse katastrofene forårsaket store flyktningekriser, umåtelige menneskelige lidelser, slaveri og total ødeleggelse av hjem og familier.

De ti plagene som falt over landet Egypt kom fra Guds egen hånd. Faraos nektet Israels barn å forlate Egypt, og på grunn av hans harde hjerte ble Egypt fullstendig ødelagt. Men vi bør også tenke på at Israels barn kanskje ikke hadde vært så villig til å utføre en slik masseforflytning tilbake til Kanaan, hvis de ikke selv hadde vært vitner til ødeleggelsene. De sa til Moses bare seks uker etter at de forlot Egypt, da de ble sultne i ørkenen: «*Om vi bare hadde fått dø for Herrens hånd i Egypt da vi satt omkring kjøttgrytene og spiste oss mette! Men nå har dere ført oss ut i denne ørkenen for at alle vi som er samlet her, skal dø av sult*» (2. Mos. 16:3).

Her ser vi igjen denne konflikten mellom Guds interesser i frelsen av Israel og menneskeheten, og menneskets selviske interesser i dets smålighet og jag etter verdens ting. På samme måte som folket i Sinear ønsket å holde fast på livet slik de kjente det og ønsket det, noe som resulterte i ødeleggelsen av deres babylonske sivilisasjon, så ville også Israels folk bli i landet Egypt så lenge deres mager var fylte og de ble latt i fred av egypterne. Hvis dette hadde skjedd, ville scenen aldri ha blitt satt for at verdens Frelser, Guds Lam kunne komme og bære verdens synd.

Før den siste katastrofen rammet, den som ville drepe alle førstefødte i Egypt, befalte Gud Moses hva Israelittene måtte gjøre for å slippe unna ødeleggelsen. Offerlammet som ble slaktet av overhodet i hvert hjem måtte forberedes og ofres nøyaktig slik Gud hadde befalt. Da så Herren skulle passere gjennom landet Egypt og se lammets blod på dørkarmene – som representerte korset – ville Han gå forbi hjemmet og ikke tillate ødeleggeren å hjemse dem.

I dette påskeofferet gjorde Gud det klart for Israel hva Han en dag i fremtiden ville gjøre for å forsone verden med seg selv. Noen ganger må Gud føre en katastrofe over menneskene for å tvinge dem bort fra sine egne målsetninger, slik at Herrens mål skal bli fullbyrdet, nemlig å fylle jorden med sin herlighet gjennom å frelse alle nasjonene. Som vi ser kreves det veldige katastrofer i en nasjonal og global skala for å oppnå dette, fordi vi lever i en verden som er under syndens forbannelse der mennesker lever i opposisjon til Gud.

JOBS KATASTROFE

Nest etter storflommen er katastrofen som rammet Job kanskje den mest kjente i Bibelen. Men er det like kjent at det var Gud som iverksatte katastrofen? Det var ikke djevelen som kom til Gud for å spørre om han kunne utsette Jobs familie, føre ham til en fullstendig økonomisk ruin og angripe kroppen hans med ulidelige smerter. Det var Gud som sa til Satan: «*La du merke til min tjener Job?*» (Job 1:8). Legge merke til hva med ham? Hva var det Gud ønsket at djevelen skulle legge merke til ved Job? Satan nevnte ikke engang Jobs navn. Jobs lidelse ble iverksatt og forårsaket av Gud, men påført av Satan. Hvorfor?

Etter hvert som jeg har lest og studert Jobs bok opp gjennom årene, har jeg lært å verdsette dens betydning mer og mer. Se for deg Job som ligger under åpen himmel om natten. Midtøstens vind hvisker over ørkensanden. Omgivelsene er mystiske, nesten surrealistiske. Lyder kan høres over alt: fra hans tre fordomsfulle venner og en omsorgsfull venn (Elihu), fra Jobs egne stønn over den intense smerten og lyden av svirrende virvelvinder om natten. Blandet med lydene er et dyptfølt nærvær av øyne som ser på. Stirrende fra alle kanter er det konsentrerte blikk fra øynene i usynlige ansikter: jordens, himmelens og helvetes ansikter. Hele skapningen er fokusert på Job, med ett brennende spørsmål på leppene: «Hva er Guds hensikt med all denne lidelsen?»

I Jobs høytidelige tilbakeblikk på de gode gamle dager, da han var på høyden av sin lykke som menneske, da han hjalp de hjelpeløse og levde et forbilledlig liv i godhet mot andre, uttalte han hva hans egen belønning burde ha vært, da han sa: «*Jeg tenkte da: Jeg skal få dø i mitt rede, mine dager skal bli tallrike som sandkorn*» (Job 29:18). Job elsket Gud og han tjente andre, men han elsket også seg selv og fastsatte selv hva belønningen for hans egen rettferdighet og hans egen integritet burde være. Men så, uten forvarsel, ble Job sengeliggende i utholdelige smerter, og hørte spotten til dem som sto ham nærmest. Han hadde ingenting å vise frem fra sitt gode liv. Hans lune, sikre rede var borte.

Er Jobs historie så mye annerledes enn vår egen? Det er usannsynlig at noen av oss har lidd i en slik grad som Job gjorde. Men det tar ikke lang tid å gjenkjenne de slående likhetene mellom hvordan Job forsto sin hensikt i livet og hvordan vi ser på vår egen mens vi reiser gjennom denne verden. Job trodde at han var en god mann og hadde tjent Gud trofast. På grunn av dette følte han at Gud var urettferdig da han førte slike lidelser over ham. (se Job 9:22-24). Hvis Job kunne få bestemme sin egen belønning for alt det gode han hadde gjort, så ville det være å få leve lenge i sitt fine, komfortable og trygge rede.

Nå vil vi kanskje spørre, «Var dette for mye av Job å be om?» Kanskje ikke. Job var en god og rettferdig mann, men reder er bygget for å fødes i, ikke til å dø i. Noe av mysteriet i Jobs lidelser kan kanskje besvares ved å se på hvordan Gud handler i våre egne liv. Elihu sa til Job: «*Gud taler én gang, ja én gang til, men folk bryr seg ikke om det ... Se, alt dette gjør Gud for mannen både to og tre ganger. Han fører ham opp av graven så han får se lyset i de levendes land*» (Job. 33:14, 29-30).

Hvilke reder bygger vi i dag med det for øye at de én dag skal gi oss den tryggheten og lykken vi trenger? Hvilke reder bygger vi for oss selv fordi vi føler at vi på en måte fortjener dem for alt det gode, harde arbeidet vi har utført? Vi har levd på en slik måte, arbeidet på en slik måte, eller tjent på en slik måte at vi kan tenke at det er vår tur til å leve ut våre dager i fred, og dø i våre behagelige reder.

Som besøkende i denne nåværende verden, hadde Gud aldri til hensikt for oss at vi skulle leve eller dø på denne måten. Hvis vi bygger våre reder for å dø i dem, har vi mistet av syne den hensikt Gud hadde med å plassere oss i denne verden. Gud var ikke ferdig med Job. Hans verk var ikke ferdig. Gud ønsket å bestemme den belønning Job skulle få på slutten av sitt liv. Det redet som Job så for seg

at han skulle dø i, var ikke det Gud hadde i tankene i det hele tatt, selv om Gud senere ga ham alt tilbake. Slik er det også for hver og en av oss. Selv om vi er trette og utslitte av å gjøre det gode, er belønningen for kampen ikke å finne i denne verden, og vi må aldri lete etter den der. Gud forbereder et rede for oss, et hvilested der alle prøvelser og byrder vil opphøre. Men frem til da må vi sveve over de fristende redene her nede med en forståelse av at én dag vil våre liv her være over, og alt som vil bety noe til slutt, er at vi ga alt av oss selv for Ham.

DEN FØRSTE MENIGHETS UTLENDIGHET

Vi kunne fortsette med flere eksempler fra det Gamle Testamente om hvordan Gud sprer folk gjennom katastrofer, inkludert fangenskapet i Assyria og i Babylon. Men la oss bevege oss til det Nye Testamente og se at Guds mønster med forflytning og migrasjon av folk gjennom katastrofer fortsetter selv inn i nådens tidsalder.

Etter sin oppstandelse sa Jesus til sine disipler, «*Men dere skal få kraft når Den Hellige Ånd kommer over dere, og dere skal være mine vitner i Jerusalem og hele Judea, i Samaria og like til jordens ender*» (Apg. 1:8). Denne befalingen omfattet hele verden og skulle gjøres på samme tid. Jesus sa ikke at de skulle begynne dette arbeidet «*først i Jerusalem, så i hele Judea.*» Hans sa, «*I Jerusalem og i hele Judea og Samaria og like til jordens ender.*»

Jesus fortalte ikke disse disiplene at Han ønsket at de skulle begynne kun i Jerusalem og gjøre ferdig jobben der før de beveget seg til Judea og Samaria, og så til resten av verden. Han ba dem om å gå til hele verden – *alt på samme tid* – nå. Det var ikke et først-deretter mandat. Det var et både-og mandat. Jesus plasserte ansvaret med å evangelisere hele verden direkte på deres skuldre.

Dette er vesentlig i lys av menneskets syndige, selviske natur, i motsetning til Guds natur som har en guddommelig hensikt for verden. Disse to naturene er alltid i konflikt med hverandre. Hvis mennesket gis muligheten til å være der han føler seg mest hjemme – med familie, venner, hjem, bekvemmeligheter og alt som er kjent – vil han ta det. Det er sjelden å finne dem som med vilje forlater alt de kjenner og som elsker å løpe risiko ute i det ukjente, å bo og arbeide i fremmede og vanskelige miljøer med en evig sak for øye. Dette mønsteret, at Guds folk i trass slår dype røtter i denne verden, og klamrer seg til alt det de holder for kjært i dette livet, har vært en av de største hindringene til å fullføre Misjonsbefalingen og fylle jorden med Guds herlighet.

Fordi dette er sant, *må* Gud føre katastrofer selv over sin elskede kirke. Hvis de første disiplene ikke hadde opplevd alvorlig forfølgelse, er det ikke sannsynlig at særlig mange ville ha våget seg langt utenfor Jerusalems porter med budskapet om frelse. Ånden fra Sinear er ikke langt borte fra noen av oss. Selv om den Hellige Ånd bor i den troende, er kjødet i høyeste grad fremdeles tilstede. Ved enhver mulighet til å stå Gud imot, reiser kjødet seg opp inne i oss for å kjempe mot Guds planer og hensikter. Kjødet, den delen av oss som apostelen Paulus fant det vanskelig å beskrive, er alltid tilstede og må tilintetgjøres. Hvis ikke vil dette ondskapsfulle monsteret røve fra oss all vår åndelige styrke og hindre oss fra å være effektive for Gud. Så for å styrke, rense og gi mot til de første troende til å være Hans vitner og bevare dem i troen på Ham, førte Gud en forfølgelse over menigheten: «*Samme dag brøt det løs en kraftig forfølgelse mot menigheten i Jerusalem. Alle unntatt apostlene ble spredt omkring i Judea og Samaria*» (Apg. 8:1).

Vi ser her at Gud sikret seg at Hans både-og mandat for Judea og Samaria begynte. Ved å føre en ulykke over Kristi kropp, forsikret Han seg om at menigheten ble spredt som flyktninger fra Jerusalem og til disse stedene: «*De som var spredt omkring, drog rundt og forkynte evangeliet. Filip kom ned til hovedstaden i Samaria, og der forkynte han Kristus*» (Apg. 8:4-5). Deretter tok forfølgelsen dem bortenfor Judea og Samaria til fjernere deler av verden: «*Under den forfølgelse som brøt løs på grunn av Stefanus, var noen av de fordrevne kommet så langt som til Fønikia, Kypros og Antiokia. Men de hadde forkynt Ordet bare for jøder*» (Apg. 11:19).

Spredningen av menigheten hadde en tosidig hensikt. Først tvang det dem ut av deres trygge rede og ut i den store verden med evangeliets budskap. For det andre minnet det Kristi etterfølgere på at de aldri ville bli borgere av denne verden: «*Men vi har vår borgerrett i himmelen, og derfra venter vi Herren, Jesus Kristus, som frelser*» (Fil. 3:20).

Hvis Gud forblir konsekvent i hvordan Han har handlet opp gjennom historien, burde vi forstå at Gud vil fortsette å forårsake katastrofer for verden og for menigheten. Grunnen er at den gjenværende oppgaven med å fullføre Misjonsbefalingen ikke ennå er fullført. For det andre er vi pilgrimmer på vår reise til himmelen, og vi trenger stadig å bli minnet på at den nåværende verden ikke er vårt hjem.

«Jeg så en ung mann som gikk alene mens en eldre kvinne klamret seg til armen hans. Han var nedlesset med eiendelene deres. Jeg gikk bort til dem og spurte om jeg kunne bære noe for ham? Han avslo vennlig, men tillot meg litt senere å bære hans mors håndveske. Jeg spurte ham hvor de kom fra og hvorfor de hadde dratt. Han begynte med å fortelle meg en detaljert historie om hans by i Syria med to millioner innbyggere som hadde blitt bombet, og der nesten alle hadde flyktet ... Jeg så at ikke så langt der fremme ville jeg måtte forlate ham ... Jeg spurte, «Vil du tillate meg å be for deg og din mor i navnet Jesus?» Han smilte og sa ja. Så jeg ba Gud om å gi dem trygghet på reisen og å hjelpe dem. Jeg ba om at deres øyne måtte bli åpnet, og avsluttet så min bønn i Jesu navn.»

FLYKTNINGEKRISEN I SYRIA, EN PERSONLIG DAGBOK, 10. OKTOBER 2015.

2

GJENNOM STORM OG UVÆR GÅR HANS VEI

«Herren er langmodig. Men hans kraft er stor, og han unnlater ikke å straffe. Gjennom storm og uvær går hans vei, skyer er støvet under hans fot.»

NAHUM 1:3.

FORESTILLINGEN om at Gud noensinne ville gjøre noe som ville forårsake skade på en annen er bannlyst av de fleste mennesker. I denne lunkne tidsalder der menneskerettigheter har blitt programmerklæringen til en ny global, humanistisk religion, finnes det ikke noe rom for Bibelens Gud, spesielt ikke en Gud som ville forårsake skade. Det er et mantra selv kirken har plukket opp og gått seg vill i. Er det ikke her og nå vi skal ha våre beste liv? Nei, faktisk ikke.

Bibelen erklærer at vi er fremmede og utlendinger på jorden (Se 1. Pet. 2:11, Joh. 15:18-19, Fil. 3:20, Hebr. 11:13-16). Fordi vi er det, burde vi forvente å oppleve det utlendinger og landsforviste opplever. Det er ikke et enklere liv for den åndelige flyktningen enn det er for den fysiske. De er fordrevne mennesker, og det er også vi. Hvis det skulle finnes noen mennesker i denne verden vi var i stand til å identifisere oss med, så er det den fremmede og flyktningen. Hvis det noensinne skulle finnes et folk de kristne var i stand til å forstå, så er det den fordrevne og de som er i utlendighet. De lever i fremmed land og lider under kritikk fordi de er fremmede mennesker, akkurat som oss.

Gud forstår dette bedre enn noen av oss. Han er stiller seg ikke likegyldig til forfatningen til den fysiske flyktningen, på samme måte som Han ikke gjør det overfor oss. Hans hjerte blir berørt av deres sorg og smerte. Han hører deres forpinte gråt og ser deres sorgfulle ansikter. Han ser på dem med dyp og inderlig medlidenhet. Hans ønske er å lege deres sår og frelse dem fra deres sorger. Hans øre er oppmerksomt overfor deres minste rop og er klar til å ta imot dem med utstrakte armer så snart de gjør den minste bevegelse i retning av Ham. Dette er grunnen til at han sårer og slår og river i stykker. Han gjør det for å helbrede, redde og gi liv.

«Se nå, det er bare jeg som er Gud, det finnes ingen annen gud enn jeg. Jeg bringer død, og jeg gir liv, jeg sårer og jeg leger» (5. Mos. 32:39).

«Herren skal slå egypterne – slå, men også lege. De skal vende om til Herren, og han vil bønnhøre dem og lege dem» (Jes. 19:22).

«Kom, la oss vende om til Herren! For han som rev i stykker, vil lege oss; han som slo, vil forbinde våre sår» (Hos. 6:1).

Herren slår, så helbreder Han. Han sårer, så forbinder Han de samme sårene Han har påført. Han river i stykker, så gjenoppretter Han helsen. Han slår ihjel, og gir så liv. Det er et fullkomment paradoks. Gud gjør det som ikke gir noen mening – det motsatte av vårt logiske perspektiv. Menneskelig sett er det et mysterium som er for vanskelig å forstå, en fornuftens selvmotsigelse, en ulogisk fremstilling av alt vi trodde vi visste om Gud. Uansett hvor strengt eller forfalsket dette måtte virke, er det allikevel sant.

Vårt perspektiv er begrenset fordi vi er skapninger som lever i tid og rom. Våre evner til å oppfatte sannhet og virkelighet kan bare føre oss så langt. Dette er grunnen til at det uten tro er umulig å behage Gud. Når ting ikke gir mening for oss, må vi ganske enkelt tro Ham på Hans ord. Som skapte vesener kan vi ikke helt og fullt oppfatte Gud, Skaperen som er så totalt forskjellig fra oss og Hans veier som er så totalt forskjellig fra våre veier.

For at alt dette skal gi mening for oss, måtte vi leve, se og oppfatte en mangedimensjonal virkelighet på samme måte som Gud gjør det. Men i vår syndige tilstand kan vi ikke det. Og når vi konkluderer med at Gud på et eller annet vis ser det fra vår synsvinkel, eller gjør ting som virker fornuftig på oss, da har vi forminskert en tre ganger hellig Gud til en miniatyr, et begrenset vesen lik oss selv. Men i vår svakhet gir Gud oss allikevel levende glimt av sin natur og sine veier.

SÅRET FOR Å BÆRE FRUKT

Jesaja forteller oss at «*Herren forbinder folkets sår og leger de slag det har fått*» (Jes. 30:26b). Selv om dette er en vanskelig sak å ta inn over oss, er disse slagene, sårene og skadene Gud påfører oss for å helbrede og skape liv, helt forenlig med den naturlige verden Han har skapt. En del planter og trær trenger ild for å overleve og spire. Frøene til de store redwoodtrærne i California forblir inne i konglene inntil de blir løst ut av heten fra en skogbrann. Vrifulua, eukalyptus og den australske eviggrønne banksia-busken, og endel andre planter er alle avhengige av ild for å overleve.¹

I området rundt Middelhavet og på Balkan er det overflod av druer. Å røkte en vingård er i denne regionen like vanlig for grekere og albanere som det er for kanadiere å måke snø. En dag spurte vi vår vert om hvordan vi kunne få mer løv så vi fikk litt mer privatliv i hagen vår. Han sa, bare la vinrankene gro og ikke beskjer dem. Resultatet var mer løv, men nesten ingen frukt.

Jesus selv bruker eksempelet med beskjæring og trimming av vinranker for å produsere mer frukt som et eksempel på hva Gud gjør i våre liv. Han fremstiller Faderen som vingårdsmannen. Han påfører sår slik at vi kan bære mer frukt: «*Jeg er det sanne vintre, og min Far er vingårdsmannen. Hver gren på meg som ikke bærer frukt, tar han bort, og hver gren som bærer frukt, renser (beskjærer) han så den skal bære mer*» (Joh. 15:1-2).

DEN GUD SOM SENDER KATASTROFENE

Det er tydelig at Gud sender katastrofer. Gud forårsaker kriser, beordrer ødeleggelser og skaper ulykker. Den samme Gud som designet og skapte jorden på praktfullt vis, er den samme Gud som ødelegger den. Den Herre som får mennesket til å vokse i velstand den ene dagen, er den samme Herre som fører ham til økonomisk ruin den neste. Den Gud som formet mennesket fra støvet på marken og pustet liv inn i hans nesebor er den samme Gud som slår ham med lidelser og elendighet og får ham til å dø. Knus en ferdigblomstret løvetann og se på at vinden bærer bort frøene. Gud knuser nasjonene for å spre folkene over jorden slik at Hans liv kan bli født i manges hjerter:

«Jeg skaper lyset og danner mørket, jeg skaper lykke og ulykke. Det er jeg, Herren, som gjør alt dette.» (Jes. 45:7).

«Gjaller vel hornet i en by uten at folket skjelver av redsel? Eller hender det en ulykke i byen uten at Herren har gjort det?» (Amos 3:7).

Selv om det går imot all kulturell og til og med vår teologisk formede fornuft, må vi akseptere og ta inn over oss denne tøffe sannheten hvis vi skal forstå Gud og Hans veier på en bedre måte. Hvis vi ønsker å ha visdom og innsikt om vår rolle i å bringe frelse og Guds herlighet ut til nasjonene, må vi tillate Gud å forme vår forståelse av hvem Han er og hva Han gjør i sin verden. Hans veier erklæres ikke å bare å være i det stille og opphøyde (se Sal. 46:11). Men i enda større grad finnes de også i vindkastene og stormen:

«Da svarte Herren Job ut av stormen» (Job 38:1).

«Kommer straffen fra Herren, Allhærs Gud, med bulder og brak og veldig drønn, med vindkast, storm og fortærende ild» (Jes. 29:6).

«Jeg blåste dem bort blant alle folkene som de ikke kjente. Landet lå øde etter dem, og ingen drog fram og tilbake der. Slik gjorde de det herlige landet til en ødemark» (Sak. 7:14).

«Sin mektige røst lar Herren runge, han viser hvordan hans arm slår ned med brennende vrede og fortærende ild, med storm og styrtregn og kraftig hagl» (Jes. 30:30).

Det koker der ned til to fundamentale sannheter: Gud er hellig og menneskene er syndige. Gud elsker mennesker, men menneskene hater Gud. Derfor ser vi at når Gud sender katastrofer med hensikt, er det ikke fordi Han er urettferdig og mennesket et offer. Det er på grunn av menneskenes avvisning av Gud at Han må forårsake, ikke bare vanskeligheter, men ulykker i stor skala for å vende menneskenes hjerter til Ham. Hvor ofte ser vi ikke dette i livet? Hver gang vi bestemmer oss for å gå vår egen vei som er det motsatte av Guds vei og gjøre det som er rett i våre egne øyne, hjelper ikke små nålestikk så mye for å få oss til å vende om. Vi glemmer fort og fortsetter med å gjøre det vi selv vil. Gud oppklarer denne sannheten for oss i Krønikebøkene:

«Nå kan det hende at jeg lukker himmelen så det ikke kommer regn, og befaler gresshoppene å gnage av landet eller sender pest iblant mitt folk. Hvis da dette folket som mitt navn er nevnt over, ydmyker seg og ber, søker meg og vender om fra sin onde ferd, så vil jeg høre i himmelen, tilgi folkets synder og lege deres land» (2. Krøn. 7:13-14).

I dette avsnittet ser vi hele bildet av Guds veier. Han forårsaker tørke, gresshopper og pest over sitt eget folk, slik at de skal omvende seg. Når så Hans folk ydmyker seg, ber, og søker Hans ansikt, helbreder Han dem fra de piner Han fører over dem. Gjennom storm og uvær går Hans vei.

Hvis Gud vil gjøre slikt mot sitt eget folk, vil Han ganske så visst gjøre det samme, om ikke mer, for å føre dem som er utenfor inn i Hans fold. Det er *fordi* Gud er kjærlighet at Han påfører oss vanskeligheter. Det er *fordi* Gud ønsker at folk skal bli frelst at Han sprer dem. De onde herskerne i denne verden har i det hele tatt ingen tilbøyeligheter til å åpne sine grenser eller media for Bibelens budskap slik at deres folk kan få høre sannheten. Derfor må Gud sende katastrofer. Katastrofer er kanalen som Gud bruker til å håndheve befalingen til nasjonene om å fylle hele jorden, og som Han bruker for å gi dem en mulighet til å bli frelst.

Hvis Gud ikke sparte sin egen Sønn, men ga Ham for oss alle (se Rom. 8:32), hvor langt er ikke da Gud villig til å gå for å frelse dem som er langt borte? Hvis Gud elsker verden og sendte sin egen Sønn for å dø for den (se Joh. 3:16), da burde vi forvente at Han vil sørge for en måte folk kan høre evangeliet på. Gjennom historien ser vi at Guds fremste metode for å vekke opp nasjonene til omvendelse er gjennom menneskeskapt og naturskapt katastrofer. Og hvis Guds fremste metode for å føre bortapte mennesker inn på samme vei som Hans folk er gjennom slike katastrofer, da er det bare fornuftig å forvente at Han vil føre katastrofer over de nasjonene som holder døren lukket for evangeliet.

Det er nettopp dette vi ser i dag i store deler av den muslimske verden, fra Afghanistan til Irak og Syria og mye av Nord-Afrika. Dagens regionale konflikter, kriger og naturkatastrofer er tydelige tegn på at Gud er i virksomhet på disse stedene for å åpne dørene til at folk kan flykte eller for kristne til å komme inn. Gud forårsaker at katastrofer hender i muslimske nasjoner, ikke nødvendigvis som en domshandling, men som et middel til å bryte gjennom de barrierene som er opprettet av onde riker og herskere. Han plager dem med krig og naturkatastrofer og river dem i stykker gjennom sekterisk vold slik at de kan finne sin vei til Ham og oppdage sann fred, hvile og helbredelse for sine sjeler.

GUDS BEFALING OM Å FYLLE JORDEN

Gjennom historien har mennesket hersket over verdens nasjoner. Mektige konger og herskere har stått frem for å utvide sine riker lengre og lengre utover jorden. Å tilegne seg mer makt, å ha flere rikdommer og større landområder er det umettelige behovet til det falne mennesket. Kongenes hensikter har vært å forme verden i sitt bilde, å skape seg et navn for seg selv, og tilslutt få samme makt som gudene.

Utallige millioner har dødd på grunn av kriger som har blitt ført av dem som «ønsket seg alt» og som ikke vil la seg stanse av noe for å erobre verden. Disse historiens fremrykkende hærer har etterlatt seg katastrofale ødeleggelser i sitt kjølvann for å oppnå intet mindre en global innflytelse. Hver gang, selv om det var Gud som reiste dem opp, satte Han en begrensning på hvor langt de kunne gå fordi herredømmet tilhører kun én person. Hans navn er Jesus Kristus. Menneskets styre på jorden er begrenset og underlagt syndens makt. Kristi fremtidige rolle er evig og med en rettferdighetens kongestav.

En dag vil Kong Jesus herske over jorden – hele jorden. På den dagen, vil Han ta makten fra alle nasjoner og konger og opprette sitt eget rike, et evig rike der Hans rettferdighet vil råde over hele jorden, og Han vil herske med jernstav. Hans herlighet vil nå fra hav til hav og folkene vil kjenne og tilbe Ham som den absolutt suverene hersker over denne verden:

«Alle folk som du har skapt, skal komme og bøye seg for deg, Herre, tilbe deg og ære ditt navn» (Sal. 86:9).

«I alle land skal de minnes dette og vende om til Herren; ja, alle folk og ætter skal bøye seg og tilbe ham. For kongeveldet hører Herren til, han rår over folkeslagene» (Sal. 22:28-29).

Når frelsen sprer seg til alle nasjoner og alle folkeslag over jorden, vil også herligheten og takksigelsen til Gud øke. Jo flere som blir frelst, jo høyere vil lovsangen til vår Gud bli. «Men alt skjer for deres skyld, for at nåden skal bli stor og få takken til å stige fra så mange flere – til Guds ære» (2. Kor. 4:15).

En dag vil komme da hele jorden vil bli fylt av kunnskapen om Herren. Det var en bønn og et håp som ble uttrykt av profetene. Det er en profeti som vil bli oppfylt så sikkert som at solen vil stå opp i morgen tidlig. Selv om de ikke vet at det er Ham, er Jesu fremtidige herredømme og styre det som alle nasjoner higer etter, og Han vil komme en dag for å oppfylle deres lengsler: *«Jeg vil ryste alle folkene, slik at alle folkenes lengsel skal komme, og jeg vil fylle dette huset med herlighet, sier Herren, hærskares Gud»* (Hag. 2:7 NB 88).

Jesus Kristus vil arve et jordisk rike, der skal Han sitte på Davids trone og styre hele verden (Se Luk. 1:32). Det åndelige riket, eller Guds herredømme, finnes i hver etterfølger av Jesus Kristus. Men det vil også komme en dag da et fysisk Guds rike vil bli opprettet, der Jesus vil herske fysisk og regjere fra Jerusalem. Dette er det endelige målet og den store belønningen som vil bli gitt til Jesus Kristus av Hans Far som vi skal se senere. Den endelige Guds plan for verdensvid fred, som vil bli innstiftet av Fredsfyrsten, utspiller seg steg for steg gjennom verdensvide katastrofer. Hvilken herlig sannhet! Men rikets Gode Nyheter er bare gode for dem som har mottatt de Gode Nyhetene om den frelsende kraften i Jesu Kristi død og oppstandelse.

DET BIBELSKJE VERDENSSYNET

Bibelen er en historie, en fortelling om Gud fra begynnelsen av jordens grunnleggelse og fall til dens avslutning og store klimaks med Guds forbløffende seier over alle Hans fiender. Det er et fullstendig verdenssyn. Alle verdenssyn har en historie. De har en begynnelse, en handling og en avslutning. I den falske evolusjonslæren blir vi for eksempel fortalt at livet begynte i en enkelt celle i en kosmisk suppe. Over veldige tidsperioder gikk livet fra å være en celle til å utvikle seg til de avanserte former for liv som vi ser i dag – og vil fortsette å utvikle seg så lenge livet fortsetter.

Verdenssyn gir mening til mennesker. De forteller dem hvor de kommer fra, hvor de er nå, og hva som vil bli deres endelige bestemmelsessted. De er ikke oppstykkede biter med informasjon som er tilfeldig kastet sammen. De forteller en fullstendig historie og gir mening til livet. Djævelen har på dyktig vis klekket ut mange alternative verdenssyn for å utfordre Guds historie og for å gi folk en falsk oppfatning av mening og hensikt. Gud ønsker å frelse dem fra disse falske systemene, slik at de kan kjenne Ham og delta i den virkelige, sanne fortellingen om deres egen historie og fremtid sett fra Guds perspektiv.

Guds historie vil bli fortalt helt til enden. Det var en begynnelse, det er en handling, og det vil bli en avslutning. Vi flyter ikke bare omkring i en evig tilstand. Det kommer en dag da hele historien vil ha et møte med Gud i et stort klimaks på denne jorden, og dette klimakset vil komme på slutten av den store trengselen. Da vil Han bli gjenkjent av alle mennesker som den suverene Konge over jorden, og Hans herlighet vil stråle i sin fullkommenhet og feiret blant alle folkeslag, slekter, nasjoner og tungemål.

Denne historien om menneskeheten har blitt, er og vil bli skrevet gjennom katastrofer. Den idealiserte verden uten vold og krig som vi håper og drømmer om, vil ikke komme før verden nok en gang er under full og evig kontroll av Kongenes konge og Herrenes herre. Inntil den dagen kommer, vil den bibelske fortellingen fortsette å bevise at katastrofer er det fremste middel Gud bruker til å oppfylle sin verdensvide frelsesplan. Fordi dette er tilfellet, vil vi fortsette å se globale katastrofer som vil forårsake storskala folkeforflytninger og fordrevne folkeslag blant nasjonene. Så lenge det ufrelste mennesket fortsetter med å bygge sine Babels tårn av trass og motstand mot Herren, vil ulykker som leder til at folkeslag blir strødd omkring som flyktninger og landsforviste over hele jordens overflate, komme fra Hærskares Herre.

Hvis vi til fulle skal gripe vår rolle i frelsen av nasjonene, er dette den linsen vi må se vår historie og menneskehetens historie gjennom. Det er virkeligheten som blir gitt oss fra Bibelen. Gjennom Skriftens fortelling ser vi den sentrale rollen katastrofer har hatt, har, og vil fortsette å ha for å fortelle hele Guds historie fullt ut.

«Jona bad til Herren: «Å, Herre! Var det ikke det jeg tenkte da jeg ennå var i mitt hjemland! Derfor prøvde jeg først å rømme til Tarsis. For jeg visste at du er en nådig og barmhjertig Gud, langmodig og rik på miskunn, og at du kan endre din plan, så du ikke lar ulykken komme» (Jona 4:2). På grunn av krigen og den ubarmhjertige okkupasjonen av byen, er de nær 750.000 innbyggerne i Mosul (Ninive) i desperat nød. I tillegg til pinslene fra deres undertrykkere, flykter mange av dem på grunn av mangel på mat, drikkevann og elektrisitet. Et stort antall av dem som flykter er enker og barn. Da Jona ble kalt av Gud til å gå til denne samme byen, er det ironisk at han ikke flyktet fra Ham fordi han var redd for å dra dit. Han flyktet fordi han ut fra egen egoisme ikke ønsket at det onde folket i Ninive skulle få erfare Guds godhet og barmhjertighet. Han foraktet folket i Ninive og visste at om han dro for å forkynne, ville Gud i sin barmhjertighet øse sin nåde ut over dem. Jonas hat til dette folket – de onde assyrerne – var så stort at han var villig til å bli kastet overbord for å dø, isteden for å se dette

hedningefolket bli frelst og reddet fra katastrofen. Høres det kjent ut? Ikke mye har forandret seg siden Jonas dager. Forskjellen i dag er at (i dette tilfellet) isteden for at Gud sender en jøde for å forkynne omvendelse til sine assyriske undertrykkere i Ninive, sender Han kristne for å forkynne evangeliet til våre muslimske undertrykkere i Mosul. Det som ikke har endret seg er at vi, som Jona, flykter bort fra å forkynne fred til dem som ønsker å skade oss, mens Gud hele tiden går langt for å lede oss dit for å frelse dem. «Da sa Herren: 'Du er bedrøvet over ricinus-busken, som du ikke har hatt noe strev med og ikke fått til å vokse, som ble til på en natt og ble ødelagt på en natt. Skulle da ikke jeg være bedrøvet over storbyen Ninive hvor det bor mer enn tolv ganger ti tusen mennesker som ikke vet forskjell på høyre og venstre, og hvor det også fins en mengde dyr?'» (Jona 4:10-11).

EN PERSONLIG DAGBOK, 24. MARS 2017.

3

HEMMELIGHETEN OM KATASTROFENE

«Han åpenbarer det dype og dulgte; han vet hva som er i mørket, og hos ham har lyset sin bolig.»

DANIEL 2:22

I BIBELEN kan et mysterium eller en hemmelighet peke på noe som tidligere var skjult, men som nå er blitt åpenbart. Da apostelen Paulus talte om Kristi hemmelighet, viser han til at hedningene var blitt gitt arverett og medlemskap i Kristi kropp. Denne sannheten var skjult i tidligere tider, men ble åpenbart for apostlene og profetene ved den Hellige Ånd.

Gud åpenbarte ganske mye om fremtiden for Daniel, men ikke alle ting. Det var ting han prøvde å forstå, men som han ikke fikk lov til å vite. Gud ba Daniel om å *«gjemme disse ordene og forsegle boken inntil endetiden. Mange skal fare omkring, og kunnskapen skal øke»* (Dan. 12:4). Selv om den fulle åpenbaringen av denne profetien ikke ble gitt til Daniel, ville hemmeligheten bli forstått av andre ved tidenes ende.

Hemmeligheten om katastrofene derimot, er ikke forseglet. Den kan leses åpent gjennom hele Bibelen. En del av mysteriet er egentlig hvordan vi kunne ha oversett det. Vi har visst om Israels landflyktighet, andre folk og nasjoner, og den første menighet. Hemmeligheten om katastrofene bringer for dagen en større og dypere forståelse av alle *hvorfor* og *hva* bak landflyktigheten og katastrofene som ledet til forflytninger av folk som flyktninger, migranter og bortviste mennesker for å oppfylle Guds globale frelsesplan.

EN AVSLØRT HEMMELIGHET

Selv om hemmeligheten om katastrofene ikke er en profeti som tidligere var skjult og blir oppdaget nå i de siste dager, er den en vesentlig avsløring av en bibelsk sannhet i de siste dager. I denne tidsalder med globalisme og sammenkoblede økonomier, har den stor innvirkning på hvordan vi ser på immigranter og flyktninger. Det tvinger oss til å spørre oss selv, hvis Gud står bak disse globale begivenhetene, hva bør vår åndelige og praktiske respons være? Eller, hvis Gud står bak immigrasjon og forflytning av folkegrupper, hvorfor er vi så sinte? Hvis Gud er den som iverksetter globale katastrofer og kriger og de ikke er tilfeldige og formålsløse handlinger, burde vi prøve å forstå hvorfor de skjer isteden for å overse eller motarbeide dem. Fordi Gud er årsaken til folkeforflytninger gjennom katastrofer, har Han en veldig tydelig standard for hvordan vi skal se på og behandle fremmede. I Loven sier Han til hebreerne: *«Når en innflytter bor i landet hos dere, skal dere ikke undertrykke ham. Dere skal behandle ham som en landsmann. Du skal elske ham som deg selv. For dere har selv vært innflyttere i Egypt. Jeg er Herren deres Gud»* (3. Mos. 19:33-34). Jesus gjenfortalte det samme poenget: *«Og du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din forstand og av all din kraft. Det andre er dette: Du skal elske din neste som deg selv. Ikke noe bud er større enn disse to»* (Mark. 12:30-31).

Når vi opphøyer og fremmer våre nasjonale og kulturelle interesser på en slik måte at det leder til dårlig behandling av den fremmede fremfor å fremme Guds interesser ved å behandle dem med godhet, har vi blitt sekteriske og nasjonalistiske. Jeg vet dette så altfor godt etter å ha bodd på Balkan i tjuefire år. Det finnes til og med et ord i leksikon for dette. Det kalles *balkanisering*, som betyr «å dele en gruppe eller en geografisk region i mindre regioner eller stater som ofte er fiendtlig innstilt overfor hverandre.» Med andre ord, hat mot den fremmede, eller xenofobi. Den er stygg og uten ende.

Dette er ikke en bok om politikk. Vi forsvarer på ingen måte åpne grenser eller slappe immigrasjonslover. Enhver ansvarlig regjering bør gjøre alt den kan for å beskytte sine innbyggere fra enhver utenlandsk trussel og vedta og håndheve en rettferdig, men streng immigrasjonspolitik. Det poenget jeg prøver å vise er at når vi som troende vurderer saker som har med flyktninger og migranter å gjøre, er vår første prioritet, som i alle andre saker, å hente våre retningslinjer fra Skriften og ikke fra politiske plattformer. Vår første prioritet må alltid være å fokusere på evangeliet.

Hvis Gud sender katastrofer med den hensikt å flytte folk fra region til region slik at de kan høre budskapet om frelse, og for at Hans herlighet skal fylle jorden, da kan vi ikke lenger se på utlendinger, fordrevne, flyktninger og innvandrere bare fra et politisk og nasjonalt sikkerhetsperspektiv. Guds hensikt og plan er at de skal bli frelst. Han har gitt oss befalinger om hvordan de skal tas vare på, og Han har gitt oss mandat til å dele evangeliet med dem. Vi har fått eksempler på hvordan Jesus behandlet fremmede. Tenk bare på hvordan Han behandlet det samaritanske kvinnen ved brønnen. Selv om jødene betraktet samaritanerne som det verste folkeslaget i verden, fordi de var avgudsdyrkere og ikke regnet som jøder av ren rase, var Jesus vennlig, talte til den samaritanske kvinnen og tilbød henne levende vann. Hun var den laveste blant de lave sett med jødiske øyne og allikevel tilbød Jesus henne levende vann.

Gud har gitt oss et tydelig bilde av hvordan vi skal se på den fremmede og utlendingene. Det er ikke en sak vi bare kan vise fra oss som et resultat av dårlig politikk. Gud er den som flytter brikkene på sjakkbrettet. «*Som bekker med rennende vann er kongens hjerte i Herrens hånd; han leder det dit han vil*» (Ord. 21:1).

Guds hensikter vil bli oppfylt gjennom dårlige herskere like så mye som gjennom gode herskere. Vi bør ikke glemme at herskere er innsatt av Gud til vårt eget gode og for sin egen herlighet. Han reiser dem opp og Han får dem til å falle. Vi tror at vi har makt til å sette mennesker i regjerende stillinger, men Skriften gjør det helt klart at det er Gud som tar disse beslutningene. «*Han lar år og tider skifte, avsetter konger og innsetter konger. Han gir de vise visdom og de forstandige forstand*» (Dan. 2:21).

Når disse herskerne gjør onde ting, eller tar dårlige valg, er det etter Guds tillatelse. Han har skissert opp det store bildet, og Han får begivenheter til å skje som til slutt vil lede til den enden Han ønsker. Menneskets hensikt om å gjøre det onde vil ikke trumfe Guds plan om å gjøre det gode. På samme måte som Gud brukte Satan til å sørge for sin ønskede avslutning av Jobs liv, bruker Han nasjonene på jorden til å utføre sin plan om frelse for verden.

JESAJAS KALL

I Jesaja kapittel 6 ser vi noe skremmende som nesten er for vanskelig å tro. Under Jesajas møte med Gud, der han ser Ham sitte på sin trone høy og mektig, sa Herren til ham: «*Hvem skal jeg sende, og hvem vil gå for oss?*» Da sa jeg: «*Se, her er jeg. Send meg!*» Så sa Herren til ham:

«*Gå og si til dette folket: Dere skal høre og høre, men ikke forstå, se og se, men ikke skjønne! Gjør hjertet sløvt hos dette folket, gjør ørene tunghørte, klin øynene til så det ikke kan se med øynene og ikke høre med ørene, ikke forstå med hjertet og ikke vende om og bli leget!*» (Jes. 6:9-10).

Ga Gud Jesaja bare et oppdrag om å gå ut og forkynne for folket slik at de ikke skulle forstå eller se eller høre? Ba Gud kun Jesaja om å gjøre folkets hjerte sløvt, og øynene deres tunge og blinde?! Det virker slik. Det høres nesten for sprøtt ut til å være sant. Forestill deg at Gud kaller deg til å tjene et folk med den hensikt å forkynne slik at de ikke vil lytte til deg, fordi Gud ikke ønsker at de skal se eller forstå. Men isteden ønsker Han at du skal forkynne til dem slik at de blir enda mer forherdet, blind og døv!

Er dette et bevis på Guds grusomhet eller Guds barmhjertighet? Hvis vi stanser her kan vi være i stand til å føre en sak for det første. Hvorfor i all verden ville Gud ønske at Hans budskap skulle bli forkynt bare for at hjertene til tilhørerne skulle bli enda mer forherdet enn de allerede var? Hvis vi skulle velge et sentralt avsnitt for å bevise temaet i denne boken, så er det nettopp her. I dette

avsnittet i Skriften oppdager vi hemmeligheten om katastrofene. Her finner vi menneskets natur og Guds natur og det store bildet av Guds frelsesplan oppsummert i en setning.

I det 1. kapittel hos Jesaja leverer Gud sin anklage mot Israel. På grunn av Israels pågående synd og opprør mot Gud, hadde de blitt et folk nedleset i synder. De hadde blitt så fordervet og så fremmede for Herren, at de hadde mistet all erkjennelse av Hans hellighet. Hver eneste del av Israel var sykt, fra fotsålene til issen. Gud hadde allerede ført ødeleggelse over dem, og fremdeles ville de ikke vende om. Israel var ikke oppmerksom på sin syndige adferd og trodde at de gjennom sine ytre handlinger med gudstjenester og bønn var rettferdige innfor Gud, mens de faktisk var skyldige, og deres løftede hender var fulle av blod.

Fra og med vers seksten begynner Gud å gi Israel åtte steg de trengte å omvende seg fra før Han kunne tilgi dem og rense dem fra deres synder.

1. Vask dere selv, gjør dere selv rene (v. 16).
2. Få deres onde gjerninger bort fra mine øyne (v. 16)
3. Hold opp med å gjøre ondt (v. 16)
4. Lær å gjøre det gode (v. 17)
5. Legg vinn på det som er rett (v. 17)
6. Få slutt på volden (v. 17)
7. Hjelp de farløse til deres rett (v. 17)
8. Tal enkenes sak (v. 17)

Disse trinnene i omvendelsen kan deles opp i tre deler:

Del 1. Ta personlig ansvar for deres handlinger (1-2)

Del 2. Begynn bevisst å leve annerledes (3-5)

Del 3. Vise sin omvendelse gjennom rettferdige og barmhjertige handlinger (6-8)

Det er først etter at de hadde tatt disse stegene at vi leser:

«Kom, la oss gjøre opp vår sak! sier Herren. Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som snø; om de er røde som skarlaget, skal de bli hvite som ull» (Jes. 1:18).

Dette er så viktig for oss for at vi skal forstå sann omvendelse. Omvendelse er når vi vender om fra våre synder og til Herren. Det involverer et viljestyrt valg om å

slutte å gjøre det som er galt for Herrens øyne,

lære å gjøre det som er rett, og

leve ut rettferdige gjerninger mot dem som er i behov for Guds kjærlighet og nåde.

På dette punktet fortalte Gud Israel at om de gjorde disse tingene, ville Han vende deres blodrøde synder til snøhvit tilgivelse. Så ga Han dette løftet og denne advarselen: *«Dersom dere adlyder villig,*

skal dere få nyte landets goder; men er dere uvillige og trassige, skal dere fortæres av sverd. Dette er ordet fra Herrens munn» (Jes. 1:19-20).

Sann omvendelse går mye lenger enn å være villig til å gjøre det som er rett. Det er enda et steg. Det kalles lydighet. Gud sa til Israel at de måtte være villige og lydige. Og hvis de ikke var begge deler, ville de bli fortært av sverdet.

Kanskje var det en villighet fra Israels side om å leve rettferdig, men det var ingen lydighet. Dette rammer menneskets natur. Vi kan virke villige til å gjøre det rette, men svikter fordi vår villighet ikke fører oss langt nok. Det er som en alkoholiker som er villig til å gi opp alkohol når han blir konfrontert med sin drukkenskap, men når fristelsen kommer igjen faller han tilbake til sine gamle vaner. Villighet tar oss aldri helt til 100%-merket i omvendelsen. Men villighet koblet med lydighet gjør det.

Dette forklarer hvorfor Gud ba Jesaja om å forkynne et budskap som ville føre til en videre forherdelse av deres hjerter. Selv om Israel allerede erfarte ødeleggelse av sine byer, og at utlendinger oversvømte landet deres og la det øde, var de fremdeles hardhjertede og uvillige til å vende om. Halvhjertet omvendelse er ingen omvendelse i det hele tatt. Israel hadde ikke lidd nok tap til å knekke dem og få dem til å vende om til Herren av hele sitt hjerte. De måtte lide betydelig mer før de ville rope ut til Gud i sann og hel omvendelse. Jesaja spør Herren om hvor lenge han skulle forkynne dette budskapet. Så sa Herren:

«Til byene er øde, og ingen bor i dem, til husene er folketomme, og landet ligger som en ødemark. Langt bort skal Herren sende folket, øde og tomt skal det bli i landet. Er ennå en tiendedel tilbake, skal også den bli ryddet ut, som når en eik eller terebinte felles, og bare en stubb står igjen. Stubben skal være en hellig sæd» (Jes. 6:11-13).

Herren kalte Jesaja til å forkynne budskapet for å gjøre hjertet til folket sløvt, for å blinde deres øyne enda mer, og gi dem mindre erkjennelse og forståelse for å forårsake enda mer ødeleggelse, elendighet og vanskeligheter slik at Israel ikke ville omvende seg halvhjertet men helhjertet.

Fordi hele kroppen var syk, trengte hele kroppen å bli helbredet. Hvis bare femti prosent av kreften blir fjernet fra kroppen, er kreften fremdeles der. For at kroppen skal bli fullstendig helbredet må kreften fjernes helt og fullt. Gud er ikke interessert i halvhjertet overgivelse. Han forfølger mennesket slik at Han kan få hele hans hjerte og sjel. Han ønsker dette for Israel, for sin menighet og for alle nasjonene.

Her ser vi enda en gang Guds bruk av katastrofer for å oppnå sin guddommelige frelseshensikt. Frelse er temaet hos Jesaja. Han måtte legge byene øde til det ikke var noen innbyggere igjen, ødelegge landet og spre folket som flyktninger til fremmede land. Han ødelegger for at Han kan bygge. Han legger øde for at Han kan gi vekst. Han sprer for å kunne samle. Han blinder slik at Han kan gi synet tilbake. Han sårer for at Han kan lege. Bare en veldig god Gud vil gå til disse skritt for å frelse mennesker.

PAULUS PÅ AREOPAGOS

Det mest bemerkelsesverdige avsnittet i hele Bibelen som viser til Guds mål med frelse for alle nasjonene gjennom migrasjoner finner vi i Apostlenes Gjerninger:

«Han lot alle folkeslag, som stammer fra ett menneske, bo over hele jorden, og han satte faste tider for dem og bestemte grensene for deres områder. Dette gjorde han for at de skulle søke Gud, om

de kanskje kunne føle og finne ham. Han er jo ikke langt borte fra en eneste en av oss» (Apg. 17:26-27).

Paulus ga i dette budskapet på Areopagos i Athen de ugjenfødte hedningene Guds hensikt og plan for dem og verden. Det er at menneskene skal være fruktbare og bli mange og fylle jorden slik at de kan søke etter Gud for frelse og finne Ham. Paulus forklarte videre at det er Gud som bestemmer deres tider – *når de skal leve* – og deres bosteder – *hvor de lever*.

Når vi ser kriger og naturkatastrofer som leder til flyktningekriser og masse migrasjon, burde vi tenke på dette avsnittet. Det er tydelig at Guds hensikt er å flytte mennesker rundt omkring på jordens overflate slik at Hans frelse og herlighet kan bre seg helt til jordens ender.

Grekerne innvandret sannsynligvis selv til Hellas fra nord som indo-europeere.¹ Det var ved Areopagos, nær Akropolis at Paulus forkynte sitt budskap. Akropolis er stedet der de første atenerne slo seg ned ett tusen år tidligere. Visste Paulus dette? Jeg er sikker på at han gjorde det. Mens han sto nær selve fundamentet til deres opprinnelse, proklamerte han at det var Gud som hadde ført dem dit, og det var på det samme stedet han forkynte de gode nyhetene om Jesus Kristus!

Gud fastsatte deres tider slik at de ville være der på dette øyeblikket i historien, og Han bestemte nettopp dette stedet til i være deres tildelte bosted slik at de kunne høre budskapet om frelsen, søke Gud, og kanskje finne Ham. Å, dyp av rikdom og visdom og innsikt hos Gud! Hvor ufattelig er Hans visdom og hvor stor er Hans kjærlighet til menneskeheten!

For mange år siden vandret jeg (Nathan) rundt på Akropolis. Jeg var der med min kone og mine barn. Jeg var oppsatt på å finne monumentet til den ukjente Gud som Paulus henviste til: *«For da jeg gikk omkring og så på deres helligdommer, fant jeg et alter med denne innskrift: «For en ukjent Gud». Det som dere tilber uten å kjenne, det forkynner jeg dere»* (Apg. 17:23).

Det gikk mange timer der jeg vandret omkring og kikket på alle altrene og monumentene før jeg endelig fant det. Halveis skjult på bakken, omringet av tuer med visst gress lå en lite steinhelle. Med noen bokstaver som tydeligvis var risset inn på engelsk for turistenes skyld, sto ordene «Til en ukjent gud.» Full av spenning ropte jeg på familien min og ba dem komme bort for å se. Jeg har fremdeles bildet der jeg står med mine to sønner ved siden av stedet.

Paulus' interesse for Athen må ha vært heftig og hans observasjonsevne må ha vært på høygir for at han skulle oppdage et så uanselig alter. På samme måte som Gud fastsatte tidene for Athenerne til å høre Paulus' budskap, fastsatte Han Paulus' tid til å være der og se denne steinhellen, og bruke disse ordene til å forkynne dette mektige budskapet til grekerne. Paulus informerte dem om at deres ukjente gud er den Gud som skapte hele verden og alt som er i den, Herren over himmelen og jorden. Han er den Gud som gir liv og ånde til hele menneskeheten og til alt som lever. Fra Ham kom alle nasjonene på jorden slik at de skulle søke etter Ham og finne Ham. Og Paulus forkynte til dem at denne Gud, Han er ikke ukjent i det hele tatt, men er en Gud som alltid er tilstede og nær hos dem som kaller på Ham.

Matthew Soerens er den amerikanske direktøren for kirkemobilisering (Church Mobilization) ved nødhjelpsorganisasjonen World Relief. Daniel Darling er forfatter, taler og spaltist. De skrev en artikkel som berører dette avsnittet og innvandring. De sier: «Mens økonomiske og sosiale grunner driver folks ønske om å migrere, tror vi at Gud på suverent vis har overvåket denne folkestrømmen til Amerika slik at de kunne komme inn i et frelsende fellesskap med Jesus Kristus og følge Ham som disipler.»²

Det er primært gjennom katastrofer at Han bestemmer tidene og stedene til nasjonene og folkene på jorden. Gud bruker naturlige og menneskeskapte katastrofer som sitt fremste middel til å drive folk til geografiske steder som han velger, på den tiden Han velger, for spesielt å posisjonere dem slik at de kan høre og tro på den ene og eneste sanne Gud og om frelsen i Hans Sønn, Jesus Kristus.

DEN GLOBALE FOLKEVANDRINGEN

Ut fra det vi ser i Bibelen, kan alle familier i alle nasjoner spore sin opprinnelse tilbake til Adam og Eva i Edens hage. Amerikas historie er en historie om utvandring og innvandring, og opprinnelsen til denne nasjonen kan tillegges pilgrimmene som flyktet fra Europa for å unnsnippe religiøs forfølgelse. Det sies at selv de amerikanske indianerne utvandret fra Asia over Beringstredet. Europeerne, asiatene, afrikanerne, australierne og resten av de befolkede kontinentene kan spore sine historier tilbake til et annet sted.

Mennesker har forflyttet seg siden tidenes begynnelse. Vi har alltid vært i bevegelse, ubøyelige i vårt jag over jordens overflate. Denne bevegelsen av folk vil fortsette til Jesu Kristi hellige har forkynt evangeliet til alle nasjoner og folkene på jorden en dag er fylt av kunnskapen om Gud. Dette er Guds plan, Hans hensikt og Hans vilje. Folkeforflytninger i sine mange former vil ikke opphøre før Guds herlighet fyller jorden og alle etniske grupper har fått høre evangeliets budskap, og til i det minste noen fra hver gruppe er trygt ført inn i Guds rike. Denne bevegelsen av mennesker er faktisk Gud som beveger seg over jorden for sin verdens skyld.

Det er et rekordhøyt antall av 65 millioner flyktninger i verden i dag, mer enn noen annen gang siden tellingen begynte. Dette er omtrent hver 113. menneske på jorden! I 2015 ble omtrent tjuefire mennesker fordrevet fra sine hjem hvert minutt på dagen. Nesten halvparten av dem var fra den muslimske verden.³ De er alle en del av Guds program. I dette programmet er det kirkens privilegium og ansvar å sørge for både deres fysiske og åndelige behov. Kristne burde være først i køen for å møte dem og hilse dem i navnet Jesus. Uansett hva våre regjeringer gjør, burde det være en ubestridt politikk for den globale Jesu Kristi kirke å rekke ut Guds kjærlighet til flyktninger i fremmede land, og når de kommer til vårt eget.

Hvis Gud på noe vis var nær ved å fullføre sin strategi med å fordele og omfordele mennesker rundt om på kloden gjennom katastrofer, burde vi se en slags form for reduksjon, men det gjør vi ikke. Isteden har hastigheten bare økt, og den har økt eksponentielt. Alarmklokker burde ringe. Den økte aktiviteten burde fortelle oss at Gud har noe på gang og vi trenger å være klare til å respondere strategisk og raskt med enorme mengder av menneskelige og økonomiske ressurser. Dørene åpner seg på vidt gap for forkynnelsen av evangeliet til mange mennesker som har levd sine liv i åndelig mørke, men som endelig har fått muligheten til å komme inn i lyset.

Jeg hørte en gang noen si: «Feilplasserte mennesker er ikke malplassert av Gud.» Hvilke vidunderlige og innsiktsfulle ord. Våre bosteder som er bestemt av Gud kan være eller trenger ikke å være vårt opprinnelsessted. Du kan faktisk spore ditt opphav tilbake bare noen få generasjoner til et eller annet sted i Europa eller et annet sted. Bare fordi noen er født i et land betyr det ikke at det vil forbli deres permanente bosted eller hjemlandet til deres etterkommere. Gud kan ha en annen plan for dem om å bo et annet sted, slik Han gjorde for Abraham, og for millioner av fordrevne som har flyktet fra krig og andre katastrofer opp gjennom århundrene.

Disse dyrebare sjelene som er fanget i en opp-ned og kaotisk verden er ikke malplasserte. Selv om mange lever under ekstreme forhold, plasserer Gud dem allikevel med forsiktighet, i sin godhet og

barmhjertighet. Hans ønske for dem er at de skal komme ut av mørket og inn i Hans underfulle lys. Katastrofe er mørke, men det er ut fra dette mørket at Gud fører dem til lyset.

«Det har vært vanskelig for meg og min familie å være her. Det er ikke lett å se på all denne lidelsen dag ut og dag inn. Jeg kan ikke forestille meg hvordan det måtte være å oppleve den lidelsen jeg ser rundt meg. Jeg klemmer mine barn litt tettere og lengre hver kveld før de går til sengs. Jeg passer på min kone mye mer enn jeg noen gang har gjort tidligere. Virkeligheten av menneskets brutalitet er alltid nærværende. Jeg hadde bare lest om denne ubeskrivelige voldtekten av et helt folk, men aldri før vært vitne til det. Det gjør at det går opp for en hva vi virkelig bør sette pris på i livet.»

FLYKTNINGEKRISEN I KOSOVO, EN PERSONLIG DAGBOK. 7. MAI 1999.

4

EKSEMPLER FRA VÅR TID

«Han avslører det som er skjult i mørket, og det som er stummende mørkt, bringer han fram i lyset.»

JOB 12:22

FØR DEN STØRSTE FLYKTNINGEKRISEN siden Andre Verdenskrig ble sluppet løs over Europa i 2015, hadde Gud allerede satt scenen. Sent på 1980-tallet og tidlig på 1990-tallet begynte det ateistiske kommunistiske imperiet å kollapse i Øst-Europa og på Balkan. Da disse kolossale dominobrikkene falt, åpnet det veien for en hurtig utvidelse av kristendommen og forberedte deretter kirken på å reagere på to av de største flyktningekriser i vår tid i Kosovo og Syria.

KOSOVO-KONFLIKTEN

Da jeg gråt ved siden av den seksten år gamle gutten og spurte Gud hvorfor han måtte lide så mye, visste jeg lite om den planen Gud hadde for sin nasjon Kosovo. Da min familie og jeg begynte vårt arbeid i Albania i januar 1994, kom vi som pionerer til et unådd folk. I nesten femti år led Albania under en av de meste brutale kommunistregimene i verden.¹ Enver Hoxha ønsket mer enn noen annen kommunistleder å etablere et rent stalinistisk system. I 1972 brøt han forbindelsene med Kina fordi han følte at de hadde blitt like imperialistisk som de Forente Stater.² Albania var kjent som det mest lukkede landet i verden. Lederne vendte blikket innover, lukket landets dører til de fleste andre nasjoner og utviklet seg til å bli det mest undertrykkende og fattigste land i Europa. Religionen i Albania var albaniaisme, Gud ble ubarmhjertig kastet ut, og de fleste spor etter religion ble fullstendig knust. Man kunne ikke engang nevne navnet Gud i frykt for fengsling eller død. Mer enn en tredjedel av befolkningen arbeidet som informanter for regjeringen, noe som gjorde at befolkningen var paranoide og levde i absolutt frykt.

Da kommunismen falt våren 1991, flyktet mange albanere for å slippe unna de forferdelige tilstandene og mangelen på muligheter. Det var på den tiden at misjonærene begynte å strømme inn i landet og spredte budskapet om frelse over hele nasjonen. I løpet av en kort tidsperiode ble kirken

gjenfødt og mange albanere kom til tro på Kristus. Folket som en gang var forhindret fra å vite noe som helst om Gud var i åndelig hungersnød, og det gikk ikke lang tid før flere tusen hadde basert sin tro på Jesus. En utrolig bevegelse fra Gud skjedde i det en gang så lukkede, ateistiske landet Albania.

Like over den nordlige grensen til Albania lå Serbia, et annet tidligere kommunistisk land. Innenfor dets grenser lå Kosovo, et område befolket med mer enn 90 prosent muslimer som var etniske albanere. Kosovo var et vanskelig sted for evangeliet. Inntil 1999 var det bare mellom fire og seks veldig små evangeliske kirker i landet, hver av dem med et snitt på åtte, ti medlemmer. Men Gud hadde en plan om å frelse Kosovo gjennom katastrofe. Det er en virkelighet som min familie og jeg hadde det privilegium og den vanskelighet å observere og være en del av.

For mange år siden, da jeg bare var 2. års student på videregående skole og satt i min sosiologiklasse og bladde gjennom en geografibok, kom jeg over et avsnitt om Albania. Der var det et bilde av en albansk bonde som satt på en høyvogn. Under bildet sto en tekst som sa noe i retning av at denne mannen var fra det mest isolerte, stalinistiske og ateistiske land i verden.

Det var i 1979, og jeg hadde bare vært frelst i noen få år. Jeg hadde ingen idé om hva misjon var, eller kristen tjeneste for den saks skyld. Jeg visste bare at Gud hadde frelst meg, og alt jeg ønsket å gjøre var å fortelle andre mennesker om Ham. Men da jeg så ned på mannen på vogna, talte Gud til mitt hjerte og brente dette bildet inn i mitt sinn. Når jeg tenker på ham, kan jeg helt til denne dag fremdeles huske på detaljer i mannens ansikt. Det var et av disse lynnedslagsøyeblikk man sjelden opplever i livet. I det øyeblikket talte Herren inn i mitt hjerte og sa: *«Jeg vil at du skal dra til denne mannens hjemland og forkynne evangeliet.»* Det var unektelig en utrolig opplevelse som jeg til denne dag ikke kan forklare. Opplevelsen var så mektig, at det fremdeles kan skje at jeg er på utkikk etter mannen på høyvogna.

I 1979 raste kommunismen og truet med å spre seg til hele verden. Med den lille informasjonen jeg hadde, begynte jeg å undersøke om Albania og oppdaget snart at det ville være umulig for meg å dra dit av to grunner: Jeg var amerikaner og jeg var kristen. Men det møtet jeg hadde den dagen i sosiologiklassen var så dyptgripende at jeg visste at Gud ville jeg skulle dra, og fra den dagen av gjorde jeg det til mitt livs mål en dag å bringe evangeliet til Albania.

Siden den gangen har jeg hørt historier lik min egen om Gud som kaller folk til tidligere kommunistland. Og grunnen? Gud visste hva Han var i ferd med å gjøre i Øst-Europa. Han var i ferd med å rive ned det kommunistiske Jernteppet som dekket folk med løgner og nektet dem muligheten til å bli kjent med Ham. I sin suverene strategi tok Gud forhåndsregler ved å forberede en ny generasjon til å bli misjonærer i nylig åpnede land. Min kone og jeg hadde det privilegium å være blant dem.

Gud reiste opp Kristi legeme i Albania, der det ikke engang hadde eksistert en undergrunnskirke, før Han tok seg av Kosovo. Fra 1991 til 1999 vokste den albanske kirken eksponentielt. I 1999 begynte så den serbiske lederen Slobodan Milosevic sin brutale kampanje med å etnisk rense Kosovo for albanere, som ledet til en krig med en massiv flyktningekrise. Gjennom den påfølgende katastrofale krigen førte Gud det samme året hele nasjonen Kosovo til Albania i form av hundretusener av flyktninger.

Da de ankom, var de evangeliske kristne i Albania blant de første som var på pletten for å møte dem. Det var de unge kristne som hadde kommet til tro på Kristus i løpet av de foregående åtte årene. De mottok flyktingene fra Kosovo i sine egne hjem, kirker og leirer som ble drevet av kristne. Flyktingene ble gitt mat, klær, husly, medisinsk hjelp og forsyninger, arbeid ... og evangeliet. Som et

resultat av dette kom mange kosovoalbanere i utlendighet til tro på Kristus. Da de vendte hjem igjen etter krigen, fulgte mange utvandrede misjonærer og albanske kristne dem tilbake.

Som et resultat av en større regional katastrofe, drev Gud disse flyktningene fra Kosovo til Albania og inn i armene på Hans elskede menighet. Som et resultat av at de albanske kirkene gjenkjente denne muligheten, reagerte raskt og gjorde det de skulle gjøre, har kirken i den muslimske nasjonen Kosovo vokst fra bare fire veldig små menigheter før 1999, til mer enn førti i dag, med hundrevis av troende.

Gud brakte katastrofen til Kosovo, men Han beregnet tiden perfekt. Tjue år tidligere talte Han inn i hjertet til en femten år gammel gutt, i tillegg til en hel generasjon av andre unge menn og kvinner. Han la en byrde på våre hjerter for den kommunistiske verden. Han ledet oss til å be og forberede oss selv på denne fremtidige tjenesten. Mens Han gjorde dette, orkestret Han geopolitiske begivenheter som førte til nedrivningen av Jernteppet. Da teppet falt, sendte Han sine arbeidere til å storme byene og landsbygda med evangeliet. Før Kosovo var klart til å åpnes, gjorde Han først sin kirke i Albania klar til å reagere på den katastrofen Han senere skulle sende over Kosovo.

Gud rev Kosovo i stykker for at Hans lys kunne stråle frem i hjertene til de sårede, sønderknuste og desillusjonerte muslimske flyktningene. Han drev dem ut som krigsflyktninger slik at Han kunne frelse dem. Men det som er viktigst å gripe tak i her er at Gud forberedte sin kirke før Han sendte katastrofen – først i Albania, deretter i Kosovo. Vi må ikke gå glipp av denne vesentlige taktikken til Gud. *Før Gud slipper løs ulykker, reiser Han alltid opp, forbereder og posisjonerer sitt folk til å reagere med barmhjertighet og det evige livs ord når katastrofen rammer.*

DEN SYRISKE FLYKTNINGEKRISEN

Denne utrolige historien om Albania og Kosovo slutter ikke her. I denne guddommelige strategien, førte Gud katastrofe over Albania, Kosovo og andre nasjoner på Balkan slik at de skulle være forberedt på å delta i en enda større katastrofe som skulle komme: den syriske flyktningekrisen.

I det som startet som en del av den arabiske våren, begynte demonstrasjoner mot styresmaktene i Syria i mars 2011. I et land med over 23 millioner mennesker, har nesten halvparten av befolkningen enten rømt landet eller er internt fordrevne på grunn av borgerkrigen.³ Ved siden av det store antallet mennesker som har blitt såret eller som har flyktet fra krigen, har over 470.000 blitt drept.⁴ I dag har den syriske krisen blitt den største humanitære katastrofen i vår tid, der syrerne utgjør den største gruppen av flyktninger i verden.⁵

Innen 2015 hadde over 2 millioner flyktninger strømmet over til Tyrkia. I det samme året ankom tusener til det sydøstlige Balkan. I løpet av september samme år hadde så mange som fem tusen flyktninger per dag funnet veien fra Hellas til Makedonia, Serbia, Kroatia og inn i andre deler av Europa.⁶ I 2015 hadde mer enn én million migranter og flyktninger reist fra Midtøsten og inn i Europa, og gjorde det til hva *The Irish Times* kalte «et år der man forventer at alle tidligere rekorder når det gjelder globalt fordrevne mennesker blir slått.»⁷

På høsten 2014, før demningen brast, og flommen av flyktninger begynte å strømme gjennom Balkan inn i Vest-Europa, holdt Joel Richardson og jeg en større regional konferanse med mer enn to hundre pastorer og ledere fra elleve nasjoner i og omkring regionen. Fokuset til konferansen var å diskutere worst-case scenarioer og den rollen kristne ledere og deres menigheter skulle innta hvis det skulle skje større geopolitiske endringer, eller at radikal Islam skulle vokse i regionen.

På konferansen var det workshops der vi foreslo initiativer for hvordan disse unge, førstegenerasjons ledere skulle reagere hvis en annen større katastrofe skulle ramme Balkan, som er den geografiske porten mellom Midtøsten og Europa. Ingen av oss visste overhodet hvor betimelig denne konferansen kom til å være. Innen få måneder etter konferansen, kom en stor tilførsel av mennesker, titusener av flyktinger og migranter fra Midtøsten og Sentral-Asia, uke etter uke strømmende gjennom Balkan-korridoren i retning Vest-Europa.

Denne gangen, slik de hadde gjort i de tidligere katastrofene, organiserte mange av pastorene og lederne som hadde deltatt på konferanse i 2014 seg, for å gi sin respons på denne nye katastrofen. Ved å bevege seg raskt til de stedene der flyktingene krysset grensene, møtte de kristne de gjennomreisende migrantene og flyktingene. Det var nasjonale og utenlandske kristne arbeidere fra Hellas, Ungarn, Makedonia, Kroatia, Serbia, Bosnia, Kosovo og Albania som mobiliserte humanitær hjelp og delte evangeliet med i hovedsak muslimske flyktinger.

Migrantene og flyktingene ankom fra Tyrkia og inn i Hellas på små flåter før de ble behandlet og transportert nordover ved hjelp av tog eller busser. Med en gang de ankom transittpunktene, ble deres opphold i de fleste tilfeller kort, ofte ikke mer enn noen få minutter før de la av gårde til fots til neste lands grense. Krisens natur ga liten eller ingen tid til å bli kjent med eller snakke med menneskene. For i det hele tatt å kunne tilbringe litt tid med flyktingene, måtte de vandre sammen med dem i to eller tre kilometer mellom grensepostene for å høre deres historier og be for dem.

På grunn av det massive antallet, og det faktum at de hele tiden var i bevegelse, var det umulig å nå de fleste flyktingene, men mange av dem ble nådd. Nyheter fra forskjellige steder var oppmuntrende med så mange som fem til sju muslimer som kom til tro på Kristus hver dag bare ved ett av grensepunktene. De kristne distribuerte titusener av micro-SD kort for smarttelefoner som var lastet med Skriften og andre kristne ressurser.

Kristne oppdaget grupper som var på vei fra grensene til flyktingeleirer langs ruten og gikk sammen med dem for å hjelpe dem på hvilke som helst måter de kunne. Det var et veldig flott syn å se albanere fra Kosovo i samtale med de som var i leirene. De fikk umiddelbart kontakt. Det begynte ofte med ord som dette, «Jeg var en gang muslim og krigsflykting som hadde rømt fra mitt land akkurat som dere. Da jeg var i utlendighet i et fremmed land, hørte jeg om Jesus Kristus. Jeg ønsker å fortelle dere om Ham.»

Selv om responsen fra nasjonale kristne og utenlandske arbeidere utgjorde en forskjell, var det bare en håndfull mennesker til å nå de tusener vi møtte daglig. Det var langt fra nok. Havet av mennesker var altfor stort til at de kunne ta seg av det på egen hånd. Mens kristne i vest debatterte de politiske og sikkerhetsrelaterte konsekvensene av flyktingene fra Syria, sto en liten gruppe tapre og trofaste tjenere på frontlinjene dag etter dag for å møte de fordrevne mens de beveget seg langs den smale ruten gjennom deres små stater.

En mulighet uten sidestykke ble lagt i hendene på kirken. I helt ekstraordinære antall ledet Gud mennesker fra nasjonene i Midtøsten rett i fanget på sin egen kirke. Noen få var våkne for muligheten og enda færre reagerte trofast og utrettelig, men den enorme majoriteten av Jesu Kristi verdensvide kirke gjorde det ikke. Det kunne ha vært den største innhøstningen av muslimer til Kristus noensinne, men det har ikke skjedd ennå. Det skjer fortsatt store ting etter at kristne i Tyskland, Østerrike, Nederland og andre vesteuropeiske land har mottatt mange av disse flyktingene, som kommer til tro på Kristus. Pris Gud for de mange som hørte og trodde, men det gunstigste øyeblikket har passert. Den store muslimske migrasjonen i 2015 har kommet og gått.

Men dette er ikke slutten på historien, og det er helt sikkert ikke den siste muligheten vi vil få. Denne type kriser med masser av flyktninger og migranter vil komme til å skje oftere. Gud avslører sin hemmelighet om katastrofene for å hjelpe oss til å forberede oss på hva som venter oss og dem. Mens vi lærer mer om dette, vil vi også trenge å være på vakt mot djevelens ondsinnede taktikk. På samme måte som Gud har en plan for å frelse verden gjennom katastrofer, har Satan en plan om å ødelegge verden gjennom de samme. En del av denne strategien er å splitte og distrahere kristne fra disse bevegelsene Gud skaper så lenge at de ikke reagerer i tide eller ikke i det hele tatt.

Å SPORE GUDS BEVEGELSER

Denne og andre flyktningekriser tjener som et nåtidseksempel på hva Jesu Kristi kirke kan og må gjøre i fremtiden. Med en bedre forståelse av Guds hensikt med katastrofene, og hvordan de tjener som Hans primære verktøy til å spre mennesker for å dra store mengder av de fortapte til seg selv, kan vi bli bedre forberedt på å reagere. Ved også å undersøke hva som ledet til sammentreffet mellom disse to katastrofene har vi til en viss grad vært i stand til å spore Guds strategiske bevegelser, som går hele veien tilbake til før kommunismens fall. Her er en oppsummering av hva vi har observert:

- Som med Abraham er Guds første steg å kalle ut en generasjon av menn og kvinner for å forberede dem på noe som Han vil vise dem senere.
- De som står frem for å bli forberedt til en fremtidig tjeneste, forstår at andre en dag vil bli velsignet med håpet om frelse gjennom deres egen troshandling.
- Mens Hans folk forbereder seg, legger Gud de politiske og geografiske puslespillbitene på plass for disse store, katastrofiske begivenhetene.
- På det tilmålte tidspunkt rammer katastrofen, og folk blir spredt.
- Samtidig blir dem Han har kalt og forberedt for begivenhetene, posisjonert og mobilisert for en stor innhøstning av sjeler.
- Som et resultat av katastrofen og mobiliseringen av Kristi vitner, blir mange frelst.

Kosovo og Syria er bare to eksempler på at dette skjer. Andre historier kan fortelles hvor dette samme mønsteret har utfoldet seg siden kommunismens fall. Dette er ikke tilfeldig. Det virker å være designet av Gud for de siste dager.

Hvis dette er en konsekvent strategi som Gud bruker, da er det ikke ufornuftig av oss å konkludere med at Gud ønsker at vi skal se hva som kommer og hvordan vi bør forberede oss. På samme måte som vi har sporet Guds bevegelser når det gjelder Kosovo og Syria, kan vi på fornuftig vis varsle det samme om hvor disse katastrofene kan skje i fremtiden? Hva om vår sporing av de foregående Guds bevegelser i katastrofene gjør at vi på fornuftig måte kan varsle Hans neste store bevegelser? Kan det være at det er nettopp dette Gud ønsker at vi skal gjøre?

I endetiden blir vi gitt en mulighet til å kikke inn i et av Guds praktfulle mysterier. Det store bildet med Guds verdensvide bevegelser av mennesker gjennom katastrofer blir avdekket, og vi er i høyeste grad privilegerte som får ta del i det.

«I dag sto jeg og min familie opp av sengen og bestemte oss for at det skulle bli en dag der vi frydet oss. I slike mørke tider, mens NATOs bombefly fløy over hodet på oss, trengte vi å bli minnet på at Gud sitter på sin trone og at Jesus lever. Lorraine var på kjøkkenet og leste beretningen om Kristi korsfestelse. Mens hun grunnet over betydningen av Hans offer, kom min sønn Justin (fem) inn på kjøkkenet og spurte hvorfor hun gråt. Hun sa: «Jeg leste nettopp om Jesus som døde på korset, og det gjorde meg trist.» Justin så på henne og sa: «Mamma, ikke gråt. Se på neste side. Han lever.»

5

KATASTROFER, DET STORE BILDET

«Jeg vet at du makter alt; ingenting er umulig for deg av det du har satt deg fore.»

JOB 42:2

INSPIRASJONEN TIL Å OPPNÅ STORE TING kommer av å bli utfordret til å gjøre det umulige. Den velrennomerte misjonæren William Carey sa en gang: «Forvent store ting fra Gud, forsøk store ting for Gud.» Når Gud taler til oss om å følge Ham i Hans globale bevegelser, skisserer Han vanligvis det store bildet før Han gir seg over til detaljene. Han begynner med en større visjon og beveger seg så til enkelthetene: «*For så høyt har Gud elsket verden*» (det store bildet) «*for at hver den som tror på ham*» (enkelthetene).

Når vi bestreber oss på å inspirere andre ved å skissere en liten visjon og så bevege oss derfra til en større misjon, begrenser vi vår egen kapasitet og andres kapasitet til å forvente store ting fra Gud, eller å forsøke seg på store ting for Ham. Hva er det mest inspirerende en trener kan fortelle laget sitt: «Gutter, la oss prøve å vinne den første kampen, så den neste og den neste, og hvis vi gjør det, kan vi ta oss hele veien til cupfinalen.» Eller at treneren sier: «Gutter, jeg tror virkelig vi kan vinne cupfinalen i år. Vi skal arbeide og disiplinere oss selv til å yte vårt aller beste. Jeg tror vi kan gjøre det, og det begynner med at vi vinner vår første kamp.» Det første er i beste fall en tam peptalk, uinspirerende og med mangel på en overordnet visjon. Det andre er en inspirerende utfordring til å gjøre storverk. Det første begynner i det små og beveger seg mot det større. Den andre begynner med det storslagne og beveger seg mot den første seieren.

For mange virker denne tanken om at Gud ønsker at vi skal engasjere oss i globale katastrofer altfor skremmende og truende. I slike tider trenger vi å huske på hvem vi er. Vi er den levende Guds menighet. Det finnes ingen større makt eller sterkere myndighet på jorden enn Guds kraft som virker gjennom Hans legeme. Den innflytelse Jesu Kristi kirke har på denne verden er enorm, så stor at til og med mørkets makter ikke kan stå seg mot den.

Gud skisserer det store bildet for oss fordi Han skapte oss til å være forberedt på de store verdensvide utfordringene Han legger i vår vei. Vi kan føle det som om vi bare kan gjøre små ting, men Gud skapte oss for å gjøre større ting. Vi har en tendens til å være for provinsielle i måten vi ser oss selv og vår rolle i verden på, men Gud ønsker at vi skal se hvor mye Han elsker hele verden. Han ønsker at vi skal se den viktige rollen vi kan spille i Hans plan om å frelse den, slik at Han en dag kan dele folkenes arv med oss. Kirken er Guds åndelige institusjon som Han virker triumferende gjennom på denne jorden. Og hvis dette er sant, må vi forstå og med frimodighet godta den enorme gudgitte oppgaven vi har fått.

Aldri før i kirkens historie har det vært en større mulighet og en større evne til fullt ut å møte hver katastrofe som Gud sender. Når vi beveger oss med Gud, beveger vi oss derfor i harmoni og partnerskap med Ham for å være Hans forberedte redskaper til å forbinde sår, gi mat til de sultne, klær til de nakne og bringe gode nyheter til dem som er berørt og flykter når katastrofen rammer.

Dette er ikke noe vi kan sette bort til andre. De Forente Nasjoner, sekulære ikke-statlige organisasjoner (NGOs) og regjeringsinstanser kan gjøre en god jobb med å skaffe til veie og koordinere nødhjelp, men de er også de samme som står evangeliet imot. Det er disse som vanligvis hindrer kristne fra å fullføre sitt primære ansvar med å forkynne de gode nyhetene til dem som er rammet av kriser. Så lenge kristne kirker og organisasjoner kun holder seg til å gi nødhjelp og assistere i andre humanitære prosjekter blir de tolerert, og til og med noen ganger gitt viktig ansvar av disse gruppene, så lenge de ikke «verver proselytter.» Det er vårt privilegium og plikt å sørge for

humanitær hjelp til de som er i nød, men det er ikke dette som er vårt mandat. Vårt mandat er å gjøre alle folkeslag til disipler.

Når kirken unnlater å dukke opp der katastrofen rammer, er konsekvensene enorme. Guds fiender ligger alltid på lur ved døren, på jakt etter en mulighet til å storme inn og gripe dagen. Når kirkene ikke dukker opp, vil andre gjøre det, men Gud sendte ikke ut FNs Høykommissær for Flyktninger (UNHCR) til å gjøre vår jobb. Han reiste ikke opp den Islamske Nødhjelpsorganisasjonen (IRO) til å erstatte oss. Gud kalte ikke Røde Kors til å være Hans hender og føtter til dem som er rammet av naturskapte og menneskeskapte katastrofer. Han reiste oss opp og kalte oss og sendte oss – den levende Guds kirke, til å lede vei med seier og triumf. Når det gjelder menneskenes sjeler skal vi ikke kripe for noen menneskelige institusjoner, uansett hvilken makt de måtte ha. Deres mandat er Genèvekonvensjonen, vårt mandat er det klare kallet til å forkynne evangeliet til alle nasjoner.

OPPFYLLELSEN AV MISJONSBEFALINGEN

Det sentrale temaet i hele Bibelen, den røde tråden som løper gjennom hele Skriften, er å fylle hele jorden med Guds herlighet gjennom frelse av nasjonene. Det Gud befalte Israel å gjøre er det samme som Jesus befalte sine disipler å gjøre. Mandatet ble overgitt til kirken fra Israel, og det vil fortsette til oppdraget er utført.

Gud sa til Israel: *«Det er ikke nok at du er min tjener som skal reise opp igjen Jakobs stammer og føre de bevarte av Israel tilbake. Jeg gjør deg til et lys for folkeslag, så min frelse kan nå til jordens ende»* (Jes. 49:6).

Til kirken sa Han: *«Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døper dem til Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn og lærer dem å holde alt det jeg har befalt dere. Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende»* (Matt. 28:19-20).

Da Gud ga denne befalingen, hadde Han til hensikt at den skulle bli oppfylt. Det har aldri vært Guds plan at denne befalingen om å gjøre alle folkeslag til disipler ikke skulle bli fullført. Det var et kall, ikke til en delvis seier, men til fullstendig seier. Gud vil ikke slutte med sin jakt etter mennesker inntil Han har vunnet de siste stammer og språk og folkeslag og nasjoner på jorden. Det er åpenbart at alle mennesker ikke vil bli frelst, med det er Herrens guddommelige plan å samle inn noen fra alle *ethne* (folkegrupper). Kristi død var ikke forgjeves. Faderen vil oppnå det Han sendte sin Sønn for å vinne, men Han har befalt de kristne å samle dem inn.

Når kirken derfor mislykkes med å forstå det store bildet, når den bommer på Guds større frelseshensikter i massebevegelsene av mennesker under katastrofene, går den glipp av de største mulighetene. Dette er de spesielle øyeblikk Herren har gitt oss for å hjelpe til med å fullføre arbeidet med å forkynne evangeliet. Jesus sa: *«Min Far arbeider til denne dag; også jeg arbeider»* (Joh. 5:17). Gud beveger seg hele tiden, og vi må bevege oss sammen med Ham. Gud utvikler stadig strategier for nasjonene, og vi må utvikle strategier sammen med Ham.

Hvis de troende kjemper mot den globale bevegelsen av migranter og flyktninger, på grunn av deres politiske synspunkter, nasjonale, etniske eller religiøse følelser, er det høyst sannsynlig at man kjemper mot et stort verk Gud gjør gjennom masseforflytningen av unådde mennesker for Kristus. Når kirken står imot og bygger barrierer mot disse menneskene, står den i fare for å motarbeide et guddommelig verk av Herren, stenger dem ute fra å høre evangeliet, og hindrer derfor Misjonsbefalingen i å bli utført.

Når vi mislykkes med å se hva Gud gjør i forflytning av mennesker gjennom katastrofer, har det evige konsekvenser for nettopp dem Gud ønsker å frelse. Hvis disse vandrende hjemløse ikke får høre, vil de dø i sine synder og aldri erfare fred med Gud gjennom Jesus Kristus. Vi er nettopp dem Han driver dem i armene på. Hvis vi hindrer deres bevegelser til de steder der de kan høre de gode nyhetene, blir vi årsak til en enda større tragedie for dem enn de krisene de flykter fra.

GUDS STRATEGI

Jeg (Nathan) lærte verdien av strategi da jeg spilte basketball på videregående skole i Indiana. På den tiden var det ingen inndeling av skoler etter størrelse, slik det er i dag. Om det var en skole med to hundre eller to tusen elever, spilte det ingen rolle. Uansett størrelse kunne alle lagene kappes om å vinne den eneste prestisjefylte tittelen som mestere av Indiana State Basketball. Noen som husker filmen *Hoosiers*? For å nå opp til et standard der man kunne ha suksess på statlig nivå, måtte skolen være mer strategisk jo mindre den var. Hvis en trener ikke kunne vinne ved hjelp av høyden, talentene eller hurtigheten til spillerne, måtte han finne andre måter å vinne kampene på. Det kunne bare skje gjennom god disiplin og utmerkede strategier.

En strategi er «en plan, metode eller serie manøvrer eller knep for å oppnå et spesielt mål eller resultat.»¹ Gud er den ypperste strategen. Opp gjennom historien har Han flyttet folk og nasjoner for å oppfylle et mål – at Hans herlighet skal fylle hele jorden gjennom frelsen av alle nasjonene. Og Gud oppnår dette målet ved å iverksette planer, metoder og en serie med manøvrer og strategier i verden for at det skal bli oppnådd gjennom oss. Det er gjennom denne linsen vi bedre kan forstå hva Paulus mente da han skrev: «*Men det som går for å være uforstandig i verden, utvalgte Gud seg for å gjøre de vise til skamme. Det som regnes som svakt i verden, utvalgte Gud seg for å gjøre det sterke til skamme*» (1. Kor. 1:27).

Den mest strategiske planen involverer ikke alltid den største, beste og mest opplagte løsningen. Noen ganger handler det om å utnytte de ressurser som er tilgjengelige på den mest kreative og disiplinerte måten som er mulig for å fullføre din endelige målsetning. Når en hær planlegger et slag, legger den ikke nødvendigvis en strategi for et direkte angrep. Den ser på helheten i bildet og undersøker fiendens svakheter for å bestemme den mest strategiske måten å angripe på. Den kan bety å bruke mindre styrker som kommer fra uventede retninger for å ta ut nøkkelposisjoner. Noen ganger kan det som er populært eller åpenlyst være det minst effektive i det lange løp.

Med stadig å forsøke å lese Guds strategier for nasjonene, tror vi ikke Gud nødvendigvis er interessert i de store og populære trendene vi ofte kobler oss på og prøver å kopiere. Slike trender kan distrahere fra det som faktisk er Guds plan. Hvis vårt mandat er å gjøre disipler av ALLE nasjoner, hvordan ønsker da Gud å bruke oss til å gjøre det, med de begrensede menneskelige og andre ressurser vi har? Hvis vi følger det som er populært, kan vi finne personlig tilfredsstillelse i å gjøre det mange andre gjør, men bidrar det på noe vis til å oppfylle HELE Misjonsbefalingen?

Katastrofer har vært Guds primære verktøy til å fullføre sin storslåtte strategi for alle nasjoner fra tidenes begynnelse. Det er en vesentlig del av Guds plan om å dra alle nasjonene til seg selv. På samme måte som en god trener følger sin utprøvde strategi og taktikk for å vinne kamper, gjør Gud det samme for å vinne sjeler. Denne suverene Guds strategi har vært utført og prøvd siden menneskehetens begynnelse, og kommer ikke til å endre seg.

Det er kortsiktig å bare se katastrofene som en Guds dom. Det er tydelig gjennom hele Bibelen at Gud har sendt katastrofer med den hensikt å dømme, men det er bare i ytterste nødstilfelle. Jakob erklærer at «*barmhjertighet roser seg mot dommen*» (Jak. 2:13). I sin bevisste og konstante jakt etter

mennesker, leter Gud etter fortapte syndere for å føre dem inn i sin fold. Hans planer innbefatter å bruke ting som forvirrer oss for å finne dem som vil komme til Ham og legge sine liv ned ved foten av korset i overgivelse til Jesus Kristus. Han som elsket dem like til døden vil gå til jordens fjerneste avkroker for å finne dem: «*Menneskesønnen er kommet for å oppsøke det som var forapt, og frelse det*» (Luk. 19:10). I dette store bildet, driver Gud ut de fortapte som migranter, fordrevne og flytninger gjennom en smeltedigel av katastrofer og menneskelige lidelser. Og dit Han driver dem er rett i de ventende armene til sitt eget folk. Og når Hans folk er spredt på grunn av naturskapt og menneskeskapt katastrofer, blir de sendt til «alle nasjoner» for å fullføre Hans frelsesplan for verden.

Siden Gud er den guddommelige strategen er det vesentlig at vi oppdager hva disse strategiene består i og så fortsette med å utvikle våre egne planer som er på linje med Hans egne. Hvis katastrofer er sentrale i Hans plan med nasjonene, da er det nødvendig at vi revurderer hvordan vi prøver å nå nasjonene i de siste dager. Gud prøver å vise oss noe fra fortiden, nåtiden og hva som vil skje i fremtiden. Hvis kirker med et hjerte for misjon og misjonsorganisasjoner ønsker å være fortroppen i Guds mest fremskutte bevegelser i verden, trenger de å tilpasse sine tilnærminger til mønsteret de globale katastrofene tegner. Historien, og spesielt nåtiden, viser oss tydelig dette.

Guds Ord gjør det krystallklart at det vi ser i dag er bare en dråpe i havet sammenlignet med det som kommer. Hvis vi ikke tenker forebygging og ikke på en god måte følger eller varslers Guds bevegelser i å spre nasjonene, og deretter ikke beveger oss i tide til å posisjonere oss for disse mulighetene, vil vi bli stående igjen på veikanten. Hvis vi bestemmer oss for å klamre oss til våre tungroddede strategier som leder til en «vent og se» holdning, vil vi altså i lys av dette, bli stående igjen og klø oss i hodet og lure på hva som nettopp skjedde. Når katastrofen rammer, vil vi bli sittende i våre konferanserom og prøve å bestemme oss for hva vi skal gjøre lenge etter at krisen er over og mulighetene er borte. Hvis vi gjør det, vil vi sikre vår egen manglende mulighet til å bevege oss når Gud beveger seg. Vi kan ikke la det skje.

Guds misjon er for viktig for oss til ikke å tenke strategisk i disse tider. Den nåværende, lemfeldige, skyte-i-alle-retninger-tilnærmingen vi ofte inntar i forhold til det mandatet vi har om å gjøre alle folkeslag til disipler, tjener ikke til det gode for Jesu Kristi kirke og heller ikke for verden. Det er for evighetens skyld viktigere å spore Guds bevegelser og tilpasse våre metoder til disse bevegelsene enn det er å spore de populære misjonstrendene i denne generasjonen, som oftest er basert på kulturelle, pragmatiske eller politisk korrekte hensyn.

STRATEGI FOR ALLE NASJONER

Haiti er en nasjon med ti millioner mennesker. Ifølge Operation World hevder omtrent 95 prosent av befolkningen å være kristne.² Det er et av de mest evangeliserte land i verden. Ikke bare har Haiti blitt evangelisert, det har blitt evangelisert om og om og om igjen. Haiti er oversvømt av kristen evangelisering og humanitær hjelp. Det er et land som er altfor mettet av kirker og kristne organisasjoner, og det kommer mer.

Før jordskjelvet på Haiti i 2010 var det omtrent sjuhundre livsløpsmisjonærer i landet. Tusener av flere som kommer med team som blir værende i kortere perioder driver med opplæring av pastorer og ledere og planting av menigheter. Siden 1804 har Haiti vært et populært reisemål for misjonærer.³ Det vil si mer enn to hundre år med misjonsarbeid på denne lille karibiske øya. Hvor mye mer tror vi Haitis kirke trenger før den tar på seg ansvaret med å lede seg selv? Hvor mange haitiere har blitt sendt fra øya som misjonærer? Ikke særlig mange. Når en nasjon som Haiti alltid er mottakerland, skaper det ikke særlig mye drivkraft i de nasjonale troende til å bli bidragsytere. Det er bare så altfor enkelt å fortsette å ta imot.

Pengebeløpene, nødhjelpen og ressursene som har blitt øst inn i denne lille nasjonen opp gjennom årene må være svimlende, sannsynligvis i størrelsesorden milliarder av dollar. Gjør et google søk på «Haiti missions» og se selv. Tell hvor mange ganger du vil se misjon til Haiti, og tell deretter hvor mange ganger du leser misjon fra Haiti. Allikevel finnes det hele folkegrupper i verden, mange av dem ti ganger befolkningen på Haiti som aldri har blitt nådd med evangeliet. Hvordan skal vi svare på dette? Kaller Gud alle til Haiti og ingen til de andre folkegruppene? Da Jesus sendte ut sine disipler, ba Han dem om å dra ut til alle nasjoner, ikke noen nasjoner. Vi har vært veldig effektiv med å benytte «noen nasjoner»-strategien, som er menneskets strategi, og har bommet kraftig på målet i «alle nasjoner»-strategien, som er Guds strategi.

Er Haiti en fattig nasjon som har store behov? Helt klart. Ingen vil benekte det. Men hva med resten av verden? Ifølge Josva-prosjektet (The Joshua Project), er 40 prosent av folkegruppene i verden fortsatt ikke nådd med evangeliet.⁴ De fleste av dem lever i det som kalles 10/40 vinduet. Dette er et rektangulært område med Nord-Afrika, Midtøsten og Asia som ligger mellom ti og førti grader nordlig bredde.⁵ Det er her to tredjedeler av verdens befolkning bor og der de fleste unådde folkeslag i verden befinner seg. Det er også her 85 prosent av verdens fattigste bor.⁶

Vår hensikt er ikke her å rakke ned på eller redusere verdien av de som har gitt sine liv til å tjene folket på Haiti. Det er heller ikke for å stille spørsmål ved deres oppriktige, gudfryktige innsats og ønske om å hjelpe haitianerne. Vår hensikt er å vekke opp en bevissthet om hva Gud ønsker å gjøre globalt, og forhåpentlig å utfordre kirken til å se det større bildet av hva Gud ber oss om å gjøre i lys av katastrofene og endetiden. Det er påkrevd at vi forstår hva dette betyr og ta på alvor viktigheten av å benytte gode, kloke og sunne strategier for å nå alle nasjoner med evangeliet. Ved Guds kraft og ved Hans Hellige Ånds ledelse er oppgaven gjennomførbart, men vi må være fulle av bønn og smarte med hva vi gjør når vi går ut i en stadig mer komplisert og farlig verden.

FRA ALLE STEDER TIL ALLE STEDER

William Carey, far til den moderne misjonen, startet et misjonsforetak fra England til India, og satte de påfølgende 250 år i gang en bevegelse fra Vest-Europa og Amerika til resten av verden. I løpet av de to neste århundrene spredte kristendommen seg over hele kloden, til de fjerneste delene av verden. Etter hvert som kristendommen har vokst i deler av verden, slik som i Sør-Amerika, Øst og Sydøst-Asia og Øst-Europa, har kirken i disse områdene begynt å svare med å gjøre sin del i å oppfylle Misjonsbefalingen. I løpet av den forrige generasjonen har en forbløffende bevegelse av Gud funnet sted. Den globale misjonsbevegelsen har skiftet fra å være enveis til å bli flerveis. Den er ofte kalt den globale sør-bevegelsen eller majoritetsverden-bevegelsen.

Selv om Vest-Europa og Amerika fremdeles spiller en veldig sterk og ledende rolle i å lære opp og sende ut misjonærer, er mønsteret ikke lenger fra Vesten til resten, men fra alle steder til alle steder. Gud reiser opp sin globale kirke fra noen av de mest usannsynlige stedene på jorden for å sende sine arbeidere ut på høstmarkene for å nå dem som aldri har hørt.

Dette forklarer en viktig taktikk Gud bruker i disse siste dager. Han kaller ut sitt legeme fra flere forskjellige steder rundt om i verden for å posisjonere sin kirke til å svare på den eksponentielle økningen av globale katastrofer. Han gir troende fra alle nasjoner muligheten til å delta i å bringe inn den gjenværende høsten, hvorav mange vil komme inn i riket som et resultat av naturlige og menneskeskapte katastrofer.

Gud driver ikke bare på med å flytte og reposisjonere nasjonene i verden for at de kan få høre om Ham, Han flytter og reposisjonere også sin kirke til å møte de voksende utfordringene med å nå dem

som blir og kommer til å bli rammet av de katastrofene Han sender. Det store spørsmålet er, ser vi det? Gjenkjenner vi hva Gud gjør, eller fortsetter vi bare med å gå vår skjeve gang, og ser på disse forandringene bare som forstyrrelser og avvik fra vår vanlige tralt? Hvis vi gjør det, gjør vi det med fare for at sjeler går tapt og det som kunne ha vært vårt største øyeblikk i historien går oss forbi.

Å BEVEGE OSS NÅR GUD BEVEGER SEG

Vi kan også stå i fare for å gå glipp av en enestående bevegelse av Gud blant nasjonene i de siste dager. Gud er ikke stedbunden. Hans mål er globalt. Hans ønske er at hele Kristi legeme, ikke bare en del av det, deltar i innhøstningen av nasjonene. Fra den raske endring i det geopolitiske bildet, til den eksponentielle veksten i globale katastrofer – og bevegelsene av store folkegrupper på grunn av disse katastrofene – til den globale kirkeveksten, kan vi se at Gud er på spranget til noe stort, som vi ikke har sett maken til tidligere.

Kirkens nye misjonserklæring burde være: «Beveg dere når Gud beveger seg.» Vi kan ikke få et bedre rop til samling enn dette. Den hastigheten alt går fremover i på global basis, enten det er informasjon, teknologi, kommunikasjon eller transport, har akselerert langt ut over det vi har sett tidligere. Ifølge *Industry Tap Magazine*, var det inntil år 1900 omtrent en dobling av kunnskap hvert århundre. Innen Andre Verdenskrig doblet den seg hvert tjudefemte år. I dag doubler kunnskapen seg hver trettende måned, men det vil snart øke til en dobling hver tolvte time!⁷

Artikkelen fortsetter med å si:

I et nylig foredrag ved Harvard University, har nevroforsker Jeff Lichtman, som prøver å kartlegge den menneskelige hjernen, beregnet at flere milliarder petabyte med datalagring vil behøves for å indeksere hele den menneskelige hjernen. Internett blir i dag beregnet å være ca. 5 millioner terabyte (TB), hvor Google har indeksert rundt 200 TB, eller kun 0.004% av dens totale størrelse. Tallene det opereres med er ufattelige, spesielt når man tenker på størrelsen på den menneskelige hjernen og antall nevroner i den ... En overgang fra en lineær vekst til en eksponentiell vekst av menneskelig kunnskap har funnet sted.⁸

Mens de globale innflytelsesrike lederne innen industri, teknologi og kommunikasjon tilpasser seg og til og med bestemmer hastigheten i disse globale endringene, endres ikke kirkens strategier, bevegelser og metoder for å holde tritt med disse forandringene og nå 40 prosent av verdens unådde befolkning. Selv om mange gjør endringer, holder vi for det meste ikke følge med utviklingen – ikke en gang i nærheten. Selv om verden suser forbi – ikke lenger med lysets hastighet, men i kvantesprang – rusler kirken avgårde i sneglefart. Selv om budskapet vi forkynner er det samme, trenger strategiene vi legger for å nå de unådde på en effektiv måte å holde tritt med teknologien. Men, sørgelig nok er mye av det vi ser i dag det motsatte. Isteden for at kirker og misjonsorganisasjoner modifierer sine metoder til å levere sitt evangeliske budskap rent og uforfalsket, er det mange som går på kompromiss med budskapet og beholder de samme, antikverte metodene.

Med spranget fra lineær vekst av kunnskap til eksponentiell vekst, er det som om alt beveger seg raskere i disse dager. Og når vi ser på økningen i katastrofer er det som om Gud setter opp farten på sine planer. Den brå økningen av migrasjon, geopolitiske endringer og katastrofer som skjer i verden antyder et raskere tempo i Guds bevegelser, men kirken og misjonen holder ikke følge.

I Guds fortelling øker kraften og fremdriften i handlingen frem mot det store klimaks. Gud setter scenen for sine store endetidsbegivenheter som vil innvarsle Kongenes konge og Herrenes herre. Gud

viser oss det store bildet. Dette er vårt kall til å våkne opp og reagere med klokskap, i bønn, i hast og med god strategi for å samle nasjonene.

Del 2

HVA SKAL SKJE NÅ?

(Joel Richardson)

«Hvorfor dro du?» På dette spørsmålet ble faren stille, vendte seg bort fra kameraet og begynte å gråte. Med et vanlig muslimsk uttrykk for medlidenhet, la jeg hånden over hjertet mitt og sa: «Jeg er lei meg. Jeg er lei meg.» Han vendte seg mot meg igjen med tårene strømmende nedover ansiktet og begynte å fortelle oss om krigen i Syria, alle eksplosjonene rundt huset deres og hvordan de hadde mistet alt de eide. Som tusener av andre måtte de flykte for sine liv. Da jeg spurte ham hvor de skulle, sa han at han ikke visste. Med eget trykkeri og et trygt hjem, flyktet han nå for å finne trygghet for seg og sin familie, med bare familiens klær på ryggen og noen få eiendeler i hendene.

FLYKTNINGEKRISEN I SYRIA, EN PERSONLIG DAGBOK. 30. OKTOBER 2015

6

EN VERDEN FULL AV KATASTROFER

«Hvem er han? Han befaler både vind og sjø, og de adlyder ham.»

LUK. 8:25

I KAPITTEL 1 undersøkte vi noen katastrofer og ødeleggende hendelser som skjedde i de første stadier av frelseshistorien. Men hva med de tingene som ennå ikke har skjedd? Det er viktig å understreke at ingen vet nøyaktig hva fremtiden vil bringe. Det er ikke bare Bibelen som sier mye om de siste dager, det er også mye vi kan lære ved å holde oss orientert om det som skjer i den verden vi nå lever i. Det er vår oppfatning at med en nøye analyse av hva Skriften sier om det som skal komme, sammen med en grundig undersøkelse av veletablerte mønstre opp gjennom historien og nåværende globale trender, kan vi få litt klarhet i hva fremtiden inneholder. Mange av de elementene vi skal diskutere er faktisk i ferd med å skje, slik som naturlige og menneskeskapte katastrofer, og kriger og globale konflikter.

FØDSELSSMERTER

I Jesu tale på Oljeberget – som også kunne ha hett «Jesu tale om endetiden» – profeterte Han om de ulykker som skal skje i de siste dager: *«Folk skal reise seg mot folk og rike mot rike, og det skal være hungersnød og jordskjelv mange steder. Men alt dette er bare begynnelsen på fødselsveene.»* (Matt. 24:7-8). Det er fascinerende at Jesus lignet katastrofene i de siste dager med fødselssmerter. Gjennom hele sin tjeneste brukte Herren konsekvent naturlige sammenligninger som enhver person lett kunne forstå. Som regel er måten fødselsveer opptrer på ganske like. De begynner ganske svakt og øker deretter gradvis både i frekvens og intensitet. Til slutt ender de opp som store smerter, og gir endelig fra seg et nyfødt barn. Jesus sa at de siste dager ville være som dette. Fødselssmertene er de stadig økende katastrofene som vil skje i verden, hvor fødselen er Jesu gjenkomst og opprettelsen av Hans rike.

JORDSKJELV

Det er fascinerende å legge merke til, at blant alle andre former for ulykker satte Jesus spesielt fokus på jordskjelv. Dette var ikke noe nytt som Jesus kom med. Derimot har det en tydelig forrang hos de bibelske profetene. Slik Herren talte for lenge siden gjennom profeten Haggai:

«For så sier Herren, Allhærs Gud: Enda en gang, om en liten stund, vil jeg ryste himmelen og jorden, havet og det tørre land. Jeg ryster alle folkeslag, så deres skatter kommer hit. Og jeg fyller dette hus med herlighet, sier Herren, Allhærs Gud ... Jeg vil ryste himmelen og jorden. Jeg vil styrte kongetroner og gjøre ende på mektige kongeriker blant folkeslagene» (Hag. 2:6-7, 21-22).

I tillegg til de mange jordskjelvene som vil prege de siste dager, sier Skriften også at når Jesus kommer tilbake, vil jorden oppleve et jordskjelv uten sidestykke i historien. Profeten Sakarja sier at dette jordskjelvet faktisk vil resultere i en forvandling av selve topografien i Jerusalem:

«Den dagen skal han stå med føttene på Oljeberget, som ligger rett øst for Jerusalem. Og Oljeberget skal dele seg i to fra øst til vest, så det danner seg en bred dal. Den ene halvparten av fjellet trekker seg mot nord og den andre mot sør» (Sak. 14:4).

Det skal faktisk være så kraftig at det vil ødelegge hele jorden:

«Og det kom lyn og drønn og tordenbrak, og et jordskjelv som det ikke har vært maken til så lenge det har levd mennesker på jorden – så kraftig var det» (Åp. 16:18).

NATURKATASTROFER

Jesus advarte oss spesielt om at perioden før Hans gjenkomst ville bli preget av katastrofer og store ulykker med samme mønster som fødselsveer. De vil øke gradvis både i frekvens og intensitet. Kan vi finne noen direkte beviser på at både naturlige og menneskeskapte katastrofer øker akkurat nå? Svaret er et klart ja. Hvorfor er dette viktig? Selv om intet menneske kjenner dagen eller timen for Kristi gjenkomst, fortalte Jesus selv sine disipler at vi kan kjenne igjen den tiden da Han skal komme igjen. «Lær en lignelse av fikentreet,» sa Han. «Når det får sevje i grenene og skyter blad, da vet dere at sommeren er nær. Slik skal dere også, når dere ser alt dette skje, vite at han er nær og står for døren» (Matt. 24:32-33). Det er altså ting vi vil kunne observere på jorden som vil indikere at Hans gjenkomst er veldig nær. For å gjøre det klart, advarte Han også noen vers senere om å sette dato på Hans gjenkomst (v. 36), men dette kommer på ingen måte i konflikt med å bedømme *tidsepoken* for Hans gjenkomst. Jesus talte ikke tvetydig om denne saken. Han befalte faktisk de av oss som er Hans etterfølgere å *vite* når Hans gjenkomst er nær, spesielt når vi ser en dramatisk økning i alle de tingene Han nevner (v. 33). Hva er da de tingene Jesus talte om? La oss begynne med naturkatastrofene.

I dag raser det en debatt om «klimaendringer.» Debatten dreier seg om hvorvidt menneskets påvirkning på planeten forårsaker en global klimaendring eller ikke. De på den politiske venstresiden virker overbevist om at dette er tilfelle, og klandrer som oftest den vestlige verden. De på den politiske høyresiden har en tendens til å si at slike påstander er en unnskyldning for å pålegge tunge økonomiske straffer på amerikanske selskaper og enkeltmennesker for å gjøre omtrent hva som helst, med påskudd av «å redde planeten.» Uansett hvor vi står i denne debatten, er det et faktum at en verifiserbar klimaendring finner sted. Om menneskeheten forårsaker den eller ikke, eller om vi ganske enkelt opplever en normal syklisk langtidsendring på grunn av planetens værssystemer, er ikke poenget her i det hele tatt. Faktum er at naturkatastrofer øker og skjer oftere.

I 2015, kom det ut en rapport fra CRED, Center for Research on the Epidemiology of Disasters, verdens fremste byrå for å studere folkehelsen under store nødssituasjoner, med tittelen «The

Human Cost of Weather Related Disasters», menneskelige kostnader ved værrelaterte katastrofer. CREDs database (EM-DAT), «inneholder verdens mest omfattende datasamling om forekomsten og virkningene av 21.000 teknologiske og naturlige katastrofer fra år 1900 og frem til i dag.»¹ Rapporten analyserte naturkatastrofer fra 1995-2015 og sammenlignet dem med foregående perioder. Rapporten viser at naturkatastrofer i dag skjer omtrent to ganger så ofte som de gjorde for tjue år siden, og alle tegn viser at de vil fortsette å øke. «Mens vitenskapen ikke kan beregne hvilken prosent av denne økningen som skyldes klimaendringer, vil varsler om mer ekstremvær i fremtiden nesten garantert bety at vi vil være vitner til en oppadgående trend i værrelaterte katastrofer i tiårene som ligger foran oss,» sa rapporten.² Ifølge Debarati Guha-Sapir, professor ved CRED: «Alt vi kan si er at visse typer katastrofer øker. Flommer har definitivt økt.»³

USAs føderale National Oceanic and Atmospheric Administration (NOAA), vedlikeholder en nettside som inneholder en liste over alle katastrofer i USA som har kostet over en milliard dollar, og går tilbake til 1980.⁴ Nettstedet inneholder faktisk en liste over datoer, steder, antall omkomne, og selvfølgelig, den totale kostnaden av ødeleggelsene i hvert enkelt tilfelle. Hva forteller dataene oss? Først viser de tydelig at stor-skala (fra én milliard dollar og oppover) naturkatastrofer i USA har økt dramatisk i løpet av de siste førti år. Gjennom 1980-tallet lister det opp et gjennomsnitt på 2.7 stor-skala naturkatastrofer per år. På 1990-tallet hadde gjennomsnittet økt til 4.6. Det første tiåret på 2000-tallet var det økt til 5.4. Nåværende tiår, selv om det i skrivende stund ennå ikke er omme, står per i dag på 12.14 per år i gjennomsnitt.

2017 var det dyreste året i historien for naturkatastrofer i USA. Men dette er selvfølgelig bare i USA. I 2017 var det 710 naturkatastrofer globalt. Også når det gjelder globale data, viser de tydelig at naturkatastrofer øker både i frekvens og intensitet.⁵ Det har vært en 400 prosent økning i globale værrelaterte katastrofer siden 1970.⁶

Så mønstrene vi har fått beskjed om å være på utkikk etter er her ganske visst. Av alle de tingene Jesus spesielt sa at vi skulle være på utkikk etter i perioden før Hans gjenkomst, var blant annet en merkbar økning i værrelaterte katastrofer. Dette er nettopp det vi erfarer i våre dager. Men spørsmålet er om kirken følger med eller ikke.

KRIG OG RYKTER OM KRIG

Vi har diskutert naturkatastrofer, men hva med menneskeskapte katastrofer? Da Jesus nevnte de spesielle begivenhetene som den siste generasjonen før Hans gjenkomst skulle være vitne til, nevnte Han også spesielt kriger og forskjellige former for nasjonale og etniske konflikter. Dette var faktisk det første emnet Han tok opp. Jesus forutsa at, «*folk skal reise seg mot folk og rike mot rike*» (Matt. 24:7).

Når vi tenker på krig ser vi umiddelbart for oss at en bestemt nasjon invaderer eller angriper en annen nasjon. Vi tenker på slike ting som at Nebukadnesar invaderer Israel eller Nazi-Tysklands invasjon av Polen eller Frankrike i den Andre Verdenskrig. Denne type konflikter vil falle under kategorien «rike mot rike.» Det kan ikke være noen tvil om at denne type internasjonale konflikter vil bli vanlige i de siste dager. Men Jesu' foregående henvisning til at «*folk skal reise seg mot folk,*» blir ofte misforstått eller oversett av mange kristne. Begrepet som brukes er det greske ordet *ethnos*, som våre norske ord etnisk eller etnisitet kommer fra. Like vanlig som tradisjonell krigføring vil være i dagene som ligger foran oss, vil vi også hevde at det vil komme mange *interne* nasjonale konflikter som vil være like ødeleggende. Med fremveksten av identitetspolitikk kan det være liten tvil om at verden vil se en økning i sekteriske konflikter mellom folk som har forskjellig etnisitet, politisk ståsted, sosialt ståsted, religion m.m., men som lever innenfor de samme suverene politiske grenser. I dag

eksploderer slike konflikter over verden. Ifølge Jerry Z. Müller, professor i historie ved Catholic University of America, vil etnisk nasjonalisme «fortsette å forme verden i det tjueførste århundre.»⁷

Av de rundt seksti væpnede konfliktene i verden på skrivende tidspunkt, er bare én av dem mellom suverene nasjonalstater. De andre femtini er mellomstatlige eller ikke statlige konflikter.⁸ Nært knyttet til økningen i etniske konflikter har vi det som noen har beskrevet som *identitetskrigføring* eller idKrig (iWar). Identitetskrig blir kjempet for en felles sak av grupper uten noen felles nasjonal identitet, slik som IS eller Al-Qaida. Denne type konflikter har sine røtter i religiøse konflikter. Det kan ikke være mye tvil om at dette vil bli en av de vanligste formene for krig i dagene som ligger foran. Vi ser allerede en dramatisk økning i vår tid.

I sin bok *The Rise of iWar* (Fremveksten av idKrig) sier oberst Glenn J. Voelz at idKrig er karakterisert av tre klare elementer. Individualisering, Identitet og Informasjon. Han sier, «Disse elementene danner et begrepsmessig rammeverk for analyse av de dramatiske endringene i doktrine, teknologi og strategisk fokus som har omdefinert hvordan USA kjemper kriger i utlandet og beskytter sine grenser hjemme.» Når det gjelder fenomenet individualisering, fortsetter han å si:

I løpet av det siste tiåret, har det nasjonale sikkerhetsapparatet i USA skiftet fra sitt tradisjonelle fokus på konvensjonelle militære fiender til en vektlegging av ikke-statlige trusler og motstandere som kjemper gjennom spredte, høyt tilpasningsdyktige nettverk. Denne omorganiseringen ledet til tilpasningen av nye analytiske metoder og strategiske tilnærminger basert på en symmetrisk oppdeling av trusler ned til det lavest mulige nivå – ofte den enkelte stridende.⁹

Mens tradisjonell symmetrisk krigføring mellom forskjellige nasjonalstater har opplevd en vesentlig nedgang i løpet av de siste sytti år, har asymmetrisk, nettbasert, sekterisk og idKrig hatt en sterk vekst. Når vi ser på Jesu' ord angående en økning i «krig og rykter om krig,» må vi derfor også forstå at Hans advarsel gjelder en mye bredere definisjon av krig enn den som vanligvis forstås.

Syria er et perfekt eksempel på hva fremtiden kan bringe. I løpet av de siste årene, har det som begynte som en intern statlig konflikt eller borgerkrig utviklet seg til å bli en kraftig magnet på lokale, regionale og globale makter som har samlet seg der. For tiden er det militære styrker i Syria fra alle de permanente medlemmene av FNs Sikkerhetsråd. Dette er ikke nasjoner som representerer FNs fredsbevarende styrker, men uavhengige suverene stater som er der av sine egne militære, politiske eller nasjonale sikkerhetsinteresser. I tillegg til USA, Russland, Storbritannia, Frankrike og Kina, finnes det også et sterkt militært nærvær av Iran, Syria, Saudi-Arabia og Qatar.

I tillegg til de internasjonale maktene er det også utallige militante grupperinger fra innenfor landets grenser. BBC har rapportert at det er så mange som tusen forskjellige bevæpnede opposisjonsgrupper i Syria med tilsammen mer enn 100.000 krigere.¹⁰ Det som begynte som en serie enkle protester mot den alawittisk-ledede regjeringen drevet av sekteriske grupper ledet av syriske sunnimuslimer, har kommet helt ut av kontroll og etterlatt seg mer enn en halv million døde. Denne konflikten truer videre med å spre seg til den omkringliggende regionen og kan muligens sette i gang en større global krig. Mange er bekymret for at det kan lede til en Tredje Verdenskrig. Veteranjournalist Joe Lauria, med utenrikssaker som spesial, nevner i en artikkel med navn, «Risikoen for en Tredje Verdenskrig i Syria» et større antall historiske kriger som har blitt utkjempet i Syria. Så avslutter han:

Det kan være at vi nå betrakter en episk krig med en tilsvarende historisk betydning. Alle de foregående krigene var, på tross av at de var betydningsfulle, kun regionale

kriger. Hva vi potensielt står overfor nå er en krig som går lengre enn de sovjetiske og amerikanske stedfortrederkrigene fra den kalde krigens dager, og lengre enn stedfortrederkrigen som så langt har utspilt seg i den fem år gamle syriske borgerkrigen. Russland er allerede tilstede i Syria. Tilstedeværelsen av USA og dets allierte skaper en risiko for en direkte konfrontasjon mellom de to største atommaktene på jorden.¹¹

Det er kanskje ukjent for Lauria, men hans ord kan være tvers igjennom profetiske.

KONKLUSJON

Vi har sett at både naturlige og menneskeskapte katastrofer øker. Jesus advarte oss om at dette er akkurat det som skal skje når vi nærmer oss tiden for den store trengselen og Hans gjenkomst til jorden. Han ga oss beskjed om å lære av fikentreet og være klar over at når vi ser disse tingene, da vet vi at Hans gjenkomst er nær. Men det er trist at til og med i kirken vil det være dem som hevder at denne informasjonen betyr absolutt ingenting, og at kristne ikke skal bry seg noe om dette. Men for troende som tar Jesu ord for hva de er, og er oppmerksomme på de spesielle tegnene Jesus talte om, er bevisene der. Veene øker i takt. Det kommer en fødsel. De troende må begynne å forberede seg. Forfatteren av Hebreerbrevet forsterket dette temaet:

«Se til at dere ikke avviser ham som taler! De som avviste ham som talte sitt ord her på jorden, slapp ikke unna. Enda mindre skal vi gjøre det dersom vi vender oss bort fra ham som taler fra himmelen. Hans røst fikk den gang jorden til å skjelve. Men nå har han lovt: «Enda en gang vil jeg ryste, ikke bare jorden, men også himmelen.» .... Siden vi altså får et rike som ikke kan rokkes, så la oss være takknemlige og med takk gjøre vår tjeneste slik Gud vil, i ærbødighet og frykt. For vår Gud er en fortærende ild» (Heb. 12:25-29).

«Huset der vi bodde hadde vært overnattingssted og våpenlager for IS inntil bare seks måneder før vi ankom. Det var surrealistisk. Hver morgen og kveld kunne vi høre fra bombingene av Mosul, bare et kort stykke unna. Dette minnet oss stadig på at vi fremdeles var i en krigssone, og at fienden bare var drevet noen få kilometer tilbake. Den kvelden, da jeg lå i køya mi høyst sannsynlig i det samme rommet som IS-krigerne hadde sovet i bare noen måneder tidligere, førte vissheten om hvor vi var til den nøkternheten i sinnet som jeg trengte. Dette var ikke en spenningsfilm. Det var virkelig. Vi var ikke skuespillere i et krigsdrama. Selv om det bare var for en kort tid, var vi deltagere i en økende humanitær krise, der tusener av liv var ødelagt, inkludert mange jesidier som hadde blitt halshogd og tatt som sex-slaver av IS.

FLYKTNINGEKRISEN I KURDISTAN, EN PERSONLIG DAGBOK. 6. MAI 2017

DET SISTE RIKET

«Så fikk jeg i mine nattesyner se et fjerde dyr, fryktelig og forferdelig og meget sterkt. Det hadde store tenner av jern og åt og knuste; og det som ble til overs, tråkket dyret ned med føttene. Det var annerledes enn alle de tidligere dyrene og hadde ti horn.»

DAN. 7:7

SOM VI SÅ I forrige kapittel, vil de siste dager bli preget av en økning i naturlige og menneskeskapt katastrofer. Blant disse vil den største og best beskrevne katastrofen i fremtiden, den mest nedbrytende, ødeleggende og derfor mest aktuelle, bli en global konflikt utløst gjennom fremveksten av radikal Islam. For å forstå hvorfor jeg med overbevisning kan komme med en slik påstand, må vi begynne med å forstå hva Bibelen sier om den største katastrofen verden noensinne vil se.

DEN SISTE DIKTATOR OG DEN STORE TRENGSELEN

Når verden nærmer seg Jesu gjenkomst vil verden, ifølge Skriften, oppleve stadig større trengsler, som Jesus ligner med «fødselsveer» (Se Matt. 24:8). Selv om disse periodene med store vanskeligheter vil preges av både naturlige og menneskeskapt katastrofer, vil den verste av disse katastrofene bli forårsaket av en stor diktator som populært er kjent som «Antikrist» (1. Joh. 2:18-22).

Bibelen forteller at denne personen med hell vil utvide sin autoritet over en samling nasjoner og vil forsøke å erobre mange andre nasjoner (Se Dan. 7:7, 20, 24-25; 11:36-45; Åp. 13:1; 17:3; 7, 12, 16). Terrorregimet som Antikrist og hans koalisjon av nasjoner vil føre over verden, vil resultere i den største trengsel verden noensinne har sett. Bibelen ligner denne kommende multinasjonale alliansen eller imperiet med bildet av et dyr, som er *«annerledes enn alle de andre, et fryktelig dyr med tenner av jern og klør av kobber. Det åt og knuste, og det som ble til overs, tråkket det ned med føttene»* (Dan. 7:19). Militærmakten til dette kommende riket vil se ut til å være umulig å utfordre slik at folkene på jorden vil spørre i frykt, *«Hvem er som dyret, og hvem kan kjempe mot det?»* (Åp. 13:4).

Under den tidlige fasen av hans karriere blir vi fortalt at Antikrist vil invadere mange nasjoner (se Dan. 11:41) og starte en siste verdenskrig. Profeten Daniel ser til og med ut til å antyde at Antikrist vil angripe den mektigste nasjonen i verden, og sier: *«Han går mot de sterke festningene»* (Dan. 11:39 NBS 2011). Tilslutt blir vi fortalt at han skal få *«makt over hver stamme og hvert folk, hvert tungemål og hver nasjon»* (Åp. 13:7). Skriften erklærer nøkternt at *«Han skal gjøre uhyggelig skade»* (Dan. 8:24). Om denne umåtelig mørke fremtiden sier profeten Daniel: *«Det skal komme en trengselstid som det ikke har vært maken til helt siden folkeslag oppstod»* (Dan. 12:1). Jesus bygger på Daniels advarsel og gjenforteller, *«For da skal det bli trengsler så store som det aldri har vært fra verdens begynnelse til i dag, og som det heller aldri mer vil bli. Om den tiden ikke ble forkortet, ville ikke noe menneske bli frelst. Men for de utvalgte skyld skal den tiden forkortes»* (Matt. 24:21-22).

Det er viktig å legge merke til at det fremste målet for Antikrist og hans militærmaskin vil være staten Israel, det jødiske folk, og de kristne. Mens han så fremtiden i et syn, talte Daniel om at den kommende diktatoren, *«førte krig mot de hellige og vant over dem»* (Dan. 7:21). Apostelen Johannes

gjenforteller dette i Åpenbaringsboken, og stadfester at Antikrist «fikk lov til å føre krig mot de hellige og vinne over dem» (Åp. 13:7). Vi blir spesielt advart om at Antikrist vil primært ha som mål, «dem som følger Guds bud og holder fast ved vitnesbyrdet om Jesus» (Åp. 12:17).

DEN GLOBALE FREMVEKSTEN AV RADIKAL ISLAM

Angående en profetisk varslet trengsel uten sidestykke i historien, som spesielt er rettet mot Israel, det jødiske folk og de kristne, la oss ta en titt på dagens realiteter på bakken. Den katolske organisasjonen *Aid to the Church in Need* (Hjelp til kirken i nød), publiserte i november 2017 en studie der de konkluderte med at forfølgelsen av kristne i verden er verre enn i «noen tidligere tid i historien.» I følge rapporten «er ikke bare kristne mer forfulgt enn noen annen trosgruppering, men stadig økende antall erfarer den aller verste formen for forfølgelse.»¹ Rapporten studerte spesielt de skrekkelige forholdene kristne lever under i nasjoner som Kina, Egypt, Eritrea, India, Iran, Nigeria, Nord-Korea, Pakistan, Saudi Arabia, Sudan, Syria og Tyrkia i perioden fra 2015 til 2017. Rapporten la også spesiell vekt på Irak og Syria, hvor den sa at hvis det ikke hadde vært for direkte militære inngrep og assistanse fra forskjellige kristne nødhjelpsorganisasjoner, vill de kristne der ha opphørt å eksistere.

En annen rapport, World Watch List (WWL) fra 2018 som ble utgitt av Åpne Dører, konkluderte at «Omtrent 215 millioner kristne erfarer nå sterk, veldig sterk eller ekstremt sterk forfølgelse.»² Selv om listen over de femti farligste nasjonene for kristne inneholdt ti ikke-muslimske nasjoner, slik som f.eks. Nord-Korea, (som har over femti tusen kristne i arbeidsleirer), er det store flertallet av nasjoner på listen land der Islam er majoritetsreligion. Disse inkluderer nasjoner i Midtøsten i tillegg til nasjoner i Afrika og Asia.

Selv om kristenforfølgelse ikke bare er begrenset til muslimske nasjoner, er det med andre ord en klar sammenheng mellom den dramatiske økningen i kristenforfølgelse og Islam. For de som forstår det bibelske vitnesbyrdet, og som har fulgt forvarslene fra forskjellige futurister de siste par tiårene, kommer ikke dette som noen overraskelse.

Selv om en slik påstand kan gjøre endel lesere opprørt, er den vestlige verden og den islamske verden for tiden i et tidlig stadium av en langvarig og blodig kulturkollisjon. Dette sammenstøtet – denne store katastrofen – vil fortsette å øke både i sin destruktivitet og intensitet inntil Jesus vender tilbake. Som den legendariske Harvard-professoren Samuel Huntington forutsa for over tjuefem år siden «blir bruddlinjen mellom sivilisasjoner de sentrale konfliktlinjene i den globale politikken.» Dagene som ligger foran oss vil i stadig større grad bli definert av kollisjonen mellom den «vestlige arrogansen,» og den «islamske intoleransen.» Og i det som skulle bli en av hans mest berømte sitater, observerte Huntington ganske riktig at «Islams grenser er blodige, og det er også dens innvoller ... Det underliggende problemet for Vesten er ikke islamsk fundamentalisme. Det er Islam, en annerledes sivilisasjon der menneskene er overbevist om sin overlegenhet i kultur og besatt av sin underlegenhet i makt.»³ Vi er sannelig i de tidlige stadier av dette sammenstøtet mellom to helt forskjellige sivilisasjoner som Huntington så treffende forutsa for et kvart århundre siden. Historien lærer oss at det alltid er de første par århundrene av en slik konflikt som er de blodigste. Hvis de første tiårene av dette sammenstøtet er en indikator, vil disse dager heller ikke bli annerledes.

La oss begynne med noen enkle erkjennelser av nåværende demografiske trender og deretter diskutere litt grunnleggende historie for å sette våre forutsigelser i en sammenheng.

MUSLIMSK VEKST OG DEMOGRAFI

Ifølge en omfattende undersøkelse som ble utgitt av Pew Research Center i 2017, er det for tiden over «1.8 milliarder muslimer i verden målt i 2015.» Dette er grovt regnet en fjerdedel av hele verdens befolkning. Selv om Islam er den nest største religionen etter kristendommen, er det den hurtigst voksende. Hvis dagens demografiske trender fortsetter, vil det være flere muslimer enn kristne om åtti år, noe som vil gjøre Islam til verdens største religion.⁴

Selv om den muslimske befolkningen øker dramatisk i deler av verden som historisk ikke har vært regnet som muslimsk, slik som i Europa, Russland og store deler av det afrikanske kontinentet, vil Islam fortsette å dominere senteret i den bibelske verden – Midtøsten. Poenget her er ganske enkelt, inntil Jesus kommer tilbake vil ikke Islam bare fortsette å vokse, det er også mest sannsynlig at den vil fremstå som planetens mest vanlige og dominerende religiøse kraft.

ISLAM, EN FREDENS RELIGION?

Vi vet at Islam er en stor religion når det kommer til antall følgere, men hvorfor bør vi forvente et voldelig sammenstøt mellom Islam og resten av verden? Det er ganske enkelt fordi Islam fundamentalt og uopprettelig er en religion av vold og intoleranse. Helt fra dens begynnelse har det vært slik. Enten vi ser på Koranen og andre hellige tekster fra Islams tidlige år, eller på eksemplene som er overgitt oss fra Islams grunnlegger Muhammed og hans tidlige etterfølgere, er alle disse kildene full av vold, intoleranse og et kall til dem som følger Islam om å fortsette denne forferdelige arven.

I 2014, da den radikale sunnimuslimske gruppen kjent som IS plutselig brøt ut av Syria og inn i det sentrale og nordlige Irak, ble mange sjokkert over det uhyrlige barbariet til denne gruppen. Ikke bare var soldatene i det nye kalifatet hensynsløse i sin blodtørst, de var bråkjekke, ja stolte over sin ytterste forakt for menneskeliv. Massehenrettelser ble filmet og sendt til de større nyhetsmediene rundt om i verden. I tillegg til offentlige halshogginger, ble hele landsbyer massakrert og kastet i massegraver. Folk ble kastet levende ut fra toppen av bygninger. Andre ble låst inn i stålbur, dynket med bensin og brent levende. Atter andre ble bundet og sakte senket ned i bassenger for å bli drept på det mest langsomme, kalkulerte og brutale vis man kan forestille seg. I ett tilfelle ble en gruppe barn bokstavelig talt saget i to med motorsager. I tillegg til alt dette, var det et veloverveid slaveri av titusener unge piker som sex-slaver. Alt dette dominerte nyhetsbildet, i Vesten debatterte man hvorvidt denne barbarismen var genuint «islamsk» eller ikke. Debatten var heller polarisert. Noen sa i hovedsak at IS ikke hadde noe med Islam å gjøre, mens andre sa at soldatene i IS var de sanneste av alle muslimer.

Hva er så sannheten? Er Islam faktisk en «fredens religion» som mange av dens pådrivere og forsvarere hevder? Eller er det en religion grunnlagt på voldelig imperialisme som mange av dens kritikere hevder? Svaret på disse spørsmålene vil ha en dramatisk effekt på hva slags fremtid vi kan forvente å bli vitne til. Svaret kan man selvfølgelig bare finne ved å undersøke livet til Islams grunnlegger og «profet» Muhammed, dens hellige bok Koranen og livet til de første muslimene. Var den uhemmede råskapen til IS i pakt med undervisningen og eksemplene som ble etterlatt av Muhammed og hans tidlige disipler? Hvis dette kan bevises, må vi absolutt forvente å se mer islamsk terrorisme i fremtiden. Vi må forstå at hvis selve fundamentet til Islam fremmer både vold og intoleranse mot alle som ikke er muslimer, da er de forutsigbare konsekvensene for fremtiden temmelig mørke. Selv om mye av verden ikke ønsker å høre sannheten om denne saken, vil vi når vi tar et ærlig blikk på Muhammeds liv og eksempel, og hans tidlige, «rett-ledede» etterfølgere, se en skremmende likhet med det brutale ansiktet til IS. Selv en kort gjennomgang av Islams tidlige historie og hellige dokumenter viser at dette er tilfelle.

MUHAMMED, EROBRINGENES PROFET

Når jeg hører forskjellige kommentatorer og apologeter hevder at Islams i sin kjerne er en fredens religion, blir jeg forvirret. Ingen som med ærlige hensikter undersøker Muhammeds liv, Koranen eller grufullheten i de tidlige muslimske erobringene, kan komme til en slik konklusjon. Under Muhammeds lederskap utførte muslimene omtrent åtti militære tokt.⁵ Disse varierte i størrelse fra små utflukter som å angripe en karavane til å utsette hele byer. La oss se på ett av de verste eksemplene. I år 627 e.Kr., bare fem år etter at Muhammed begynte sin såkalte profetiske karriere, førte han tilsyn med noe som bare kan kalles et masseslakt. Muhammed og hans soldater beleiret den jødiske landsbyen Qurayzah. Etter tjuefem dager overga landsbyboerne seg og håpet at Muhammed vill vise nåde. Isteden beordret Muhammed sine menn om å grave flere grøfter og tvang flere hundre menn fra Qurayzah opp i dem. På Muhammeds ordre ble alle mann halshugget. Grøftene ble massegraver. Fra Ibn Ishaqs *Sirat Rasul*, Islams tidligste og mest utbredte biografi om Muhammed, kan vi lese denne grusomme beretningen:

Så overga de seg og apostelen sperret dem inne ... Deretter gikk apostelen ut av markedet i Medina (som fortsatt er marked den dag i dag) og grov grøfter. Så sendte han bud på dem og hogg av hodene deres i grøftene etter hvert som de ble ført til ham i grupper ... Det var 600 eller 700 alt i alt, selv om noen setter tallene så høyt som 800 eller 900 ... Dette fortsatte til apostelen hadde gjort ende på dem.⁶

Landsbyen ble plyndret og kvinnene og barna ble tatt som konkubiner eller slaver. Denne historien er nesten identisk med det verden ble vitne til da IS slapp løs sitt terrorregime i Irak og Syria. Kanskje de som erklærte at IS ikke hadde noe å gjøre med Islam drev med ønsketekning, men de tenkte ikke logisk eller fra et historisk perspektiv. Selv om denne brutale episoden var en engangsforeteelse i Muhammeds liv, gjør det ikke hans brutalitet mindre, noe som er vesentlig å forstå fordi ifølge islamsk teologi skal alt som Muhammed sa eller gjorde etterlignes. Fordi Islam skisserer Muhammed som «det perfekte menneske,» blir alt han sa, gjorde, forbød eller støttet et mønster som alle muslimer skal følge. Nittien ganger i Koranen blir muslimer bedt om å etterligne Muhammed. For eksempel i Koranen 3:31, der Muhammed erklærer, «Om dere elsker Allah, så følg meg.»⁷

KORANEN, BOKEN OM ISLAMSK EROBRINGER

På tross av det mantra som høres over hele Vesten at Islam er en fredfull religion, er det mer enn klart for alle som faktisk leser Koranen og hadith (islams hellige tradisjon), at det finnes hundrevis av tilfeller der muslimer blir befalt å delta i militær vold mot ikke-troende for å oppnå islamsk dominans. I en velkjent tradisjon erklærte Muhammed, «Jeg har fått befaling om å kjempe mot folket til de sier: 'Ingen annen har rett til å bli tilbedt enn Allah.'»⁸ Andre steder i Koranen leser vi:

Bekjemp dem som ikke tror på Allah og Dommens dag, som ikke forbyr det Allah og hans sendebud har erklært forbudt, og som ikke bekjenner sannhets religion (selv om de er) blant Skriftens folk, til de punger ut med Jizya-skatten i villig underkastelse og ydmykhet. (Koranen 9:29)

Noen hevder at dette avsnittet bare gjelder en spesiell tidsepoke i Muhammeds karriere, men var ikke ment å skulle utføres i dag. Det var aldri slik Muhammed og hans tidlige etterfølgere forsto dette. Ibn Kathir, den mest respekterte tidlige kommentator til Koranen, uttaler at de tidlige muslimske

erobringene ble utført spesielt som et direkte resultat av lydighet mot dette særskilte pålegget fra Koranen. Fra Ibn Kathirs kommentar til Koranen 9:29, leser vi følgende:

Allah befaler de troende til å bekjempe de vantro, først de som bor nærmest den Islamske staten, deretter de som bor lengst borte. Dette er grunnen til at Allahs Budbringer begynte med å bekjempe avgudsdyrkerne på den arabiske halvøy. Da han var ferdig med dem ... begynte han å bekjempe Skriftens folk.

Da Ibn Kathir skrev «Skriftens folk», henviste han til jøder og kristne. Konklusjonen er ikke til å unngå. Muhammed etablerte mønsteret. Utvidelsen av Islam skulle oppnås gjennom krigføring, spesielt mot hedningene, og deretter mot jøder og kristne. Moderne muslimer som på samme måte bruker vold for å fremme Islams sak uttrykker ikke en villfarelse fra Islam, men etterfølger derimot Muhammeds eksempel.

DE TIDLIGSTE MUSLIMSKE EROBRINGENE

Etter Muhammeds død, tok hans nærmeste venner og disipler over ledelsen i det muslimske samfunnet og utvidet dramatisk det deres leder hadde startet. Robert Hoyland er professor i senantik og tidlig islamsk historie i Midtøsten ved New York University Institute for studies av den Antikke Verden. Han har skrevet flere bøker om araberne og fremveksten av Islam. Hans doktoravhandling var over ikke-muslimske fortellinger om Islams tidlige fremvekst. Han minner oss på at Muhammed selv så for seg den store erobringen av Midtøsten. At han «satte i gang denne krigsinnsatsen og drev kampanjer nordover i retning Syria, er klart bekreftet av både muslimske og ikke-muslimske forfattere.» Hoyland beskriver, «at de første kalifene utvidet Muhammeds politikk, og styrte faktisk en 'jihad stat,' ... hvis overordnede mål var utvidelsen av staten i Allahs navn.»⁹ Ibn Kathir oppsummerer denne innledende perioden av islamsk erobring:

Etter Muhammeds død ble hans etterfølger, venn og kalif, Abu Bakr lederen ... På vegne av Profeten ... begynte Abu Bakr å forberede de islamske armeene på å bekjempe de romerske korstilbederne, og de persiske ildtilbederne. Allah velsignet oppdraget ved å åpne landene for ham og førte både Cæsar og Kisra til fall og de av tjenerne som adlød dem. Abu Bakr brukte deres skatter til Allahs sak, akkurat slik Allahs Budbringer hadde forutsagt ville skje. Etter Abu Bakr fortsatte oppdraget ved hendene til ham som Abu Bakr valgte som sin etterfølger ... Umar bin Al-Khattab. Under Umar ydmyket Allah de vantro, undertrykket tyrannene og hyklerne og åpnet opp de østlige og vestlige delene av verden. Skattene fra forskjellige land ble bragt til Umar fra fjerne og nære provinser, og han delte dem etter den lovlige og godkjente metoden ... Under Uthmans styre strakk Islam seg utover på sitt videste og Allahs utvetydige vitnesbyrd ble etablert i forskjellige deler av verden. Islam dukket opp i de østlige og vestlige delene av verden og Allahs ord ble opphøyd og Hans religion gjort synlig for alle. Den rene religionen nådde sine høyeste mål mot Allahs fiender, og når muslimene seiret over et samfunn, beveget de seg til det neste, og det neste, og knuste alle onde og tyranniske herskere. De gjorde dette i ærefrykt for Allahs befaling, «Å, dere som tror! Bekjemp dem av de vantro som står deg nær.»¹⁰

Du vil finne den samme historien i alle eldre islamske historiebeskrivelser du slår opp i. I disse tidlige muslimske fortellingene finner vi detaljerte beskrivelser av slag etter slag, masseslakt etter masseslakt utført av Muhammeds etterfølgere. Slik Ibn Kathir forteller ovenfor, så de tidlige muslimene på suksessen av sine blodige erobringer som et direkte tegn på Allahs støtte til sitt oppdrag. Jo flere lik, jo mer blodsutgytelse, jo større var seieren.

Den første av Muhammeds etterfølgere var hans beste venn Abu Bakr. Abu Bakrs general var Khalid bin al-Walid som også hadde kjempet under Muhammeds lederskap. Under Muhammed kjempet Khalid så effektivt at han fortjente tittelen *Allahs Sverd*. I 633-34 e.Kr., på Abu Bakrs ordre, rakte Khalid ut en invitasjon til folket i Persia om å akseptere Islam. Sannheten er at denne «invitasjonen» ikke var annet enn en direkte trussel: Godta Islam eller dø. Den faktiske invitasjonen var slik:

I Allahs navn, den Barmhjertige, den Nådige. Fra Khalid bin al-Walid til stattholderne i Persia. Omfavne Islam slik at dere kan være trygge. Hvis ikke, gjør en pakt med meg og betal Jizya-skatten. I motsatt fall fører jeg mot dere et folk som elsker døden like mye som dere elsker å drikke vin.

I al-Tabaris bok *History*, får vi mange detaljer om det som skjedde da perserne avviste al-Walids «invitasjon.» Tabari minner om at, «de vantro begynte å flykte til høyre og venstre ... Bare et ubetydelig antall slapp unna. Den dagen drepte Allah etthundre tusen av dem. Hele lysningen var dekket av døde kropp, i alle retninger.»¹¹ I en annen viktig seier, over de bysantinske romerne, forteller al-Waqidi; «Romerne utviste stor tålmodighet, men mistet motet ved solnedgang. De flyktet, fulgt av muslimene som tok til fange eller drepte etter som det passet dem. Omtrent 100.000 romere ble drept, et tilsvarende antall ble tatt til fange og et tilsvarende antall ble druknet i elven an-Naqusah.» Et annet sted forteller al-Waqidi Abu Bakrs ord da han holdt en appell til muslimene om å angripe Syria:

All lov og pris til Allah alene og hilsninger til hans Budbærer. Vit at jeg har til hensikt å sende en hær til Syria for å kaste ut de vantro og de som der ikke vandrer på den rette vei. Enhver blant dere som har til hensikt å kjempe Jihad bør skynde seg med å adlyde og forberede seg, for Allah sier: «Gå frem lett eller tungt bevæpnet og kjemp Jihad for Allahs sak med liv og eiendom!» (Koranen 9:41)

Den jødiske historikeren Bat Ye'or gjenforteller den muslimske erobringen av regionen som i dag er Gaza-stripen og Israel: «Følgelig ble hele Gaza-regionen hele veien opp til Cæsarea plyndret og totalt ødelagt i den syriske kampanjen i 634. Fire tusen jødiske, kristne og samaritanske bønder som forsvarte landet sitt ble massakrert.»¹²

Totalt ble det drept et svimlende antall mennesker av de tidlige «rett-ledede» etterfølgerne til Muhammed. I løpet av ett hundre år hadde 50 prosent av verdens kristendom kommet under islamsk overherredømme. Selv om kristendommen har overlevd i den delen av verden, har den gjort det som en kjempende og – og minkende – minoritet.

Når vi betrakter brutaliteten i de tidlige erobringene av Islam og det store antallet mennesker som ble drept, står vi overfor et skremmende men ubestridelig faktum: Isteden for å representere et avvik fra eller en pervertering av sann Islam, utfører moderne jihadist-grupper som IS og Al-Qaida faktisk den erobringstradisjonen som begynte med Muhammed i Arabia og fortsatte under hans etterfølgere. Som Samuel Huntington så riktig sa, har noen «uttalt at Vesten ikke har noe problem med Islam, men bare med voldelig islamistiske ekstremister. Fjorten hundre år med historie demonstrerer det motsatte.»¹³ Derfor er dette grunnen til at vi med rette kan forvente at sammenstøtet mellom Islam og resten av verden vil fortsette å øke til Jesus vender tilbake.

FREMVEKSTEN AV SALAFISME OG WAHHABISME

Den andre grunnen til at vi bør forvente en økende verdensvid konflikt med Islam, er det enkle faktum at den voldelige radikale islamske ideologien sprer seg over kloden som gressbrann. Vi må være veldig tydelig på å understreke at den største majoriteten av muslimer i verden ikke støtter den volden og brutaliteten som Muhammed, IS eller andre moderne jihadist-grupper står for. Mange muslimer er ganske uvitende om sin egen historie og få studerer faktisk Koranen på sitt eget språk. I tillegg til dette er Islam langt fra å være monolittisk. Den formen for Islam som blir undervist og praktisert i Iran er veldig forskjellig fra Islam i Saudi Arabia eller nordlige Irak eller i Tyrkia. Islam kommer i mange forskjellige former og muslimer er like forskjellige som kristne er forskjellige. Men, i løpet av de siste få tiår, har det vært en kampanje som fremmer en spesiell form for Islam som de fleste viser til som salafisme eller wahhabisme. Ikke bare har denne mer radikale formen for Islam sin opprinnelse i Saudi Arabia, men dens dramatiske spredning ut over verden er også finansiert av saudiaraberne. Det saudiarabiske programmet for spredning av salafismen ut over verden er historisk en de største og mest velfinansierte kampanjene for å spre en ideologi i. I sitt vitnesbyrd fremfor US House Committee on Oversight and Government Reform in 2005, uttalte tidligere CIA Direktør James Woolsey at "Beregninger av det beløpet som saudiaraberne har brukt til å spre wahhabi-ideologi i løpet av de siste 30 år, varierer fra 70 til 100 milliarder dollar."¹⁴ Og ifølge Yousaf Butt, seniorforsker ved Center for Technology and National Security Policy at the National Defense University:

Vi kjenner ikke til de nøyaktige beløpene, men det antas at mer enn 100 milliarder dollar har blitt brukt på å eksportere fanatisk wahhabisme til forskjellige mindre velstående muslimske nasjoner over hele verden i løpet av de siste tretti årene. Det kan godt være at beløpet er dobbelt så stort. Til sammenligning brukte sovjetrusserne omtrent 7 milliarder på å spre kommunismen over hele verden i løpet av de 70 årene fra 1921 til 1991.¹⁵

Dette forbruket har ikke avtatt. Hvis vi inkluderer det siste tiåret, blir det grove estimatet av beløpet gitt av den saudiarabiske kongefamilien i løpet av de siste førti årene til å spre Wahhabi-Islam rundt om i verden, på 150 milliarder dollar. Dette er helt forbløffende. I løpet av de siste førti årene har én enkelt familie brukt mer penger enn det totale beløp brukt av kristne globalt til spredningen av evangeliet. At verden derfor ser en drastisk økning i fundamentalistisk Islam, terrorisme og spesielt voldelige, islamske organisasjoner, er overhodet ikke noe mysterium. Saudi Arabia har finansiert den største religiøse propagandakampanjen i menneskehetens historie. De har lyktes over all forventning. Hvem kan tvile på suksessen i Saudi Arabias arbeid med å spre wahhabismen over hele verden? Hvem kan tvile på at en bevegelse er satt i gang? Snøballen som ruller ute av kontroll har blitt til et snøras og viser ingen tegn til å slakke på farten. I det voksende havet av unge muslimer over hele verden, har jihad i de par siste tiårene blitt mer og mer på moten for hvert år som går. Pandoras eske er åpnet helt opp og verden begynner først nå å føle vreden av denne forferdelige virkeligheten.

La oss se på antallet IS-rekrutter fra rundt om i verden. Så langt tilbake som i 2015, i løpet av det første året etter opprettelsen av Kalifatet i Syria og Irak, hadde rundt tretti tusen fremmedkrigere forlatt hjemlandene sine for å slutte seg til Kalifatet. Rundt 78 prosent av de som ble rekruttert var unge mennesker. Mer enn 4.500 kom fra vestlige land, inkludert 250 amerikanere og 750 briter.¹⁶ Sammenlign dette med det store antallet som forlater kirkene før de blir voksne. Gjeldende statistikk viser at i USA slutter et flertall av de som har vokst opp i kirken å gå på møter når de blir voksne.¹⁷ På samme måte som ungdomspastorer i Vesten benytter seg av alle slags tenkelige og utenkelige metoder for å bevare ungdommene i kirken, kalte IS-Kalifatet unge mennesker til å forlate alt, brenne passene sine, og mest sannsynlig dø for saken. Men, i motsetning til de fleste kristne ungdomspastorer lyktes IS i en utrolig grad. Det er noe urovekkende forførerisk ved det radikale kallet til jihad som mange vestlige analytikere enda ikke har grepet til det fulle. Se for deg den stolthet

mange unge menn og kvinner føler når de registrerer seg for å gå inn i militæret, spesielt i tider med nasjonale kriser. Like etter 11. september flokket mange unge amerikanere seg til rekrutteringskontorene, ivrige etter å vise sin kjærlighet til landet sitt. Se for deg den stolthet og spenning mange unge mennesker føler når de bestemmer seg for å begynne å studere teologi eller et eller annet misjonsopplæringsprogram for å forberede seg på et liv i tjeneste for Herren. Legg til det kameratskapet mange ungdommer finner når de slår seg sammen med en gategjeng. Kombiner alle disse og vi kan begynne å forstå hvordan mange av disse unge jihadistene føler det når de bestemmer seg for å legge alt bak seg for å gå inn i Kalifatet. Analytikere vil være dumme om de undervurderer kraften i den voksende jihadistbevegelsen.

TILBAKESLAG OG MUSLIMSK MARTYRKULTUR

Den tredje grunnen til at vi bør forvente et globalt sammenstøt mellom sivilisasjoner er på grunn av dynamikken i *tilbakeslag* (eng. *blowback*). Stilt overfor det voksende problemet med islamsk terrorisme, kjemper naturligvis globale ledere med mulige løsninger på denne globale krisen. De mest konservative følger linjen til konvensjonell visdom som sier at den eneste måten å bekjempe en hvilken som helst militant gruppering eller bevegelse på, er ganske enkelt å knuse den med en besluttsom serie harde militære knyttneveslag. Mens denne tilnærmingen kan være effektiv mot de fleste militante grupper, er ikke slik tradisjonell tenkning alltid den rette når det gjelder religiøse grupperinger med en martyртеologi. Som den kristne teologen Tertullian fra det tredje århundre så strålende beskrev: «Vi øker i antall hver gang vi blir hogd ned av dere, martyrenes blod er kirkens sæd.»¹⁸ Hans logiske forklaring var enkel. Når martyrer modig går i døden for sin sak, blir tilskuerne ofte omvendt mens de troende som overlever blir styrket i sin besluttsomhet. Store deler av den moderne kirken har mistet kontakten med den verdi som den tidlige kirken satte på martyriet som en fundamental del av sitt vitnesbyrd. Islam har på den annen side bevart sin egen rike tradisjon om martyriet, som er like levende i dag som ved dens begynnelse. Men det bør selvfølgelig påpekes noen viktige forskjeller mellom kristent og islamsk martyrium. Mens kristent martyrium består i å legge ned sitt eget liv for å frelse andre, eller dø i hendene til forfølgere eller undertrykkende herskere, består islamsk martyrium faktisk i å dø i kamp med den hensikt å ødelegge ikke-muslimer og alle ikke-muslimske verdslige systemer. Mens kristent martyrium har Jesus som modell og forbilde, som faktisk ba om tilgivelse for sine bødler, blir den islamske martyren mer sett på som en David-lik skikkelse, som modig risikerer sitt liv for å bekjempe Goliat, den mektige hedningen. For den muslimske jihadist er det derfor mer tappert å dø i kamp jo større og mektigere den militære makten er. Stikk i strid med konvensjonell visdom er dette, for jo mer besluttsom og sterk disse militære supermaktene er, jo større mulighet er det til å bli en martyr-helt. I stedet for å eliminere islamsk radikalisme, inspirerer isteden en tradisjonell militær respons faktisk bølger av jihadister til å kjempe for saken. De to første tiårene av det tjuelførste århundre har vist at dette er sant. Bølge etter bølge av nye rekrutter fortsetter å komme. Da over halvparten av befolkningen i flere av de mest befolkede muslimske nasjonene i verden er under tjuelfem års alder, finnes det et nesten bunnløst hav av potensielle rekrutter til å utvide den globale jihad med.

Men det er en annen dynamikk tilstede som gjør at det er nesten umulig å bekjempe islamsk radikalisme. De fleste ytre observatører kan ikke forstå hvorfor palestinske terrorister setter sine palestinske medborgere i skuddlinjen. Er ikke terroristene klar over at dette vil vende deres eget folks hjerter mot dem? Det virker som om de følger den verst mulige strategien. Men realiteten er at de faktisk har en mye bedre forståelse av den psykologiske dynamikken i de forskjellige former for krigføring enn vi tror. Jihadist-strateger retter faktisk sine angrep mot israelske sivile med et håp om at det vil føre til en hard gjengjeldelse fra Israel. De ønsker faktisk at israelerne skal reagere med hard hånd. Terroristene ønsker at de mer moderate muslimene skal lide. Den evige runddans med terror

og undertrykkelse gjør det vanskelig, om ikke umulig, for noen å forbli nøytral eller moderat. Hensikten med palestinsk terror er å øke polariseringen innenfor det palestinske samfunnet.

Det som skjer i de palestinske områdene i Israel er bare et mikrokosmos av hva som skjer over hele kloden. Strategene i IS eller Al-Qaida er velkjente med hvordan tilbakeslag virker. Når terrorister for eksempel angriper uskyldige mennesker på et julemarked i en eller annen europeisk by, håper de faktisk at europeerne vil vende sitt raseri mot moderate muslimer. Det er ingenting de statsfiendtlige jihadistene ønsker å se mer enn det. Hvis moderate muslimer blir urettferdig angrepet, vil dette oppegge til sinte reaksjoner og en radikaliserings av den øvrige muslimske befolkningen. Jihadister fyrer med hensikt opp under flammene i det fremvoksende kulturelle infernoet. Husk at i kjernen til islamsk terrorisme ligger målet om en fullstendig ødeleggelse av det nåværende systemet og den nåværende orden.

Islamske terrorister er drevet av sin egen apokalyptiske fortelling. Først kommer kaos, så vil Allah komme med befrielse, og en ny orden vil stige frem fra asken. Virkeligheten er dette: Jo mer bestemt den vestlige verden er på å bekjempe radikalismen ved hjelp av militærmakt, jo mer har den islamske radikalismen en tendens til å vokse. På denne måten er å bekjempe islamsk jihad totalt forskjellig fra konvensjonell krigføring. Philip Jenkins, en anerkjent historieprofessor ved Baylor, og en av verdens fremste religionsforskere, forklarer denne dynamikken på en god måte: «Terrorismen opererer med en logikk som er helt forskjellig fra mesteparten av konvensjonell politikk og håndhevelse av loven, og begreper som seier og nederlag må forstås annerledes enn i en konvensjonell krig.»¹⁹

KONKLUSJON

I dagens verden, der den virkelige religionen i tiden er pluralisme, er det en økende frykt for å tale kritisk mot noen religion (annen enn kristendommen, selvfølgelig). Det er vanskelig for de fleste av oss å forsone oss med den realiteten at Islam, verdens nest største og hurtigst voksende religion, er et grunnleggende voldelig og intolerant system. Men når vi blir i stand til å samle nok mot til å se virkeligheten i øynene, står vi overfor en utfordring så enorm at hadde det ikke vært for Jesu gjenkomst, var det lite håp å spore. Lik den generasjonen som ble tvunget til å forsone seg med de forferdelige konsekvensene av hvem Hitler var og hvor ondt hans Nazi-regime faktisk var, har det blitt byrden til denne generasjonens hyrder og ledere å forsone seg med det som nå gradvis vokser frem foran oss. Denne gangen er det ikke det avgrensede og stedbundne Nazi-Tyskland. Isteden er det en enorm, global religiøs bevegelse. Dette er *det Siste Riket*. Dette er altså den siste store utfordringen som vil komme til å møte kirken, og faktisk hele verden – en uovertruffen styrke som ikke har hatt sitt sidestykke, ulikt noe verden noensinne har stått overfor.

Jo videre dørene åpner seg for evangeliets fremgang, jo større vil motstanden bli fra korsets fiender. Hvilken stor dør som har åpnet seg for meg og deg til å arbeide effektiv med å nå de fortapte. Jeg utfordrer alle til å gi meg noe bedre eksempel på en åpning som er gitt oss til å dele Kristus med muslimer i moderne tid. Jeg kan ikke slippe taket i dette. Vi må bli rystet og våkne opp for dette enestående privilegium som ligger foran oss. Fienden presser oss hardt for å hindre oss fra å gjøre vårt ytterste for å få budskapet om Jesus Kristus ut til disse flytningene og migrantene som strømmer inn i Europa gjennom Balkan.

FLYKTNINGEKRISEN I SYRIA, EN PERSONLIG DAGBOK. 30. SEPTEMBER

2015

8

ANTIKRISTS ÅND

«Ånden sier med klare ord at i de siste tider skal noen falle fra troen. De skal holde seg til ånder som fører vill, og til lærdommer som stammer fra onde makter.»

1. TIM. 4:1

I TILLEGG TIL DEN ØKENDE FLODBØLGEN av muslimsk befolkningsvekst og radikal jihadist-kultur, er det en annen åpenbar grunn til å se Islam som det fremste redskapet Herren vil bruke for å innlede den store trengselen. Islam passer perfekt inn i den bibelske beskrivelsen av det kommende antikristelige systemet. Se bare hvordan apostelen Johannes beskriver Antikrists lære:

«Og hvem er løgneren, om ikke den som forneker at Jesus er Kristus? Han er Antikrist, han som forneker Faderen og Sønnen. Den som forneker Sønnen, har heller ikke samfunn med Faderen; den som bekjenner Sønnen, har også samfunn med Faderen.» (1. Joh. 2:22-23).

«For det er gått mange forførere ut i verden, slike som ikke bekjenner at Jesus Kristus er kommet i kjøtt og blod. Det er forføreren, det er Antikrist!» (2. Joh. 1:7).

Ifølge Johannes vil Antikrist benekte at Jesus er Messias. Han vil benekte at Gud sørget for soning av våre synder gjennom Jesus. Han vil benekte at gjennom Jesus vil Gud gripe inn for å frelse og befri både jøder og kristne fra de siste dagers store forfølgelse. Han vil benekte at Gud faktisk er en kjærlig far, og en Gud som virkelig har åpenbart seg selv ved å sende sitt eget hjerte, sitt eget vesen, sin egen Sønn til verden. Enhver fornektelse av disse tingene er en fornektelse av den ene, sanne, levende Gud i Bibelen.

ISLAMSK LÆRE OM ANTIKRIST

Med dette bakteppet må vi forstå at religionen Islam mer enn noen annen religion, filosofi eller trossystem oppfyller den bibelske beskrivelsen av Antikrists ånd. Koranen gjør det til sin fremste prioritet å fornekte alt Bibelen beskriver når det gjelder karakteren til Herren Israels Gud og Jesus Messias. Koranen benekter at Gud overhodet vil kalle seg selv Far. Den benekter at Gud noensinne vil velge å åpenbare seg selv for menneskeheten på noe vis. Islam er faktisk et direkte polemisk angrep på disse vesentlige begrepene.

For å kunne forstå den antikristelige ånd i Islam, er det to læresetninger som først må forstås: *tawhid* og *shirk*. *Tawhid* viser til troen på Guds absolutte enhet. Det er det strengeste uttrykk for enhetlig monoteisme som er mulig. Å holde opp en pekefinger er en populær gest blant IS-soldater og er et tegn på *tawhid*, Guds enhet. I Islam er Gud aldeles alene. Dette er grunnen til at den kristne læren om treenigheten er så støtende for muslimer. Det er her *shirk* kommer inn. Mens troskap til *tawhid* er den høyeste og viktigste tro i Islam, er *shirk* den største synd. I hovedsak dreier *shirk* seg om avgudsdyrkelse. Islamsk teologi avviser den kristne tro om at Jesus er Guds Sønn som å «tilskrive Gud medarbeidere.» Det blir sett på som å tilbe flere guder. Derfor ser mange muslimer på de vesentlige kristne læresetningene, slik som troen på Gud som Far eller Jesus som Guds Sønn, som de største tenkelige synder. Slike oppfatninger kommer direkte fra selve Koranen. I Koranen 5:17, blir de som sier at Kristus er guddommelig kalt gudsbespottere. I kapittel 19:88-92 blir den kalt noe som er så «forferdelig» at det «er nesten så himlene flerres sund, jorden kløver seg og bergene styrter i grus, fordi de kan tilskrive den Barmhjertige barn. Det er ikke den Barmhjertiges vis å legge seg til barn!» og i Koranen 9:30, sies det om dem som tror på den vesentlige historiske kristne læresetningen om at Jesus er Guds Sønn, at «de kristne sier: 'Messias er Guds sønn.' ... Måtte Allah forbanne dem! Hvor de er forvridd bort fra sannheten!»

Det er derfor ingen tvil om at Islam er et religiøst system som fullkomment gir uttrykk for Antikrists ånd slik den er definert i Bibelen. Ingen annen religion passer bedre til apostelen Johannes' tydelige beskrivelse angående Antikrists læresetninger. Antikrist fornekte Faderen og Sønnen, på samme måte fornekte Islam Faderen og Sønnen. Det finnes selvfølgelig også mange andre måter hvor Islam passer fullkomment til Antikrists religiøse system slik det beskrives i Bibelen.

DEN ISLAMSKES PRAKSIS MED HALSHOGGING

Åpenbaringsboken har mye å si om de helliges martyrium i de siste dager. I Åpenbaringsboken blir vi fortalt at mange skal spesielt bli drept ved halshogging:

«Jeg så troner, og noen satte seg på dem, og de fikk makt til å holde dom. Jeg kunne også se sjelene til dem som var blitt halshogd fordi de hadde holdt fast på Jesu vitnesbyrd og på Guds ord, og alle som ikke hadde tilbedt dyret eller bildet av det og ikke tatt merket på pannen eller hånden. De ble levende igjen og hersket sammen med Kristus i tusen år.» (Åp. 20:4).

I lys av et slikt tydelig bilde av de siste dagers martyrdød, må vi spørre: Hvilket globalt religiøst system ser på seg selv som et guddommelig utvalgt redskap til å halshogge dem som nekter å underkaste seg? Mens halshogging historisk sett kan ha vært den mest utbredte formen for henrettelse, er det i dag bare ett stort religiøst system som praktiserer det. Som det står i Koranen: «Når dere møter de vantro i kamp, så hogg hodene av dem» (47:4).¹ Halshogging var også en vanlig form for henrettelse som ble brukt både av Muhammed og hans tidlige etterfølgere, og som vi alle er klar over fortsetter det å bli brukt i moderne tid av fundamentalistiske muslimer og muslimske regimer over hele verden. Derfor er dette enda en måte Islam passer perfekt inn i de bibelske

beskrivelsene av Antikrists system, som vil overflomme vesentlige deler av verden før Jesus kommer tilbake.

ISLAMS MÅL OM VERDENSHERREDØMME

En annen viktig måte Islam passer som hånd i hanske med det profeterte systemet til Antikrist på, er dens imperialistiske mål om global dominans. Begynnelsen til den islamske læren om global erobring begynte selvfølgelig med Muhammed som kom med sin berømte erklæring:

Jeg har fått befaling om å bekjempe folkene inntil de vitner om at det ikke finnes noen annen guddom enn Allah som er verdig tilbedelse og at Muhammed er Allahs Budbringer, etablerer bønnep praksis og betaler Zakah-skatten.²

Vi har allerede undersøkt de første årene av den islamske erobringen etter at Muhammed døde. Etter Muhammeds død i 632 e.Kr. fulgte hans tidlige etterfølgere i sin «profets» fotspor ved å sette i gang en av de voldsomste og mest vellykkede militære felttog i historien. Innen fire år etter at Muhammed var død, hadde over trehundre tusen kristne blitt drept. I løpet av de neste seks årene, drepte muslimene én million kristne. De beleiret by etter by, henrettet dem som kjempet imot, delte krigsbytte mellom seg, og marsjerte så mange som seksti tusen kvinner til Mekka som sexslaver og konkubiner. På mindre enn én generasjon ble hjertet i oldtidens kristne verden revet ut av de muslimske inntrengerne. I løpet av ett hundre år hadde 50 prosent av verdens kristenhet kommet under islamsk overherredømme. Selv om de kristne har overlevd i den delen av verden, har de kun gjort det som en kjempende – og krypende – minoritet. Siden 2014, med den forferdelige ødeleggelsen som ble gjort ved IS, har denne minoriteten som kjemper for å overleve i hjertet av den tidlige kristne verden, blitt drastisk redusert enda en gang.

I Daniels bok beskriver profeten det riket som vil bli brukt av Satan i hans endelige og siste motstand mot Herrens plan om verdens forløsning. Daniel beskriver dette siste-dagers rike som et ufattelig destruktivt dyr:

«Så fikk jeg i mine nattesyner se et fjerde dyr, fryktelig og forferdelig og meget sterkt. Det hadde store tenner av jern og åt og knuste; og det som ble til overs, tråkket dyret ned med føttene. Det var annerledes enn alle de tidligere dyrene og hadde ti horn ... det skal komme et fjerde rike på jorden, et som er annerledes enn alle de andre rikene. Det skal sluke hele jorden, trække den ned og knuse den.» (Dan 7:7, 23)

Bibelen beskriver det kommende systemet til Antikrist som mye mer enn et religiøst system. Det vil også være en verdensvid styrke som er oppsatt på ekspansjon, erobring og underkastelse av «hele jorden.» Hvis det virkelig finnes et religiøst imperium som kan beskrives som et dyr som «åt og knuste; og det som ble til overs, tråkket det ned med føttene,» så er det Islam. Daniels fremstilling kunne ikke ha beskrevet Islam bedre i dens historiske ekspansjon ut av Arabia og utover hele verden. Fra Afrika til Europa, fra Syria til Filippinene, forsetter Islams dyr med jerntennene sitt lange historiske program med gradvis å knuse og ete opp praktisk talt alle ikke-muslimske kulturer og folkeslag som den kommer i kontakt med.

KRAFTEN I ISLAMSKES PROFETIER

Den neste vesentlige faktoren som øker sannsynligheten for en voksende global konflikt med radikal Islam er de islamske profetienes dypt urovekkende karakter. På samme måte som kristendommen eller jødedommen har sine egne endetidsberetninger, har også Islam sine syn på de

siste dager. En spørreundersøkelse utført av Pew Research Center i 2012 avslørte at i mange deler av den muslimske verden er islamske endetidsforventninger sjokkerende høye.³

Islamske profetier er så farlige fordi den islamske visjonen om de siste dager kaller på muslimer generelt til å oppfylle Allahs vilje på en aktiv voldelig og aggressiv måte. Mens Bibelen kaller kristne til å vende det andre kinnet til og elske sine fiender som et vitnesbyrd om Guds kjærlighet, kaller islamske profetier de trofaste til å bekjempe, knuse og til og med drepe dem som tror annerledes.

La meg gi deg et eksempel på hvordan dette kan overføres til det virkelige livet. Et av misjonsprosjektene jeg og Nathan har blitt velsignet med å samarbeide i, har sendt leger og annet sykehuspersonell inn i Syria. Etter seks år med krig, er det syriske folk desperate etter å motta enhver form for hjelp de kan finne. Derfor var de raske med å sørge for sikkerheten til de gruppene som ble sendt inn. Kort tid etter at en av gruppene ankom landsbyen der de i noen måneder skulle betjene det syriske folk, betrodde en av sikkerhetsvaktene (la oss kalle ham Mahmoud) seg til dem og fortalte at han var veldig trist. Da de spurte ham hvorfor, svarte han at han virkelig hadde begynt å elske dem og sette pris på dem, men ifølge islamsk lære måtte han som muslim drepe dem når de siste dager kom. Det var klart at dette ikke var særlig betryggende når det kom fra deres egen sikkerhetsvakt! Ironisk nok rapporterte hele gruppen etterpå at foruten denne kommentaren var Mahmoud en veldig snill og karismatisk mann de alle hadde lært å sette pris på. Her ligger faren i islamske profetier. De oppfordrer ellers fredelige og moderate muslimer til å bli voldelige.

Etter at gruppen kjempet med spørsmålet om de skulle eller ikke skulle be om en annen sikkerhetsvakt, bestemte de seg isteden å forplikte seg på å be for Mahmoud. Noen få dager senere ble de overrasket da han kom til dem og spurte om å få en Bibel. De spurte ham om hvorfor han plutselig hadde forandret mening. Det viste seg at natten før hadde Mahmouds kone hatt en drøm som gjorde sterkt inntrykk på henne. Jesus åpenbarte seg for henne og fortalte henne at hun og hele hennes familie kom til å bli frelst. Takk og pris til Herren for besvarte bønner! I skrivende stund fortsetter historien å utfolde seg. Vær så snill å fortsett å be for Mahmoud, hans familie, og hele denne syriske landsbyen. Mens vi fryder oss over slike vitnesbyrd, forsetter Islam å være en fare.

En annen viktig grunn til at islamske profetier er så farlige er på grunn av deres innflytelse på ellers moderate muslimer med en oppfatning om at det haster. Dessuten at de har guddommelig kraft og inneholder skjebnebestemmelse. La oss se på noen få at de mest grunnleggende elementer i den muslimske endetidsberetningen for å forstå denne dynamikken.

For det første vil de siste dager ifølge islamsk lære begynne med en periode av kriger, stort kaos, lidelse og generell uro for muslimer over hele verden. Når vi ser på de mange opprør, protester, revolusjoner, borgerkriger og til og med utenlandsk invasjon – i tillegg til den resulterende humanitære krisen som har omsluttet Midøsten i de to siste tiår – er det helt forståelig hvorfor så mange muslimer tror at vi er på selve høyden av de siste dager. Det som er enda mer spesifikt er at islamsk tradisjon forutsier en serie kriger og slag i området Irak og Syria. En ofte sitert profeti taler om et apokalyptisk slag i en syrisk by som heter Dabiq mellom muslimene og romerne – et begrep som blir tolket som de vestlige og kristne verdensmaktene.⁴

Det som begynte med den amerikanske invasjonen i Irak kort etter 11. september og ledet frem til den eksplosive fremveksten av IS i 2014, har gjort at virkeligheten på bakken i Irak og Syria har skapt den perfekte sammenheng for mange muslimer som ser dette som oppfyllelse av Islams profetier. Islamske profetier og deres tilsynelatende oppfyllelse spilte en veldig vesentlig rolle i den Islamske Statens enormt vellykkede rekrutteringskampanjer. De er en av de mest vesentlige faktorer i å rekruttere soldater til å kjempe for IS. I november 2014 presenterte *The Wall Street Journal* en

artikkel som analyserte den sentrale rollen islamske profetier spilte i rekrutteringen til jihad. «Disse ideene har hjulpet til med å tiltrekke seg rekrutter i Midtøsten og utenfor, sa syriske opprørere som kjempet mot gruppen, analytikere som studerer den og en militant muslim som nettopp har sluttet seg til gruppen,»⁵ fortalte artikkelen. Will MacCants, en fyr ved Brookings Institution, diskuterte at islamske hellige tradisjoner blir behandlet av IS «som direkte planer for å komme i takt med begivenheter som umiddelbart leder frem til den nære forestående endetiden og således viser at de er sanne muslimer.»⁶ Det faktum at IS var i stand til å trekke til seg rundt tretti tusen unge mennesker fra over hele verden til å forlate alt for å slutte seg til jihad i Syria og Irak, burde få oss alle til å grøsse. Selv om mange av den Islamske Statens profetiske drømmer i Irak og Syria nå er knuste, fortsetter grupper tilsluttet IS å vokse rundt om i hele verden. Islamske profetier har hatt en mye kraftigere virkning enn bare å rekruttere til radikal hellig krig, de har hatt en langt større rekkevidde enn det. Under de årene den Islamske Staten var på sitt høydepunkt i Syria og Irak, besøkte jeg ofte muslimske diskusjonsgrupper på nettet for bedre å forstå hvordan de tolket begivenhetene. Det var et fascinerende fenomen å observere i hvilken grad krigene i Syria og Irak ble brukt til å sementere apokalyptiske forventninger i sinnene til mange muslimer. Selv om det var vanlig med forskjellige tolkninger av profetiene, var én ting konsistent: Muslimene tror at islamske profetier er i ferd med å bli oppfylte og at islamsk seier over verden er nært forestående. Forestill deg om du vil, hvordan det ville påvirke den globale kristne kirke hvis et stort antall troende ble overbevist om at vi var på oppløpssiden og virkelig levde i de siste årene før Jesus kommer tilbake. Dette er den samme følelse av hast og forventninger som i stadig sterkere grad finnes i mange deler av den muslimske verden.

Legg så til dette følelsen av triumfalisme og guddommelig bestemmelse som følger med så mange islamske profetier, og du kan kanskje begynne å forstå hvilken makt den muslimske apokalypsen har på de trofaste. Tenk bare på ordene til den tyrkiske presidenten Recep Tayyip Erdogan da han nylig fremsatte sin visjon for det som med rette kan kalles det nye Ottomanske Rike: «Det er den tyrkiske nasjonens skjebne å bære byrden til hele dette geografiske området på sine skuldre, fra Balkan til Kaukasus og fra det sentrale Afrika til det sentrale Asia. Geografi er skjebne og vi ønsker ikke å flykte fra vår skjebne.»⁷

Troen på at man oppfyller en guddommelig skjebne har alltid vært et mektig verktøy til å vinne hjertene til de trofaste. I 1453, da Mehmet Fetih forberedte sine soldater på å erobre den kristne byen Konstantinopel, blir det sagt at han sendte muslimske forkynnere inn i soldatenes leire om natten for å forkynne en gammel profeti som er tilskrevet Muhammed: «Sannelig, dere skal erobre Konstantinopel. Hvilken vidunderlig leder vil ikke deres leder være, og hvilken vidunderlig hær vil ikke denne hæren være!»⁸ De var de stolte som det var profetert om, de utvalgte, som skulle følge Mehmet i slaget, og endelig oppfylle ordene til sin elskede profet. Som det var i det femtende århundre blant de tyrkiske soldatene, er det også i dag en voksende følelse blant muslimer over hele verden at den guddommelige skjebnens vinder blåser påny. Enten det er blant de titusener av rekruttene til IS eller blant fotsoldatene til det fremvoksende tyrkiske regionale herredømmet, er islamske profetier et kraftig narkotikum som ikke må undervurderes. Kanskje dette er en av grunnene til at Jesus la slik vekt på faren med forførelser i de siste dager.

Det er ingen tvil om at dagene som ligger foran oss i stor grad vil bli preget av de mange som er forført av islamske endetidsprofetier. Det kan faktisk være gjennom den store samlingen falske muslimske profetier at Satan lenge har forberedt en stor del av verden til å følge Antikrist som sin lenge ventede frelser. Å forstå hva Islam lærer om Mahdi kan gi oss stor innsikt i Satans store planer i dagene som ligger foran.

ANTIKRIST: ISLAM'S VENDEDE MESSIAS?

Dette leder oss til den siste, og kanskje viktigste grunnen til at islamske profetier er så farlige. På mange slående måter fungerer islamske profetier som et speilbilde av bibelske profetier, med et stort potensial til å villedde muslimer til hovedsakelig å støtte feil lag, og faktisk sverge sin troskap til Antikrist. La meg forklare.

Etter den profeterte perioden med stor lidelse for muslimer, forventer islamske profetieksperter at en muslimsk messiasfigur kjent som Mahdi skal tre frem på verdensarenaen. Ibn Kathir, den kjente muslimske lærde fra det fjortende århundre, introduserer Mahdi til sine lesere på denne måten:

Etter at de mindre tegnene i Tiden viser seg og tiltar, vil menneskeheten ha nådd et stadium av stor lidelse. Da vil den ventede Mahdi tre frem, Han er det første av de større tydelige tegn i Tiden.⁹

Ifølge islamsk profeti vil Mahdi forene den muslimske verden under sitt lederskap. Og etter denne profetiske tradisjonen vil Mahdi «bane vei for og etablere styresettet til Muhammeds religion ... Alle troende er pliktig til å støtte ham.»¹⁰ Ikke bare tror man at den ventede Mahdi skal bringe befrielse og enhet til den muslimske verden, men enda viktigere er det at man tror han skal lede en serie av militære seire over ikke-muslimer. Ifølge den muslimske forfatteren Sideeque M. A. Veliankode: «Vil Mahdi etablere rett og rettferdighet i verden og utslette ondskap og korrupsjon. Han vil slåss mot muslimenes fiender og seire.»¹¹ Som Ayatollah Baqir al-Sadr og Ayatullah Murtada Mutahhari sa:

Han vil komme til syne igjen på den utpekte dagen, og så vil han slåss mot ondskapens krefter, lede en verdensrevolusjon og sette opp en ny verdensorden basert på rett, rettferdighet og ærbarhet ... tilslutt vil de rettferdige ta styringen av verden i sine hender og Islam vil bli seierrik over alle religioner.¹²

De egyptiske forfatterne Muhammad ibn Izzat og Muhammad 'Arif beskriver Mahdis militære seire i de siste dager slik:

Han er forløperen for Sannhetens seier og alle tyranners fall. Han innvarsler slutten på urettferdighet og undertrykkelse og begynnelsen av Islams oppadgående sol som aldri mer vil gå ned og som vil sikre lykke og opphøyelse av menneskeheten ... Mahdi er en av Allahs klare tegn som snart vil bli tydelig for alle.¹³

Mange islamske tradisjoner fremstiller at den ikke-muslimske verden kommer til Islam som et resultat av Mahdis erobringer. Abdullrahman Kelani, forfatter av *The Last Apocalypse*, beskriver Mahdis mange militære slag:

Al-Mahdi vil motta en troskapsed fra muslimene som deres Kalif. Han vil lede muslimene i mange hellige slag. Hans herredømme vil være et kalifat som følger Profetens retningslinjer. Mange slag vil følge mellom muslimer og de vantro under Mahdis styre.¹⁴

Til og med Adnan Oktar, en moderat tyrkisk geistlig og forfatter, viser til Mahdis invasjon av mange ikke-muslimske land der han forutsier av «Mahdi vil invadere alle steder mellom Øst og Vest.»¹⁵ Andre muslimske profetier taler spesifikt om seieren over «romerne» i tillegg til jødene eller staten Israel.

I min bok *Den Islamske Antikrist*, går jeg gjennom mange andre elementer i den islamske fortellingen for å vise at muslimsk forventning angående Mahdi passer perfekt med den bibelske beskrivelsen av Antikrist og hans bestemte målsetninger for de siste dager. Islamske profetier sier for

eksempel at Mahdi vil herske i en periode på sju år. Profeten Daniel informerer oss om at Antikrist vil inngå en pakt med Israel i en sjuårig periode før Jesus kommer tilbake. Islamske profetier sier spesielt at Mahdi skal etablere sin trone med islamsk autoritet på Tempelberget i Jerusalem. Noen avsnitt i Bibelen uttaler at Antikrist vil sette seg selv i Tempelet og forlange lydighet av alle mennesker (se 2. Tess. 2:4). Forskjellige islamske tradisjoner og islamske skriftlærde beskriver at fokuset til hans militære og ideologiske kampanjer vil være rettet mot jøder og kristne fremfor alle andre folkegrupper. Ifølge Bibelen vil dette også være Antikrists primære mål for erobring (se Åp. 12-13).

Vi må være tydelige på at muslimske profetier på ingen måte er guddommelig inspirerte. Denne falske profetiske tradisjonen må på ingen måte sidestilles med bibelske profetier. Poenget med å undersøke slike ting er ganske enkelt for å få et glimt inn i det som på mange måter virker, så og si, å være selve manuskriptet til fienden. Det er faktisk ikke urimelig å tro at djevelen, gjennom islamske endetidsprofetier, har forberedt mye av den muslimske verden til å ta imot Antikrist som om han er deres lenge etterlengtede Messias.

Selv om vi betrakter muslimske apokalyptiske håp fra et helt sekulært perspektiv, er den omfattende forventningen i mye av den muslimske verden om en kommende messiasskikkelse, veldig urovekkende. I løpet av historien har flere enkeltpersoner stått frem og hevdet at de var den ventede Mahdi, og har hver gang samlet store følgerskarer og nesten alltid endt med blodige sammenstøt.¹⁶ Men disse historiske Mahdi-bevegelsene har alltid vært ganske lokale og begrensede. I dagens verden med globalisering, sosial kontakt og enkel kommunikasjon mellom mennesker, er potensialet for at en Messias-figur raskt kan oppnå en verdensvid følgerskare en høyst reell mulighet. Når vi så vet at Bibelen forteller at store deler av verden vil følge Antikrist, kan vi fornuftig konkludere at det spesielt vil være gjennom islamsk profetisk forventning at Satan vil oppnå sin siste store forførelse.

DET ER BIBELSK

Kanskje den viktigste grunnen til at det er rett å forvente at fremtiden skal preges av militant Islam ganske enkelt er fordi Bibelen i hovedsak stadfester at dette vil bli tilfelle. For det første gjør Bibelen det klart at i de siste dager vil Antikrist – en diktator utrustet med kraft fra Satan – samle sammen en multinasjonal koalisjon av militærmakt som vil invadere Israel og erobre Jerusalem (jfr. Joel 3, Sak. 12 og 14, Esek. 38-39, Åp. 11:2).

Hvordan beviser dette at Antikrist og hans hærer stort sett vil være muslimske? Svaret ligger ganske enkelt i å identifisere hvor han og de fleste av hans etterfølgere vil komme fra. For å besvare det spørsmålet må vi først identifisere den overordnede sammenhengen i Bibelens fortelling om de siste dager. Hvor er den primære geografiske fokus for Bibelens profetier om de siste dager? Svaret på dette spørsmålet er veldig enkelt.

ALT HANDLER OM ISRAEL

Alle som ønsker å forstå den bibelske fortellingen på en riktig måte må absolutt gripe dette vesentlige poenget. Når det gjelder geografi, er Bibelens historie grundig sentrert rundt Israel og Jerusalem. Historiens høydepunkt i de siste dager dreier seg om dette spesielle landstykket og denne spesielle byen. Jerusalem er stedet der Jesus vil komme tilbake for å gjenopprette Davids trone. Som engelen Gabriel forklarte til unge Maria:

«Du skal bli med barn og få en sønn, og du skal gi ham navnet Jesus. Han skal være stor og kalles Den Høyestes Sønn. Herren Gud skal gi ham hans far Davids trone, og

han skal være konge over Jakobs ætt til evig tid; det skal ikke være ende på hans kongedømme.» (Luk. 1:31-33. Forfatterens utheving).

Det er spesifikt fra Sion i Jerusalem at Jesus vil styre over nasjonene (Sal. 2:6). Med det sagt, hva finner vi når vi ser på de bibelske beskrivelsene av den kommende Antikrists rike?

DE OMKRINGLIGGENDE NASJONENE

Gjentatte ganger stadfester Skriften at de vil være «de omkringliggende» nasjonene eller folkeslagene som vil utgjøre den kommende Antikrists rike og lede an i invasjonen av Israel. La oss bare se på noen få eksempler.

Når han taler om Antikrists hærer, sa profeten Joel, «*Skynd dere og kom! Kom sammen, alle folkeslag rundt omkring! Herre, før dine krigere dit! Folkeslagene skal bryte opp og dra til Josjafats dal. For der vil jeg sitte til doms over alle folkeslag rundt omkring.*» (Joel 3:16-17. Forfatterens utheving). Hos profeten Sakarja taler Herren på tilsvarende vis: «*Se, jeg gjør Jerusalem til en tumleskål for alle folkene rundt omkring. Også Juda må være med og beleire Jerusalem ... På den dagen vil jeg la høvdingene i Juda bli som en glopanne i en vedhaug og som en brennende fakkell mellom kornband. De skal fortære, til høyre og til venstre, alle folkene rundt omkring. Men folket i Jerusalem skal fremdeles bo trygt i Jerusalem.*» (Sak. 12:2,6. Forfatterens utheving).

Esekiel talte også om den dagen da Israels folk ikke lenger vil være omgitt av folk som forakter dem: «*Israelittene skal ikke lenger plages av tagger som stikker og torner som svir, av grannefolk som forakter dem. De skal sanne at jeg er Herren.*» (Esek. 28:24. Forfatterens utheving). Setningen som her er oversatt med «grannefolk», er det samme ordet som brukes både hos Joel og Sakarja. Det er det hebraiske ordet *cayviv*, som henviser til de nasjonene som ligger rundt om Israel, hennes naboer. Det er tydelig at Israels naboer er de mange muslimske nasjonene i Midtøsten og Nord-Afrika.

ANTIKRISTS NASJONER

Dette enkle, men dog så vesentlige poenget kan ikke understrekes nok. Når Antikrists nasjoner blir nevnt, ser vi gjennom hele Skriften at alle sammen er nasjoner i Midtøsten og Nord-Afrika. Hver gang Bibelen nevner, ramser opp eller navngir nasjoner, folk, stammer eller folkegrupper som vil angripe Israel i de siste dager, er de alltid – helt ned til det siste navnet – alle uten unntak nasjoner der Islam er majoritetsreligion. Omvendt, er det ikke nevnt en eneste europeisk eller ikke-muslimsk nasjon som skal dømmes på Herrens Dag for å ha angrepet Israel. Bibelen nevner med overveldende bevisbyrde, gjentatte ganger og helt konsekvent, muslimske nasjoner som de fremste medspillerne i Antikrists siste-dagers imperium, som vil føre ødeleggelser over mesteparten av verden.

La oss zoome inn på noen helt spesielle avsnitt:

ANTIKRISTS NASJONER HOS ESEKIEL

I Esekiel 25 finner vi en klar profeti som taler om Herrens straffedom rettet mot Ammon, Moab og Edom på grunn av hvordan de behandlet «Juda.» Disse tre kongedømmene lå i det som er dagens Jordan. Profeten sier at ved å utføre utilbørlig «hev» mot sitt utvalgte folk, er Gud «harm.» Av denne grunn vil Herren dømme dem med «hard hev.»

Men teksten taler om mye mer enn bare Ammon, Moab og Edom. Den nevner også Dedan (27:20), som er en by som nå ligger i det som er det sentrale Saudi Arabia, kjent i moderne tid som Al-

Ula. Profetien fortsetter med å nevne filistrene og kreterne, og peker på områder som i dag er assosiert med Gaza-stripen. Noen få kapitler senere, i Esekiel 30, blir mange andre nasjoner merket for dom på Herrens dag:

«Herrens ord kom til meg, og det lød så: Menneske, tal profetord og si: Så sier Herren Gud: Klag og rop! Å, for en dag! Dagen nærmer seg, Herrens dag er nær. Det blir en dag med mørke skyer, en tid med dom over folkeslag. Det kommer sverd mot Egypt. I Nubia skal folket skjelve av angst når egyptere blir drept og faller, når rikdommen deres blir tatt og landets grunnmurer rives ned. De som bor i Nubia, Put og Lud, alt blandingsfolket og libyerne, og menn i landet de har pakt med, skal falle for sverdet sammen med dem.» (Esek. 30:1-5. Forfatterens uthevning).

Den endelige sammenhengen i avsnittet er Herrens dag og Kristi gjenkomst. Og her, som i så mange andre avsnitt, kommer Messias for å utføre dom mot sitt folk Israels fiender. Inkludert i listen av dem som er merket for dom er Egypt, Nubia (Sudan), Put (Nord-Afrika), Lud (Tyrkia), Arabia og Libya.

ANTIKRISTS NASJONER HOS SEFANJA

Sefanja profeterer også, i fotsporene til de andre profetene, at på «Herrens vredesdag» (Sef. 2:3), vil Gaza, Asjkalon, Ekron, Kreta, Kanaan og Filisterland bli lagt helt i ruiner. Sammen peker disse navnene på hele regionen rundt Gaza-stripen. Men i tillegg til dommen over Gaza, fortsetter profetien med en advarsel om fremtiden til Moab, Ammon, Nubia (Sudan), i tillegg til Assyria og Ninive:

«Jeg hørte Moabs spott og ammonittenes hånsord, da de spottet mitt folk og viste hovmod mot dets land. Derfor lyder ordet fra Herren, Allhærs Gud, Israels Gud: Så sant jeg lever skal det gå Moab som Sodoma og ammonittene som Gomorra; de skal bli et neslekratt, en saltgruve, en ødemark til evig tid. De som er igjen av mitt folk, skal plyndre dem; resten av folket skal ta dem i eie. Også dere, nubiere, skal falle for mitt sverd. Han rekker ut hånden mot nord og ødelegger Assur. Han gjør Ninive til ødemark, tørr som en ørken.» (Sef. 2:8-9, 12-13).

På Sefanjas tid strakk Assyrias grenser seg utover grensene til dagens Tyrkia, Syria, Libanon og Irak. Det er selvfølgelig ikke nødvendig å nevne at all disse nasjonene og områdene er dominert av Islam. Fordi Skriften gjentatte ganger legger vekt på at det er muslimske nasjoner som er plukket ut for dom og nederlag på Herrens dag, er det bare fornuftig å konkludere at det er fra denne delen av verden Antikrist og hans koalisjon av militære styrker vil komme.

Å TRÅKKE VINPRESSEN

Til slutt kommer vi til Åpenbaringsboken. Det er i kapittel 19 at vi finner det mest kjente avsnittet om Kristi gjenkomst i hele Bibelen. I dramatiske bilder bryter Jesus frem på himmelen, med øyne av ild, ridende på en hvit hest, mens «himmelens hærskarer» følger ham:

«Da så jeg himmelen åpen, og se: Der var en hvit hest! Han som red på den, heter 'Trofast og Sannferdig', for han dømmes og kjemper rettferdig. Hans øyne er som flammende ild, og på hodet har han mange kroner, og han bærer en innskrift med et navn som bare han selv kjenner. Han er kledd i en kappe dyppet i blod, og hans navn er 'Guds Ord'. Himmelens hærskarer følger ham på hvite hester, kledd i fint lin, hvitt og

rent. Og ut av hans munn går det et skarpt sverd; med det skal han slå folkene. Han skal styre dem med jernstav og trække vinpressen fylt av vredes-vin, av Guds, Den Allmektiges harme. På kappen hans, ved hoften, står det skrevet et navn: KONGENES KONGE OG HERRENES HERRE.» (Åp. 19:11-16).

De fleste kristne er kjent med dette avsnittet. Men få er klar over hvilket blod det er kappen hans er dyppet i. Mange tror at det er Jesu eget blod, eller blodet til martyrene. Men det virkelige svaret finnes vi hos Jesaja. La oss se på dette avsnittet:

«Hvem er han som kommer fra Edom, fra Bosra i blodrøde klær, han som er så prektig kledd og skrider fram i sin store kraft? 'Det er jeg, jeg som taler i rettferd, jeg som har makt til å frelse.' Hvorfor er din kappe så rød, lik klærne til en som trækker druer? 'Alene tråkket jeg i vinpressen, av folkene var ingen med meg. Jeg tråkket på dem i min vrede og trampet dem ned i min harme. Da sprutet deres blod på mine klær, hele min drakt ble tilsølt. For jeg hadde gjengjeldsens dag i tanken, mitt utløsnings-år var kommet.'» (Jes. 63:1-4).

I dette dramatiske avsnittet ser profeten Jesaja østover fra Jerusalem. Han ser en majestetisk og besluttsom skikkelse – Jesus Messias – som marsjerer seierrik mot sin trone i Jerusalem. Jesus kommer marsjerende ut fra Bosra, som er hovedstaden i det gamle Edom. Det er ikke langt fra Petra, i dagens Jordan. Få er klar over at det er i dette avsnittet at vi får begrepet om Jesus som trår «den Allmektige Guds vredes vinpresse.» For her informerer Jesaja oss om at Jesus, den seirende krigeren – Løven av Juda stamme – faktisk vil knuse Guds fiender som druer, og søle til sin kappe med deres blod.

Slik Herren advarte slangen om for så lenge siden, når kvinnens sæd, den lovede Messias kom, ville det bety slutten for Satan og hans etterfølgere: *«Jeg vil sette fiendskap mellom deg og kvinnen, mellom ditt avkom og hennes ætt. Den skal knuse ditt hode, men du skal hogge den i hælen»* (1. Mos. 3:15). Selv om Satan har hogget i hælene til Guds folk opp gjennom historien, vil Jesus når Han kommer, ikke bare knuse Satan, men også Satans etterfølgere. Han vil trække den Allmektige Guds vredes vinpresse. Men vi må heller ikke gå glipp av det faktum at det særskilt vil bli i Edom at Guds fiender vil bli knust. Når Jesus kommer tilbake beskriver Bibelen at Han ødelegger sine fiender, spesielt i det som er dagens sørlige Jordan og nordvestlige Saudi Arabia.

Gjennom hele Bibelen har vi gjentatte ganger sett at når særskilte nasjoner blir navngitt og utpekt til Guds dom når Jesus vender tilbake, er det alltid områder eller nasjoner som i dag hovedsakelig er dominert av Islam. Det er denne delen av verden Bibelen roper til oss om å se mot. Dette kommer til å bli spenningspunktet, ikke bare for Satans aktiviteter i de siste dager, men også for Herren og fremgangen til Hans evige evangelium.

I de to siste kapitlene har vi sett på flere bestemte grunner til at vi tror radikal Islam vil oppfylle Bibelens beskrivelser av Antikrist og hans rike, og slik drive frem den siste og største av alle katastrofer.

Først så vi på muslimenes befolkningsutvikling. Mens mye av den vestlige verden forsetter å se en nedgang i både fødselsrater og kirkebesøk, forsetter Islam å oppleve en sterk og stødig vekst. Fremtiden tilhører dem som gir seg til den, og akkurat nå ser Islam ut til å bli fremtiden. Med mindre det blir en drastisk endring i befolkningsveksten, vil Islam fortsette å spille en viktig rolle i å definere vår felles fremtid. Selv i dag er Islam den største kilden til kristenforfølgelse i verden. Å se at Antikrists system skal være noe annet enn Islam krever at vi ser et helt nytt religiøst system bli omfavnet av folk

over hele verden. Mens alt ganske så sikkert er mulig, er virkeligheten at slike ting normalt tar årtier, om ikke århundrer. Sannsynligheten for at et helt nytt religiøst system skal feie over verden i de første tiårene som ligger foran oss virker å være temmelig usannsynlig.

For det andre undersøkte vi det faktum at Islam er et fundamentalt voldelig og intolerant religiøst system. Alle som med et ærlig sinn studerer Koranen, Muhammeds liv eller eksemplene etterlatt av Islams tidlige grunnleggere, vil måtte stå overfor den unektelige virkelighet at Islam ble grunnlagt på og kaller til vold og konflikt med ikke-muslimer. Mens majoriteten av muslimer riktignok ikke er militante eller terrorister, er det allikevel en tilstrekkelig høy prosent muslimer som studerer Islams hellige dokumenter og historie og prøver å implementere det de har lest, at det ville være heller ufornuftig av oss å ikke forvente at de sår intoleransens frø som fører til vold og produserer enn bitter innhøsting for verden.

Denne forventningen er spesielt fornuftig i lys av den tredje virkeligheten vi undersøkte: den eksploderende populariteten til voldelig jihadist-ideologi. Ikke bare har IS og andre radikale grupper vært veldig vellykkede med å rekruttere et forbløffende antall frivillige til å kjempe for deres sak, men de har også lyktes enormt med å bruke sosiale media og videoer til sin fordel. Blant store deler av den blomstrende unge muslimske befolkningen i verden, er jihad mer og mer kommet på moten. Isteden for at vi ser moderate reformbevegelser i Islam, ser vi at radikale grupper vokser i popularitet. Denne nåværende trenden er et forferdelig forvarsel på hva vi kan forvente å se i årene og tiårene som ligger foran oss.

Det fjerde temaet vi diskuterte er tilbakeslaget som den muslimske martyrkulturen skaper. Hva det ganske enkelt betyr er at jo mer vi prøver å bruke militær makt for å utradere voldelige jihadister, jo mer har de en tendens til å vokse. Fordi Islam har en slik levende martyrkultur, vil det jo fler jihadister som blir drept, stadig skapes flere helter og legender. Det er et evig tap-tap scenario. I mellomtiden er de større jihadist-bevegelsene i stand til å tappe selv de mest velutstyrte militærmakter for ressurser og soldater, mens de hele tiden utvider sine globale nettverk. Fordi denne striden er en ren åndelig strid, vil den aldri bli helt løst før Jesus kommer tilbake.

Den femte grunnen til at Islam vil fortsette med å fremstå som den siste store utfordringen for Guds folk, er de mange inngående måtene islamsk teologi, praksis og målsetninger er fullkomment på linje med Bibelens beskrivelse av den kommende Antikrists system. Fordi Islam allerede passer med den primære bibelske beskrivelsen av Antikrists siste dagers, har vi med andre ord ingen grunn til å lete andre steder. Det er overveiende sannsynlig at vi allerede ser det som profetene forutsa.

Videre undersøkte vi de islamske profetienes farlige natur. I tillegg til de mange måter de bibelske beskrivelsene av Antikrists system perfekt passer inn i grunnleggende islamsk teologi, ser de islamske endetidsprofetiene til på en langt mer dypgående måte å være skreddersydd til å forføre spesielt den muslimske verden til å følge Antikrist, som om han er deres lenge etterlengtede og profeterte leder.

Den siste grunnen til at vi undersøkte hvorfor det er rett av oss å forvente at fremtiden skal defineres av militant Islam, er ganske enkelt fordi Bibelen i alt vesentlig sier det. Vi diskuterte det faktum at Bibelen er tvers igjennom en Israels-sentrert bok. Den primære geografiske plasseringen av de store krigene i de siste dager dreier seg rundt og sentrerer seg om Jerusalem. Da dette er tilfelle, så vi deretter på flere avsnitt som spesielt viser til Antikrists invaderende hærer som de «omkringliggende nasjonene» eller «grannefolkene,» til Israel. Så utforsket vi det faktum at gjennom profetene oppgir Bibelen gjentatte ganger navnene på de nasjonene som vil følge Antikrist. Alle sammen er muslimske nasjoner i Midøsten og Nord-Afrika. Bibelens geografi peker på de nasjonene som omringer Israel, som er selve kjernelandet til Islam. Og, om ikke en ny religion kommer og feier

gjennom Midtøsten, som er veldig usannsynlig i vår livstid, har vi ganske enkelt ikke noen grunn til å rette blikket mot noe annet enn Islam.

Det er selvfølgelig andre saker vi kunne ha diskutert mer detaljert, slik som den voksende bevegelsen for å gjenopplive Kalifatet (den islamske regjeringen) over hele den muslimske verden. Vi kunne diskutere i hvilken grad hatet mot det jødiske folk har blitt en epidemi gjennom hele den muslimske verden. I disse sakene finner vi enda flere paralleller til de bibelske beskrivelsene om målene og oppdraget til Antikrist og hans horder.

Når alt er tatt i betraktning, passer det perfekt sammen når vi setter inn Islams brikke i det ofte så forvirrende puslespillet som de bibelske profetiene er. De tidligere så uklare konturene til det sosiale, religiøse og geopolitiske landskapet som beskrives av de bibelske profetene, passer nesten fullkomment inn i det vi er vitner til i vår tids verden. Å se på Islam som den siste store utfordringen til den kristne kirke gir ganske enkelt mening. Det som nå utfolder seg rundt om på jorden, med spredningen av radikal Islam, terrorisme og at verdens fokus vender tilbake til Midtøsten, er virkelig det de bibelske profetene talte om. La oss derfor gjenta nok en gang, at inntil Jesus kommer, vil Islam fortsette å være den største eksterne utfordring til kirken og Guds folk over hele verden. Den enorme forførelsen som ligger innebygget i Islam, spesielt dens siste dagers profetiske tradisjon, vil lede til den største menneskeskapt katastrofe menneskeheten noen gang har stått overfor. Jesus kaller denne tiden for «*en trengselstid så stor som det aldri har vært fra verdens begynnelse og til nå, og som det heller aldri skal bli*» (Matt. 24:21, NBS 2011). Vi som er oppmerksomme og tar Jesu ord på alvor og gjenkjenner skriften på veggen, vil sannelig ta til oss disse tingene i hjertet og vurdere med et edruelig sinn hvordan vi skal reagere på dem.

Dette vil bli temaet i kapittel 10. Men før vi diskuterer det, må vi ta en pause og se på hvordan alt dette passer inn i Herrens suverene planer for endetiden. Det er en virkelighet som veldig få av oss liker å diskutere, men som er absolutt nødvendig.

I dag gikk jeg sammen med flyktingene langs en vei mot den serbiske grensen. Det ga meg et overblikk over hele situasjonen. Etter å ha gått av toget, begynte flyktingene å gå de to kilometerne mot grensen, for det meste i grupper. Sammen med de folkene som var med meg, gikk jeg med én gruppe til et visst punkt, snudde og gikk tilbake for å gjøre det samme med en annen gruppe flyktinger. Mens jeg gikk sammen med hver gruppe, flyttet jeg meg inn til midten av gruppen til jeg var omringet av alle sammen. Selv om det bare var for et øyeblikk ønsket jeg å gå i deres sko, som en av dem. Nesten hver gang fant jeg noen som kunne engelsk. Stort sett stilte jeg de samme spørsmålene: «Hvor kommer dere fra?» «Hvor skal dere?» «Hvorfor forlot du hjemlandet ditt?» Historiene var ganske like: «Vi er fra Syria eller Afghanistan.» «Vi skal til Nederland eller Tyskland.» «Vi flyktet på grunn av IS eller Taliban.»

FLYKTINGEKRISEN I SYRIA, EN PERSONLIG DAGBOK. 10. OKTOBER 2015

9

HERRENS HENSIKT MED ANTIKRIST

«Vær ikke redd for det du skal lide!»

ÅP. 2:10

BARE TIMER FØR Jesus skulle forrådes, lemlestes og henges opp mellom himmel og jord, overga Han til sine disipler en av de aller viktigste leksjonene Han noensinne skulle gi. Jesus visste at Hans lidelse og død ville etterlate en disippelflokk i en sterkt desillusjonert og smertefull tilstand. Han som de trodde skulle bli den lenge etterlengtede Messias, var i ferd med å dø en ydmykende død som passet best for en simpel kriminell. For de fleste av dem ville de neste få dagene medføre den største prøvelsen de noen gang hadde stått overfor frem til da. Jesus forsto dette og underviste dem:

«Jeg er det sanne vintre, og min Far er vingårdsmannen. Hver gren på meg som ikke bærer frukt, tar han bort, og hver gren som bærer frukt, renser han så den skal bære mer. Dere er alt rene på grunn av det ord jeg har talt til dere. Bli i meg, så blir jeg i dere. Likesom grenen ikke kan bære frukt av seg selv, men bare hvis den blir på vintreet, slik kan heller ikke dere bære frukt hvis dere ikke blir i meg. Jeg er vintreet, dere er grenene. Den som blir i meg og jeg i ham, han bærer mye frukt, men uten meg kan dere intet gjøre. Den som ikke blir i meg, blir kastet utenfor som en gren og visner. Og grenene samles sammen og kastes på ilden, og de brenner.» (Joh. 15:1-6)

Hva var egentlig Jesu poeng? Jo lengre jeg vandrer med Kristus, jo mer er jeg overbevist om at i enhver tragedie, gjennom hver bølge eller periode av lidelse vi står overfor, søker Herren å banke en veldig enkel sannhet inn i våre hjerter: Han er den eneste kilden til liv, utenfor Ham har vi absolutt ingenting av varig og evig verdi. Hver gang vi møter en form for smerte, står vi overfor valget om enten å stole på vår egen styrke – *som om en enslig gren faktisk har noe liv i seg selv* – eller erkjenne vår egen grunnleggende avhengighet av Ham. Dette er selve målet for kristen modenhet, å ydmykt lene seg på Jesus, den eneste kilde til liv, håp eller styrke. Den åndelig modne stoler ikke på sine egne evner eller sin egen tilstrekkelighet. Isteden er de fylt med en total tillit til og avhengighet av Jesus.

I tillegg til alle de komplekse mysteriene i dette livet, er dette «hensikten» om du vil, med smerten. Vanskeligheter, tragedier, lidelse gir alle en mulighet til vekst. Slik som Jesus selv demonstrerte fullkommen lydighet til Gud «*av det han led*» (Heb. 5:8), har også Herren valgt å bruke disse tingene til å hjelpe oss med å komme til åndelig modenhet. Denne grunnleggende sannheten, så vanskelig den enn er å akseptere, er et tema vi finner gjennom hele Skriften. Slike lekser er selvfølgelig aldri lette å lære. Alle som opplever noen form for smerte setter av naturlige grunner ikke pris på den. Men Herren kaller på oss i sin mildhet til å ikke tolke smerte på en rent negativ måte: «*Forakt ikke Herrens tukt, min sønn, mist ikke motet når han refser*» (Ordsp. 3:11). Isteden skal vi betrakte smertene i dette livet som et faktisk bevis på Hans faderlige ømhet og glede over oss «*For Herren tukter den han elsker, som en far refser den sønn han har kjær*» (v. 12). Isteden for å se på smerte som et bevis på Guds mishag, sier Herren at han faktisk fører disse tingene over dem Han elsker, som en mulighet til åndelig vekst. I Åpenbaringsboken minner Jesus oss på denne viktige sannheten: «*Alle som jeg har kjær, dem refser og tukter jeg*» (3:19). Og i Hebreerbrevet leser vi enda en gang at hvis det er en fullstendig mangel på smerte i våre liv, burde vi bli bekymret:

«At dere må lide, det tjener til å oppdra dere; for Gud behandler dere som barn. Finnes det en sønn som ikke blir tuktet av sin far? Hvis dere ikke får tukt som alle andre, er dere ikke sønner, men uekte barn. Vi har hatt våre jordiske fedre som tuktet oss, og vi hadde respekt for dem. Har vi ikke mye større grunn til å bøye oss under ham som er åndenes Far, så vi kan vinne livet? For fedrene tuktet oss bare en kort tid, slik de fant det for godt. Men han gjør det til vårt beste, for at vi skal få del i hans hellighet. All tukt synes vel i øyeblikket å være mer til sorg enn til glede. Men siden gir den fred og rettferd som frukt hos dem som er blitt oppøvd ved den. Derfor, rett ut de slappe hender og styrk de vaklende knær! La føttene gå rett fram på veien, så det halte ikke går av ledd, men heller blir friskt igjen.» (Hebr. 12:7-13).

De fleste av oss feiltolker smertefulle omstendigheter som kommer inn i våre liv som Guds mishag eller sinne mot oss. Selv om dette er en veldig naturlig reaksjon, er det en tragisk feil vi må lære oss å unngå. Kristne må lære å tolke personlig smerte som Guds kjærlige, faderlige tilbud om å komme nærmere Ham. De som lider blir faktisk sett på som «velsignede» og formant om ikke å «forakte den

Allmektiges tukt ... For sårer han, forbinder han også; og slår han, leger han med sin hånd» (Job 5:17-18).

Jakob, Jesu bror går til og med så langt som å formane oss om å tolke forskjellige prøvelser med glede, og se på dem som muligheter for en åndelig utvikling i retning av fullkommenhet:

«Mine brødre, se det bare som en glede når dere møter alle slags prøvelser. For dere vet at når troen prøves, fører det til utholdenhet. Men utholdenheten må vise seg i fullført gjerning, så dere kan være fullkomne og hele og ikke stå tilbake i noe.» (Jak. 1:2-4).

Og tilslutt, apostelen Peter oppmuntrer oss på samme vis å se at det frelsende potensialet i lidelsen har en rensende hensikt, slik at vi faktisk vil fryde oss når vi står overfor prøvelser:

«Derfor kan dere juble av glede, selv om dere nå en kort tid må ha det vondt i mange slags prøvelser, om så skal være. Slik blir troen deres prøvet. Selv forgjengelig gull blir prøvet i ild; troen, som er mye mer verd, må også prøves, så den kan bli til pris og herlighet og ære for dere når Jesus Kristus åpenbarer seg. Ham elsker dere, enda dere ikke har sett ham; ham tror dere på, enda dere nå ikke ser ham. Og dere jubler og er fylt av en glede så herlig at den ikke kan rommes i ord; for dere når troens mål: frelse for sjelene.» (1. Pet. 1:6-9).

Å BLI ET BØNNENS FOLK

Da det er ganske klart at den mer generelle, bredere hensikten med lidelse i denne tidsalder er å gi oss en mulighet til å bli et folk som er mer modent, mer avhengig av Jesus, og mer spesifikt betyr det å gjøre oss til et bønnens folk. Det er sant at det ikke finnes et bedre mål på noens avhengighet av Gud enn deres bønneliv. I samme grad noen ikke ber har de i tilsvarende grad valgt å stole på seg selv og sin egen styrke. De som er avhengig av Herren vil ganske naturlig be mer. De som stoler på seg selv vil be mindre. Det er ganske enkelt. Hvis en periode med smerte ikke har som resultat at vi ber mer, da har vi i grunnen strøket på den spesielle prøven. Om vi har bevart vår verdighet eller ikke gjennom prøvelser er ikke det som avgjør om vi har bestått prøven. Isteden blir det avgjort av om vi ropte ut til Herren eller ikke og vokste i vår avhengighet av Ham og i bønn. Dette er grunnen til at Jesus avslutter sin lekse om vintreet og grenene med et forbløffende løfte. Hvis vi samarbeider med Herrens beskjæring i våre hjerter og våre liv, hvis vi blir personer som er mer avhengig av Ham, da vil vi få en mye større autoritet i bønn:

«Hvis dere blir i meg og mine ord blir i dere, da be om hva dere vil, og dere skal få det. Når dere bærer mye frukt, blir min Far forherliget, og da er dere mine disipler» (Joh. 15:7-8).

Hvilket vidunderlig løfte! Hvilken kristen ønsker ikke å vandre i større autoritet i bønn, og få sine bønner besvart mye oftere? Nøkkelen finner vi ved å lære leksen i lignelsen om vintreet og grenene.

Å VINNE TILBAKE LIDELSESTELOGIEN

Hvorfor er da temaet lidelse så sjelden forkynt i de fleste av dagens menigheter? Hvordan har det seg at en slik grunnleggende byggestein i det kristne livet så sjelden blir utdypet fra de fleste

prekestoler rundt om i verden? Det er ingen tvil om at den moderne kirke, spesielt den vestlige kirke, har en sterkt underutviklet teologi om lidelse. Vi har mistet den apostoliske undervisningen om lidelsen, forfølgelsen og til og med martyriet som drev den tidlige kristne bevegelsen fremover. I for mange av dagens teologiske sirkler har en altfor bokstavelig endetidslære så ofte villedet mange til å tro at alle løftene om den kommende tidsalder tilhører dem helt og fullt her og nå. De har mistet mønsteret om at lidelse går foran herlighet slik Jesus demonstrerte så tydelig – «*Måtte ikke Messias lide dette og så gå inn til sin herlighet?*» (Luk. 24:26) – og som vi på samme måte er kalt til å etterfølge: «*Det var jo dette dere ble kalt til; for Kristus led for dere og etterlot dere et eksempel for at dere skulle følge i hans spor*» (1. Pet. 2:21). Jeg leste nylig utdrag fra en populær kristen bok som hevder at foruten forfølgelse, er lydige kristne fullstendig fritatt fra lidelse i denne tidsalder. Den grad disse ubibelske påstandene stadig oftere blir undervist og tatt imot i visse sirkler av kirken er faktisk skremmende. Hvis Guds folk over hele verden snart står overfor den største trengselstid de noensinne har møtt, da er det absolutt påkrevet at vi samles rundt dette temaet oftere mens vi stadig minner oss selv på sannheten om Herrens endelige og gode hensikt med smerte og lidelse. På samme måte som disiplene trengte lærdommen om vintreet og grenene, de som så snart skulle stå overfor en slik prøvelse, trenger også vi det. De siste dagers kirke trenger å lære den leksen som ble lært i denne lignelsen jo mer vi nærmer oss den siste store prøvelsen.

GUDS HENSIKT MED ANTIKRIST

Hvis vi er ute av stand til å forstå den frelsende hensikten med lidelse, da vil vi sannsynligvis heller ikke godta at Herren selv vil tillate Antikrist å stige til maktens tinde og forårsake den verste trengselstiden i menneskets historie. Men, hvis vi er i stand til å gripe det frelsende potensialet i smerten, vil vi på samme måte bli i stand til å gripe Herrens suverene hensikter med å tillate den siste store diktatoren å stå frem. På samme måte som Herren alltid har brukt smerte til å knekke menneskers stolthet og selvtilitt og føre dem til et punkt med større modenhet, vil Han også bruke det smertefulle crescendoet i menneskehetens historie til å tilby alle mennesker en siste mulighet til å gi opp sin stolthet og komme nærmere Ham. Mens den kommende prøvelsetiden vil påvirke alle over hele verden, er det tre spesielle grupper som vil ha størst fordel av de mulighetene, om vi skal si det sånn, som blir gitt oss gjennom den kommende trengselstiden. De tre primære gruppene er kristne eller messianske troende, Israel, og hele den ikke-troende verden. La oss se på hver enkelt gruppe etter tur.

FOR Å FØRE DE HELLEGE TIL MODENHET

Kristne blir formant gjennom hele Skriften til å se på lidelse, smerte eller vanskeligheter som en mulighet til å vokse i åndelig modenhet. Dette temaet fortsetter i mange avsnitt som spesielt omtaler de siste dager. I Åpenbaringsboken 19 bryter en stor folkemengde i himmelen ut i et rungende kor som lyder «Halleluja! For Herren er blitt konge, vår Gud, Den Allmektige» (v. 6). Grunnen til all denne feiringen er tofoldig: først «*Tiden er kommet for Lammets bryllup*» og for det andre fordi «*Hans brud har gjort seg i stand*» (v. 7). Det er ingen tvil om at kirken opp gjennom historien har oppnådd mange vakre, vidunderlige og heroiske ting, men den har også deltatt i en endeløs rekke splittelser, kompromisser, skandaler og til og med direkte grusomheter. Men på tross av hennes ofte så skammelige rulleblad, forteller Skriften oss at i de siste dager vil Kristi brud oppnå en grad av renhet som ikke har vært kjent tidligere, slik at hun vil være rede for Herren. Kirken har virkelig «*fått en drakt av skinnende rent lin – Linet er de helliges rettferdige gjerninger*» (v. 8).

Dette bildet av de helliges renhet i de siste dager finner vi overraskende nok i en bok i Bibelen de fleste ikke forbinder med profeti. Selv om de fleste kristne tenker at Salomos Høysang er en rent romantisk bok som omhandler den seksuelle kjærligheten mellom en mann og en kvinne, nevner flere av de mange hundre kommentarene som er skrevet opp gjennom århundrene om denne boken en dypere åndelig tolkning, en som enten handler om Guds samlede folk eller til og med den enkelte kristne og Jesus, «min elskede.» Med dette synet i tankene finnes det kanskje ikke det avsnittet i Bibelen som på en vakrere og mer poetisk måte beskriver de hellige i endetiden enn Høysangen 8:5. Vi ser Kristi brud stige frem fra ødemarken i denne trengselsfylte tidsalder, fullstendig avhengig av Herren: «*Hvem er hun som kommer opp fra ødemarken, støttet til sin elskede?*» (Høys. 8:5).

Her ser vi hensikten med den store trengselen for de kristne som lever under denne siste perioden av historien. Herren vil bruke de kommende vanskelighetene til å rense de hellige fra å innlate seg med denne verden, slik at de kan stige frem fra prøvelsene i ødemarken mens de støtter seg helt til sin elskede: *Brudgommen Jesus.*

FOR Å FØRE ISRAEL TIL MODENHET

Den neste gruppen som vil bli forvandlet gjennom den siste prøvelsen er Israel. En av de storartede resultatene av den store trengselen vil være at hele Israel kommer inn i paktens fullkomne og permanente troskap til Herren. At Gud vil disiplinere sitt folk, som resulterer at de vil vende seg til Ham for alltid, er et tema som det undervises i gjennom hele Bibelen. Så langt tilbake som til Israels vandringer i ørkenen, gjennom Mose sang, talte Herren om de siste dager da Han skulle tukte dem gjennom en stor «ulykkesdag». Da, «*han ser at deres makt er borte, det er ute både med trelle og fri*» (5. Mos. 32:36), vil Han åpenbare seg for dem som den eneste sanne Gud blant alle andre guder. Han vil erklære for dem: «*Se nå, det er bare jeg som er Gud, det finnes ingen annen gud enn jeg. Jeg bringer død, og jeg gir liv, jeg sårer og jeg leger, og ingen kan berge ut av min hånd*» (5. Mos. 32:39).

Jeremia talte om en tid da Gud «*vender lagnaden for mitt folk Israel og Juda*» og «*fører dem tilbake til det landet jeg gav deres fedre, så de kan få det igjen*» (Jer. 30:3). Men før de kan ta landet evig i eie, taler Jeremia om en forferdelig trengselstid: «*Vi hører et rop av angst, det er redsel som råer, og ingen fred*» (v. 5). Så stiller han et retorisk spørsmål om hvorvidt en mann kan føde et barn, der svaret er et rungende *nei*. Hvis dette er tilfelle, «*Hvorfor ser jeg da at alle menn holder hendene om sine hofter lik kvinner som skal føde, at hvert ansikt er fordreiet og blekt?*» (v. 6). Folket i landet Israel fremstilles som grepet av angst og frykt. Han avslutter: «*Ja, stor er denne dagen, dens like finnes ikke. Det blir en trengselstid for Jakob, men han skal berges ut av den*» (v. 7).

Nesten ett århundre senere talte også profeten Daniel om denne tiden: «*Det skal komme en trengselstid som det ikke har vært maken til helt siden folkeslag oppstod ... Når det hellige folks makt er helt knust, kommer slutten på alt dette*» (Dan. 12:1, 7)

Tilslutt kom Jesus og utla alt det som hadde blitt profetert før Ham og sa dette om Jerusalem og hele området Juda og det sørlige Israel. «*For da skal det bli trengsler så store som det aldri har vært fra verdens begynnelse til i dag, og som det heller aldri mer vil bli. Om den tiden ikke ble forkortet, ville ikke noe menneske bli frelst. Men for de utvalgte skyld skal den tiden forkortes*» (Matt. 24:21-22). Og Lukas' forteller fra den samme prekenen:

«Når dere ser Jerusalem kringsatt av hærer, da skal dere vite at byen snart skal bli ødelagt. Da må de som er i Judea, flykte opp i fjellene, de som er i byen, må komme seg ut, og de som er ute på landet, må ikke dra inn i byen. For straffens tid er kommet, da alt som står skrevet, skal bli oppfylt. Stakkars dem som venter barn og dem som gir bryst i de dager! For det skal bli stor nød i landet; vrededommen skal ramme dette folk. De skal falle for sverd og bli bortført som fanger til alle folkeslag. Og Jerusalem skal bli trådt under fot av andre folk inntil folkeslagenes tid er forbi.» (Luk. 21:20-24).

For de av oss som elsker Israel og i sannhet lengter etter å se hennes nasjonale frelse, er disse fremtidige realitetene veldig smertefulle. Det er vesentlig at vi ikke leser om disse tingene på en emosjonelt frakoblet måte, men isteden tillater oss selv å bli grepet av tyngden i det som Skriften lærer oss her. Det er også vesentlig at vi ikke mister av syne sluttresultatene av denne trengselstiden uten sidestykke. Etter at Israel er «spredt» og ført til «enden av sin styrke,» vil de til slutt komme til et punkt der de er ydmyket og sønderbrutt, og de vil alle sammen vende seg til Herren i den ytterste avhengighet og trofasthet. Bibelen er stappfull av henvisninger til Jakobs trengsel, eller den store trengselstiden, og den er også full av profetier om Jakobs frelse og gjenopprettelse. Det kanskje mest siterte avsnittet om Jakobs frelse finner vi hos Sakarja, som taler om at hva Herren gjør: *«Men over Davids hus og over innbyggerne i Jerusalem utøser jeg en nådens og bønnens ånd»* (Sak. 12:10). Men Herren talte også gjennom profeten Esekiel om den herlige dagen, *«Da israelittene skal sanne at jeg er Herren deres Gud, fra den dagen og i all fremtid. ... Nå vil jeg ikke lenger skjule ansiktet for dem; for jeg har utøst min Ånd over Israels ætt»* (Esek. 39:22, 29. Jfr. 36:22-28). Gjennom Jesaja taler Gud også om de herlige dagene for Israel da *«Min Ånd er over deg, og mine ord som jeg har lagt i din munn, skal aldri, fra nå og til evig tid, vike fra din munn og ikke fra dine barns eller barnebarns munn, sier Herren»* (Jes. 59:21). Og enda en gang talte Herren gjennom Jeremia, om den dagen da han *«vil tilgi deres misgjerning og ikke komme i hu deres synd»* (Jer. 31:34). Dette er akkurat det apostelen Paulus viste til da han jublende talte om den forhåndsbestemte dagen da *«hele Israel skal bli frelst»* (Rom. 11:26).

Herren vil virkelig føre Israel til enden av hennes egen tillit til seg selv. På tross av all deres årvåkenhet, beslutsomhet og militære overlegenhet, vil Herren lære sitt folk at bare Han og Han alene er kilden til deres frelse. På samme måte som de unge jødiske disiplene som vandret sammen med Jesus for så lenge siden, vil det moderne Israel også komme til den erkjennelse at også de bare er grener. Jesus alene er vintreet og den eneste kilden til alt liv. Herren har valgt å bruke Antikrist til å innføre en periode med katastrofer uten sidestykke, for å bringe Israel til frelse. Det er absolutt livsnødvendig at årvåkne troende erkjenner denne bibelske sannheten og begynne å forberede seg allerede nå, praktisk og følelsesmessig, hvordan man best kan handle i denne kritiske fasen av frelseshistorien.

Å GI IKKE-TROENDE MULIGHETEN TIL Å OMVENDE SEG

Den siste gruppen som vil ha fordel av katastrofene i de Siste Dager er de ikke-troende. Bibelen understreker at det vil være en siste mulighet for dem til å omvende seg. Det er av denne årsak at Paulus formaner troende til å omfavne Guds dom eller refs, ikke bare som en mulighet til å komme nærmere Gud, men også til å slippe unna den endelige fordømmelse som de ikke-troende vil stå overfor på dommens dag:

«Når vi dømmes av Herren, blir vi refset, for at vi ikke skal bli fordømt sammen med verden.» (1. Kor. 11:32).

I Åpenbaringen 9 oppdager vi at hensikten med den katastrofale pesten i endetiden er spesielt for å gi menneskene en anledning til å omvende seg:

«Men de som slapp fra disse plagene og ikke ble drept, de vendte ikke om, og sluttet ikke å tilbe sine henders verk, men tilbad de onde ånder og avgudsbilder av gull, sølv og bronse, stein og tre, de som verken kan se eller høre eller gå. De vendte ikke om fra sine mord og sine trolldomskunster, sitt horeliv og sine tyverier.» (Åp. 9:20-21).

I Åpenbaringen 16 ser vi at reaksjonen fra menneskeheten på disse «naturkatastrofene» som Herren vil sende over jorden er ikke å omvende seg, men å forherde seg selv og spotte Gud:

«Og menneskene ble brent i voldsom hete. Likevel spottet de Guds navn, han som hadde disse plagene i sin makt, og de vendte ikke om så de gav Gud ære. Den femte engelen tømte sin skål over dyrets trone. Da ble dets rike lagt i mørke, og folk bet seg i tungten av smerte. Men smertene og byllene deres fikk dem bare til å spotte himmelens Gud, og de vendte ikke om fra sine gjerninger.» (Åp. 16:9-11).

På tross av smerten som er forårsaket av Guds dom, vil ikke de ikke-troende omvende seg i det hele tatt. Så enten vi snakker om kristne eller messianske troende, hele det samlede Israel, eller de ikke-troende i verden, så er hensikten med de mange store katastrofene i de siste dager å gi dem muligheten til å vende om, for til syvende og sist å kunne komme nærmere Gud. Selv om prøvelsene og vanskelighetene stort sett er de samme, er det reaksjonen på dem som er så dramatisk forskjellige. De troende, og til syvende og sist Israel, vil tillate at smertene fra trengselen vil knekke viljen deres og føre dem nærmere Herren. De stae og stivnakkede ikke-troende vil ikke omvende seg, og slik forsegler de sin evige skjebne.

DET ER GUD

Dette er det store mysteriet, ikke bare om smerten, men mye mer bestemt om de siste dager. Selv om det ville være veldig enkelt å kun se Satans hånd i denne tiden med menneskelig lidelse uten sidestykke, er sannheten at de mange katastrofene i de dager for det meste vil være et verk av Guds hånd. Mens jeg grunner på dette mysteriet, blir jeg minnet på to avsnitt, som på overflaten virker å være helt motstridende. I 2. Samuelsbok blir vi fortalt at Herrens vrede brant mot Israel og «*Han egget David opp imot dem og sa til ham: 'Gå og hold folketelling i Israel og Juda!'*» (2. Sam. 24:1). Men i et parallellavsnitt i 1. Krønikebok, blir vi fortalt at: «*Satan stod opp mot Israel og egget David til å holde folketelling i landet*» (1. Krøn 21.1). Så hvem var det, Herren eller Satan? I det mysteriøse samspillet mellom eksistensen av den menneskelige vilje (i tillegg til den frie viljen til åndelige vesener slik som engler og demoner) og eksistensen av Guds suverene vilje, er begge utsagnene til en viss grad sanne. Satan egget opp Davids hjerte til å utføre disse tingene, men bak djevelens handlinger, utførte Herren sin endelige vilje. Dette vil også være tilfelle når det angår Antikrist, mannen som hovedsakelig vil fungere som Satans menneskelige nikkedukke i dagene som kommer. Det er bare ved å forstå dette mysteriøse samspillet mellom Satans vilje og den mye sterkere Guds vilje, at vi på rett måte kan forstå Antikrists handlinger i de siste dager. Ta for eksempel det faktum at Gud vil tillate Antikrist å lykkes i alt det han tar seg fore:

«Han skal få stor makt, men ikke ved egen kraft. Han skal gjøre uhyggelig skade og ha hell og fremgang i det han tar seg fore. Han skal gjøre ende på mektige menn og folket av de hellige. Fordi han er klok, skal hans svikeyfulle ferd lykkes for ham. Han skal være stor i egne tanker og utrydde mange når de minst venter det. Han skal reise seg

mot høvdingen over høvdingene og bli knust, men ikke ved menneskehånd.» (Dan. 8:24-25).

Videre vil faktisk Herren selv tillate Antikrist å lykkes:

«Kongen skal fare fram som han vil. Han er hovmodig og gjør seg større enn alle guder, og mot Den Høyeste Gud taler han uhørte ord. Han har fremgang inntil forbannelsen tar slutt. For det som er fastsatt, må fullføres.» (Dan. 11:36).

Dette er grunnen til at Antikrist faktisk blir henvist til som Guds tuktestav. I Jesaja 10, bruker profeten den eldgamle striden mellom Israel og Assyria som en prototype på Israels siste dager. Det er vesentlig at vi griper språket her som har med Herrens bruk av en fiendtlig hedningenasjon som sin tuktestav:

«Ve Assur, riset jeg bruker i min vrede! Min harme er staven i hans hånd. Jeg sendte ham mot et gudløst folk, bød ham fare mot det folk jeg var harm på, så han kunne røve, rane og plyndre og trække det ned som avfall i gaten.» (Jes. 10:5-6).

Men det må også selvfølgelig nevnes at etter at Herren har brukt Antikrist til å oppnå sine egne hensikter, vil Han bryte denne staven over sitt eget kne:

«Men når Herren har fullført hele sitt verk på Sion-fjellet og i Jerusalem, da krever jeg Assurs konge til regnskap for følgene av hans hovmodige ferd og for stoltheten som lyser fra hans øyne.» (Jes. 10:12).

Denne lærdommen er alvorlig, fordi i tillegg til å invadere Israel, blir vi også fortalt i Åpenbaringen 12 at Antikrist spesielt vil søke å ødelegge ikke bare Israel, men også de kristne, som blir beskrevet som *«dem som følger Guds bud og holder fast ved vitnesbyrdet om Jesus»* (Åp. 12:17). Når verden står overfor slike begivenheter, hvor enkelt vil det ikke da være å tolke disse tingene som om Guds vilje har sviktet. Dette er den vesentlige lærdommen å ta med seg fra dette: Antikrist og hans fremtidige suksess er ikke bare noen avvik der Satan vil kommer ganske nær ved å lykkes med å forpurre Herrens planer. Den store trengselen som blir forårsaket av Antikrist og hans horder er faktisk alt en del av Herrens fullkomne plan.

Denne mysteriøse samhandlingen mellom den frie viljen og Guds suverenitet har vært gjenstand for endeløse debatter, stridigheter og dype splittelser i Kristi kropp som har vart i århundrer. Vi har som ønske med denne boken at vi ikke skal ta tak i eller vekke liv i slike stridigheter. Isteden håper vi på å kunne understreke det faktum at uansett hvordan Satan arbeider i vår midte, er Gud suveren og har absolutt og fullstendig kontroll. Vår jobb som Hans ambassadører og tjenere i de siste dager er å fokusere på hva Gud gjør og gjøre vårt beste i å spille på lag med Hans frelsende hensikter.

Nå må vi uttrykke ganske klart at selv om lidelse er noe Gud tillater, og som Han til og med sender inn i våre liv for vårt eget ytterste gode, må vi være forsiktig så vi aldri tolker dette som om Gud ønsker at vi skal lide. Hvis vi taler om hva Gud ønsker i den betydning av hva Han har sin glede i, da kan vi kategorisk si at vår lidelse aldri er Hans vilje. Vi ønsker ikke at noen skal feiltolke det som blir presentert her som et argument for hva noen vil tolke som en ukjærlig og truende Gud. Ingenting kan være lenger fra sannheten.

Selv om Herren er mye mer mysteriøs og opphøyd enn vi noen gang vil være i stand til å forstå fullt ut, har Han uansett valgt å kommunisere hvem Han er gjennom Skriften: Herren sørger når vi sørger, og det smerter Ham når vi har det vondt. Herren ønsker alltid det beste for oss. Han er alltid God. I

sin allmakt og suverenitet, er Han i stand til å la milliarder av mennesker og åndelige vesener leve i det samme universet, hvor hver enkelt gir uttrykk for sin egen frie vilje, mens Han fremdeles har full kontroll over alle ting. «*Vi vet at alle ting tjener til det gode for dem som elsker Gud, dem han har kalt etter sin frie vilje*» (Rom. 8:28). I denne tidsalder er smerte og lidelse uunngåelig, men Herren vil bruke det til vårt evige beste, og for sin evige herlighet. Vår oppgave er å stole på Ham.

KONKLUSJON

Mens tidsalderen for menneskets styre går mot slutten og vi går over i en ny tid styrt av rett og rettferdighet, har Herren til hensikt å la Antikrist stige frem for å innføre en tid med trengsel uten sidestykke, for at alle mennesker skal få muligheten til å falle på hjørnesteinen isteden for å stå overfor dommedag når den kommer over dem og knuser dem til støv (se Matt. 21:44). Herren vil bruke de kommende store katastrofene til å føre sitt folk til større modenhet, å gjøre dem til et folk som er mer overgitt til bønn, og forberede dem på å møte den herliggjorte Brudgommen.

Herren vil også bruke denne trengselstiden til å føre sitt folk Israel inn en fullkommen og evigvarende lydighet mot Hans pakt én gang for alle. Og til slutt vil Han gi de ikke-troende i verden en siste mulighetenes tid til å omvende seg til Ham før den ytterste dommens dag. Når vi forstår disse tingene, den hemmelighetsfulle kulminasjonen av hele frelseshistorien, er det presserende viktig at vi som Kristi ambassadører tenker nøye gjennom hva som skal være vår reaksjon i møte med dagene som ligger foran oss. Dette skal vi se på i neste kapittel.

Det jeg ikke var klar over, var at det sto en annen mann fra Syria rett bak meg og lyttet til min bønn. Etter bønningen så en annen deltager i gruppen vår at han snudde seg raskt bort og gikk bak tellet. Han fulgte etter mannen og så at han brøt sammen i gråt med dype hulk. Han sa til meg «Nathan, hvis jeg bare hadde sagt navnet Jesus, ville han ha ropt ut til Ham av hele sitt hjerte.» Senere gikk han tilbake, fant mannen og ba for ham.

FLYKTNINGEKRISEN I SYRIA, EN PERSONLIG DAGBOK. 30. OKTOBER 2015

10

VÅR RESPONS

«Elsk dine fiender»

MATT. 5:44

FRA FORNEKTELSE TIL ERKJENNELSE

Sorgekspert Elizabeth Kübler-Ross observerte i 1969 at når vi mister en av våre kjære, eller hvis en eller annen form for tragedie plutselig rammer oss, behandler vi ofte vårt sjokk og tap gjennom fem bestemte faser. Det første er benektelse, fulgt av sinne, så kjøpslåing, depresjon og tilslutt erkjennelse. Alle disse er mekanismer det menneskets hjerte vender seg til for å takle noe som ganske enkelt er for smertefullt. Etter å ha reist rundt i verden i de siste ti-tolv årene, der jeg ofte har talt om den barske realiteten rundt radikal Islam, og mer spesifikt hva fremtiden inneholder når det angår global Islam, er jeg overbevist om at det store flertallet mennesker i kirken fremdeles sitter fast et sted mellom benektelse og sinne.

Det er en masse mekanismer som holder kristne fast i benektelse. Innenfor kretsene som har gitt seg til å studere bibelske profetier, er det forskjellige populære teorier om hvordan Islam kommer til å bli fjernet fra å ha noen som helst innflytelse over verden. Dette ser man ofte for seg skal skje gjennom en nær forestående serie av profeterte kriger. Avsnitt som Esekiel 38-39 og Salme 83 blir ofte brukt som støtte for dette. Som profetilærer David Reagan har kommentert: «Krigen i Esekiel 38 vil resultere i utslettelsen av nesten alle hærene til de muslimske nasjonene i Midtøsten ... Hvis derfor Antikrist er muslim og skal herske over et muslimsk imperium i Midtøsten under trengselstiden, da kommer han til å herske over et rike som er blitt redusert til aske!»¹ Andre, spesielt i den karismatiske bevegelse og i pinsebevegelsen, taler ofte om en mektig vekkelse som skal feie over den muslimske verden, slik at trusselen fra Islam vil forsvinne helt. I begge tilfeller blir disse visjonene brukt som mestringsmekanismer til å hjelpe kristne til å forbli i benektelse. Selv om det virkelig er sant at det er mange flere muslimer som kommer til tro nå enn i noen annen periode i Islams historie, vil det, selv om dette antallet fortsetter å stige kraftig, fremdeles ikke være nok til å få utfordringen rundt radikal Islam på verdensbasis til ganske enkelt å forsvinne. Mens Bibelen faktisk forutsier at Guds dom skal ramme den kommende koalisjonen av nasjonale hærer som er fiendtlig innstilt til Israel, viser en mer grundig studie av sammenhengen i disse avsnittene at denne dommen skal fullbyrdes ved Jesu gjenkomst. Vi står da altså overfor den unektelige virkelighet: En fremtid der radikal islamsk terrorisme vil fortsette å dominere det globale landskapet og der enorme kristenforfølgelser er vanlige. Som Kristi legeme må vi komme oss ut av benektelsen rundt Islams relevans og utfordring i dagene som ligger foran oss.

Så er det de som har tatt det neste steget inn i sinne. Når jeg reiser og taler om temaet Islam, finner jeg ingen mangel på kristne som faller inn i denne kategorien. Deres fremste reaksjon på temaet Islam grenser ofte opp til raseri. I en gjennomlesning av de syrlige kommentarene som enhver artikkel om Islam vil produsere, finner vi dusinvis om ikke hundrevis som uttrykker at den beste

Løsningen på problemet med global radikal Islam er noe i nærheten av total utslettelse. Muslimer blir så altfor ofte umenneskeliggjort og dømt til ikke å være verdig til noe annet enn døden. Denne type oppfatninger er ofte blandet med utførlige bibelske sitater og retorikk, noe som antyder at mange av disse kommentarene kommer fra mennesker som ser på seg selv som kristne.

Vårt håp med denne boken er at alle som leser den vil komme til det siste stadiet av sorg – og så til en tilstand av erkjennelse. Inntil det globale Kristi legeme kommer til en erkjennelse av de store utfordringene som ligger foran, vil de ikke bli i stand til å begynne å leve ut en Kristus-sentrert respons og vil i hvert fall aldri kunne utvikle noen form for strategisk handlingsplan for å forkynne evangeliet i ord og handling.

HVOR ER DAGENS BONHOEFFERE?

Jeg har alltid beundret Dietrich Bonhoeffers forutseenhet. I den første tiden av nazismens fremvekst på 1930-tallet, mens de fleste kristne lederne i Tyskland var tause, advarte Bonhoeffer frimodig den tyske kirken om hvilke mørke skyer som var i ferd med å senke seg ned over hans kjære Tyskland. På tross av hans forutseenhet og de mørke tidene han levde i, var Bonhoeffer ingen dommedagsprofet eller fanatisk varslar. Han var først og fremst en mann med et hyrdehjerte for Guds folk som søkte å forberede seg på å leve som Jesu disipler gjennom en slik ond tid. Slik det var den gangen er det også i dag. Mange kristne ledere er uvillige til å virkelig se i øynene eller erkjenne det som ligger foran oss. Men, til forskjell fra Bonhoeffers tid, er det i dag mange røster som advarer mot fremveksten av radikal Islam, men de fungerer mer som dommedagsprofeter som forbanner mørket, men gjør veldig lite med det. Få av røstene er fra ledere som er veldig klar over det som kommer og er i ferd med å forme en strategi til å lede kirken gjennom dagene som ligger foran oss. Hvor er dagens Dietrich Bonhoeffer? Hvor er de profetiske hyrdene som kaller Guds folk sammen til å våkne opp fra sin søvn og stå oppreiste, ja seirende, når de står overfor *det Siste Riket*? Å, måtte Herren reise opp en hær av kloke hyrder, en mektig skare av Bonhoefferer som skal lede Herrens folk gjennom den store prøvelsens tid som nærmer seg. *Dette er det største behov i denne tid!* Selv om hensikten med dette kapitlet ikke så mye er å legge frem en faktisk strategi, er det i Dietrich Bonhoeffers ånd at vi håper å legge frem en sann respons fra Jesu eget hjerte på det mørket som ligger over den nære horisonten.

EN KRISTUS-SENTRERT RESPONS

Som vi har nevnt gjentatte ganger er Islam i dag, og vil fortsette å være, den største kjempen som kommer til å ta opp kampen mot Guds folk. Inntil Jesus kommer tilbake vil denne Goliat fortsette med sin sataniske spotting og håning av Guds tjenerer. I dag står mesteparten av kirken på motsatt side av dalen og ser på hærene til den kjempestore filisteren, redd og forvirret til et stadium av lammelse. Andre er ganske enkelt usikre på hvordan de skal reagere. Men en ting er helt sikkert, vi må gi et svar. Selv om denne Goliat ikke vil bli overvunnet før Jesus kommer tilbake, betyr det ikke at vi skal lene oss tilbake og gjøre ingenting. Som vi sa er hensikten med dette kapitlet, og i enda større grad denne boken, ikke først og fremst å legge ut en strategisk og detaljert handlingsplan, da det finnes hundrevis av forskjellige strategier vi kan bruke for å gi en evangelie-sentrert respons på fremveksten av Islam. Men, den primære hensikten her er å diskutere den rette responsen fra Jesu eget hjerte. Hvordan skal vi innrette våre følelser, vårt hjerte, våre krefter og våre bønner i møte med en slik kolossal utfordring. For noen er den naturlige reaksjonen å vente passivt på Jesu gjenkomst for å bli befridd. For andre er det å innta en mer aktiv holdning og konfrontere Islam gjennom aktivisme, lovverket, og til og med gjennom militære midler. Ingen av disse reaksjonene er helt gale. Som etterfølgere av Jesus skal vi virkelig lengte etter Hans gjenkomst med iver. Det er også rett for kristne

å engasjere seg gjennom politisk virksomhet og noen ganger også støtte sin regjering når de konfronterer ondskapens makter med rettferdighetens sverd. Den virkelige saken her er først å bestemme oss for hvor våre prioriteringer ligger og deretter hvilken hjertets holdning i Kristus vi skal ha overfor Islams utfordring. Hvis vi kan få disse to sakene på plass, da vil de krefter vi innretter mot disse to sakene automatisk regulere seg. Da kan vi si takk og lov, fordi Jesus har allerede vist oss veien, da Han både underviste og demonstrerte disse tingene da Han var her på jorden. Slik kan vi bestemme både våre hjerters holdning og våre prioriteringer. Som Jesu etterfølgere er vi kalt til å følge Hans eksempel og gjøre de tingene Han lærte oss.

FØLG JESU EKSEMPEL: OMFAVN KORSET

Det er lett å si at vi som kristne er kalt til å etterfølge Jesus, men vi vet knapt hva dette betyr i våre daglige liv. La oss se helt spesifikt på hva det betyr å følge Jesus relatert til den voksende utfordringen radikal Islam utgjør over hele verden.

I Lukasevangeliet finner vi et forbløffende vers som lett kan oversees hvis vi ikke tar grundig hensyn til detaljene. Jesus, som var fullt klar over at forræderi, tortur og til slutt korset ventet Ham, sa: «*Da det led mot den tid da Jesus skulle tas opp til himmelen, vendte han sitt ansikt mot Jerusalem for å dra dit opp*» (Luk. 9:51). 2011 versjonen av Norsk Bibelselskaps oversettelse sier at: «han vendte ansiktet mot Jerusalem; *det var dit han ville dra.*» Jesus var ikke bare klar for det som skulle skje med Ham, Han var faktisk fast besluttet på å omfavne korset. Med åpne øyne gikk Jesus frem mot dagen Han skulle henrettes. Bare noen få vers tidligere hadde Jesus ganske tydelig avslørt for sine disipler hva som ventet Ham i Jerusalem, «*Menneskesønnen skal lide mye og bli forkastet av de eldste, overprestene og de skriftlærde. Han skal bli slått i hjel, og den tredje dag skal han oppstå*» (v. 22). Umiddelbart etterpå kom Han med det som muligens er en av de vanskeligste utfordringene Jesus noensinne ga til sine disipler: «*Den som vil følge etter meg, må fornekte seg selv og ta sitt kors opp hver dag, og følge meg*» (v. 23).

Konklusjonen er unektelig klar. Enhver som ønsker å følge Jesus må også være villig til å omfavne sin egen martyrdød. For å oppklare dette, betyr det ikke at vi som kristne skal søke etter å oppnå martyriet. Overhodet ikke. Vi skal ikke være *suicidale*. På den annen side gjorde Jesus det klart at vi ikke med overlegg skal søke et trygt og behagelig liv. Tvert imot: «*For den som vil berge sitt liv, skal miste det. Men den som mister sitt liv for min skyld, han skal berge det*» (v. 24). Alt i denne verden roper «redd deg selv!» Dette er i hovedsak grunnen til at Paulus talte om «*korsets anstøt*» (Gal. 5:11). Det er ingen som av naturen liker lidelse, som med velbehag gjør offer eller til og med ønsker å dø. Men dette er nettopp det Herren har kalt oss til trofast å gå i møte. Hvis dette kallet potensielt innbefatter din egen død, så la det være slik. Vi er ikke dem som lever i frykt for døden, isteden er vi dem som gir våre liv for andres skyld. For å øke innsatsen, ga Jesus faktisk sitt liv *for sine fiender*, som er mer enn å sette andre foran seg selv.

«Da vi ennå var svake, døde Kristus til fastsatt tid for ugudelige. Selv for en rettskaffen mann ville vel neppe noen gå i døden. Eller kanskje ville noen våge livet for en som er god. Men Gud viser sin kjærlighet til oss ved at Kristus døde for oss da vi ennå var syndere.» (Rom. 5:6-8).

På samme vis er også vi kalt til å legge ned vårt liv for våre fiender. Jesus befaler oss å «*elske deres fiender, og be for dem som forfølger dere*» (Matt. 5:44), og på ny kaller Han oss til å «*elske deres fiender, gjør godt mot dem som hater dere*» (Luk. 6:27). Grunnen er enkel. Skriften lærer oss at «*da vi ennå var Guds fiender, ble vi forsonet med ham ved hans Sønnns død*» (Rom. 5:10). Siden Herren «*overgav ordet om forsoningen til oss*» (2. Kor. 5:19), er det vår jobb å strebe etter forsoning for Guds

fiender. Slik Jesus behandlet oss, slik skal vi behandle andre. Hvis ordet om korset var til anstøt tidligere, hvor mye mer til anstøt er det ikke når det går opp for oss at Herren faktisk kaller oss til å legge ned vårt liv for våre fiender?

MARTYREN OG MORDEREN

Det var en gang en veldig religiøs jøde, en leder i sitt lokalsamfunn. Denne mannen var ganske enkelt rasende over den voksende messianske jødiske bevegelsen som spredte seg over hele Israel. Blant de messianske troende var det en ung mann som var veldig lidenskapelig i sin tro. Han hadde blitt diakon i sin lokale menighet og var virkelig et skinnende eksempel på en ung mann fylt med den Hellige Ånd. Den unge mannen hadde også en gave til å dele evangeliet med sine landsmenn som bodde i og rundt Jerusalem. Den unge mannen var så effektiv i sin offentlige forkynnelse av sannheten at den eldre jødiske religiøse lederen følte at de måtte konfrontere ham. Han brukte en gruppe menn fra det religiøse lokalsamfunnet og drepte den unge mannen med kaldt blod i Jerusalems gater. Det var en forferdelig hendelse som ga gjenlyd gjennom hele det messianske samfunnet. Her har vi denne lys levende unge troende med det skinnende ansiktet som bokstavelig talt fikk hodeskallen knust på grunn av sin tro. Mens den eldre mannen som hadde hisset opp til drapet faktisk ikke kastet noen av steinene, slik Bibelen antyder, sto han der og holdt kappene til de andre som gjorde det, og ga hele tiden sitt hjertelige samtykke. Den begavede unge mannen som var fylt med den Hellige Ånd, var Stefanus. Og mannen som hisset opp forfølgerne var Saul, senere kjent som apostelen Paulus.

Det er sjokkerende at Herren spesielt valgte å bruke en mann som var en tidligere morder, som ønsket å terrorisere den relativt unge forsamlingen av Jesu etterfølgere. Men dette var virkelig Guds valg. Dette var mannen som Herren plukket ut til å bringe frelsen ut til folkeslagene og til å sette store deler av det Nye Testamente ned på papiret. Dette var mannen Herren valgte til å bringe apostolisk og faderlig lederskap til så mange av de første menighetene i antikkens middelhavsverden. Hvis Herren kunne bruke en fanatiker som Paulus, egentlig en terrorist, hvordan kan vi da si at alle terrorister er utenfor Hans rekkevidde idag? Hvordan kan noen kristen så mye som å antyde at den eneste løsningen på problemet med radikale muslimer er utslettelse? Dette er ikke det samme som å si at kristne må være imot militære operasjoner for å ødelegge terroristceller eller militante grupperinger. Herren har gitt styresmaktene mandat til å bruke sverdet og beskytte sine innbyggere. Poenget her er å legge vekt på det *primære* kallet til Jesu etterfølgere når det gjelder fremveksten av global terrorisme. Vår jobb er å søke å frelse så mange som mulig, ikke å søke deres ødeleggelse.

Jo mer Satan søker å bygge en egen hær blant de åndelige sønnene av Ismael, jo mer burde Jesu etterfølgere gjøre det til sin prioritet å nappe så mange muslimer som mulig ut av helvetes ild. Nå er ikke tiden for å gjøre vår egen overlevelse til vår høyeste prioritet. Nå er tiden for kristne over hele verden til å stå opp og gi seg til å frelse så mange muslimer som mulig. Vi er kalt til å redde muslimer fra Guds vrede, for det var dette Jesus gjorde for oss.

RYKK DEM UT AV ILDEN

Den 12. oktober 2002 – bare et knapt år etter 11. september – fant et enda større terroristangrep sted i Bali i Indonesia. På den tiden hadde jeg vært involvert i en lengre e-post dialog med en ung nyomvendt muslim fra England som het Jimmy. Terroristangrepet på Sari Club, et populært møtested for turister, resulterte i 202 menneskers død. Enda 209 ble såret. Det som sjokkerte meg på den tiden var på hvilken kaldhjertet måte Jimmy støttet terroristangrepet. Ifølge hans logikk fikk ofrene det de fortjente fordi de ikke var muslimer. Jeg antydte overfor Jimmy at det var en stor sjanse for at noen av de to rundt hundre i hovedsak unge menneskene ville ha konvertert til Islam en eller annen gang i

løpet av sitt liv. Ville det ikke være mer fornuftig da, spurte jeg ham, at han som muslim burde være mer imot å drepe dem og isteden søke å omvende dem? «Ville du ikke ønske å frelse så mange som mulig isteden for å sende dem til helvete for all evighet?» Spurte jeg. Men ifølge Jimmy er ikke hensikten med Islam å frelse så mange som mulig fra helvetes piner, men isteden å etablere Sharia – Allahs lover i følge Islam – på jorden. Ifølge Jimmys logikk ville de offentlige drapene av disse «vantro» være til mer hjelp med å etablere frykt for Allah, og derfor en større villighet til å underkaste seg hans lover, enn noen få omvendelser til Islam kunne oppnå. Han hadde ingen medlidenhet med dem som ble drept. Det var gjennom denne diskusjonen at jeg fikk en mye dypere forståelse for forskjellen mellom Islams gud og min Gud. Det ser ut som om Islams gud har sin prioritet på å etablere sitt herredømme over så mange som mulig, med veldig liten omtanke for dem som går tapt i prosessen. Bibelens Gud sier: *«Tyven kommer bare for å stjele, drepe og ødelegge. Jeg er kommet for at dere skal ha liv og overflod»* (Joh. 10:10). Bibelens Gud sørger over dem som har fart vill, og bønnfaller dem om å komme til Ham for å få liv: *«Så sant jeg lever, sier Herren Gud, jeg vil ikke at den ugudelige skal dø, men at han skal vende om fra sin onde ferd og leve. Vend om, vend om fra det onde livet dere fører! Hvorfor vil dere dø?»* (Esek. 33:11). Jesus, som er selveste Gud manifestert i kjød, var veldig tydelig da Han erklærte sine prioriteringer:

«Menneskesønnen kom jo for å frelse det som var fortapt. Hva mener dere? Når en mann eier hundre sauer, og én av dem går seg bort, lar han ikke da de nittini være igjen i fjellet og går på leting etter den som er kommet bort? Og skulle han finne den, sannelig, da ville han glede seg mer over denne ene enn over de nittini som ikke var kommet bort. Slik vil heller ikke den himmelske Far at en eneste av disse små skal gå tapt.» (Matt. 18:11-14).

Betydningen er klar. Å redde liv, å redde sjeler er Guds prioritet. Siden dette er selve Guds natur, burde vi også følge Ham og representere Ham på samme måte. Vårt mandat i denne tidsalder er ikke å handle som Islams gud eller noen av hans radikaliserete etterfølgere, å søke å sende så mange muslimske terrorister som mulig i døden. Nei! *«For Menneskesønnen er ikke kommet for å ødelegge menneskeliv, men for å frelse»* (Luk. 9:55). Slik burde også vi gjøre det til vår prioritet å frelse sjeler. Vår jobb som etterfølgere av Jesus er å rykke så mange ut av ilden som vi kan. I denne tidsalder skal vi samarbeide med Gud i Hans storslagne redningsoperasjon.

På den første søndagen etter den store tragedien den 11. september 2011, fremførte Carter Conlon, pastor ved Times Square Church på Manhattan en preken kalt «Løp for livet.» Det er en av de mest følelsesladde prekenene jeg noensinne har hørt, og jeg oppmuntret alle til å finne den på Youtube og lytte til hele prekenen. Her er et utdrag av prekenen:

Lytt til meg som du aldri har lyttet til meg før i ditt liv ... Tankene mine er brennemerket for alltid med de historiene jeg hørte om politikonstabler fra byen New York. Mens folk flyktet fra en fallende bygning, var det politifolk og brannfolk som løp i motsatt retning og sa: «Løp for livet,» selv om deres eget liv sto i fare. Og i noen tilfeller tror jeg de visste at de kom til å dø, men det var en følelse av plikt. Jeg ropte ut til Gud, jeg sa, «Gud, å Jesus, ikke la min følelse av plikt bli mindre for ditt Rike enn disse kjære brannmenn og politimenn var for de som var i ferd med å omkomme i et fallende tårn.» Vi lever i en generasjon der sannheten faller i gatene. Jeg ønsker å være blant dem som ikke løper bort fra katastrofen, men som løper inn i katastrofen og sier, «Løp for livet!»

Det er denne type reaksjon de siste dagers kirke må lære å legemliggjøre. Det er denne slags ånd Herren kaller alt sitt folk til å vandre i. Dette er tross alt den slags ånd som Gud selv demonstrerte for verden da Han villig tok på seg kjød og tillot seg selv å bli lemlestet for å kunne frelse oss, Hans fiender. Kanskje ingen andre avsnitt i Bibelen fanger vårt kall til å følge Jesu selvoppofrende eksempel bedre enn Filipperne 2:

«Gjør ikke noe av selvhevdelse og tom ærgjerrighet, men vær ydmyke og sett de andre høyere enn dere selv. Tenk ikke bare på deres eget beste, men på de andres. Vis det samme sinnelag som Kristus Jesus! Han var i Guds skikkelse, men så det ikke som røvet gods å være Gud lik. Han gav avkall på sitt eget, tok på seg en tjeners skikkelse og ble mennesker lik. I sin ferd var han som et menneske; han fornedret seg selv og ble lydige til døden, ja, korsets død.» (Fil. 2:3-8).

Å Herre, hjelp oss til å bli sanne etterfølgere av din Sønn!

Å LEVE SOM ET KORSETS FELLESKAP

Hvis Kristi legeme skal svare rett på utfordringen fra radikal Islam, da er det livsviktig at vi blir et folk som legemliggjør korsets budskap. Kirken er i sin kjerne ment å være et korsets fellesskap. Hva betyr dette? Det betyr at som et folk legger vi ned våre liv, ikke bare for hverandre, men til og med for våre fiender. Budskapet om korset er et budskap om Guds barmhjertighet mot syndere. Mens det å forkynne budskapet om korset er livsviktig, er å leve ut korset enda mer livsviktig.

Det er vesentlig å erkjenne at Islam ikke er en korsets kultur. Islam er en religion med en profet som fulgte denne verdens egoistiske mønster. Muhammed kan ha brukt en ferniss av religiøs fromhet og hensikt, men hans mål var de samme som for ethvert annet menneske, selvopphøyelse, selvforherligelse og selvopptatthet. Med andre ord forkynner Islam det denne verden allerede forstår. I Markusevangeliet beskriver Jesus denne verdens natur. Han kalte sine disipler sammen og forklarte for dem: *«Dere vet at de som regnes for å være folkenes fyrster, er herrer over dem, og deres mektige menn hersker over dem med makt»* (Mark. 10:42). Denne verdens vis er å strebe etter å oppnå myndighetsstillinger for å kunne *«herske over»* andre. Mens enhver myndighetsstilling som menneskene kjenner er ment å være en stilling der man skal utøve tjenende lederskap, men blir isteden, når menn og kvinner sikrer seg selv stillinger, så altfor ofte brukt til å skaffe seg selv makt, selv om man gjør det på andres bekostning. Dette er ikke noe annerledes i Islam. Muhammed var ikke en rollemodell for tjenende lederskap og lærte i hvert fall ikke muslimerne å gi sine liv for andre. Koranens Gud verken demonstrerer eller kommuniserer en selvoppofrende kjærlighet. Dette er nettopp grunnen til at vitnesbyrdet til enkeltkristne eller kristne fellesskap som lever ut korset taler så mektig til muslimer. Det kommuniserer selve naturen til den sanne Gud som muslimer lengter etter å lære å kjenne. Når kristne fellesskap reflekterer Guds natur på denne måten, forkynner vi gjennom våre handlinger sannheten om hvordan Gud er. Mange tidligere muslimer jeg har snakket med sier at den vesentlige tingen som vant dem for Kristus var at en kristen eller kristne hadde elsket dem ubetinget. Dette er den type kjærlighet som kan overvinne selv det mest forførte og forherdede hjerte. Enkeltkristne og kristne fellesskap må lære hvordan de skal behandle andre slik Gud selv har behandlet dem. Ved å leve på denne måten, spesielt når mørket senker seg rundt oss, vil vårt lys og vårt vitnesbyrd for Kristus skinne som klarest.

Å BLI ET BØNNEFELLESKAP

Et annet vesentlig tema, som så altfor ofte blir oversett av mange kristne, er nødvendigheten av å være et bønnefellesskap. Dette er tross alt det Faderen hadde til hensikt med sin kirke. Som det står

skrevet hos profeten Jesaja: «*For mitt hus skal kalles et bønnens hus for alle folkeslag*» (Jes. 56:7). Jesaja henviste til templet i Jerusalem, som vi som kristne er et åndelig, felles uttrykk for (se Ef. 2:21). Det åndelige landskapet i de siste dager vil bli dominert av to primære bønnehus på jorden: Kristi legeme og Islams Hus. Muslimene, som per i dag teller rundt 1.8 milliarder, har blant alle folk på jorden vært det mest hengivne bønnefolket. Det er ganske usannsynlig at en hengiven muslim, som ber fem ganger om dagen, vil forlate sin religion for å legge seg til et nytt religiøst fellesskap der de ber mye mindre enn han gjorde som muslim. Hvis Kristi legeme tjener den sanne Gud, skulle ikke vi være et folk som er mer overgitt til bønn enn de som tjener Islams falske Gud? Hvis Guds folk overhodet forventer at de skal møte denne siste Goliat, vil vi bare kunne gjøre det etter at vi som et globalt fellesskap overgir oss selv til å virkelig leve som et bønnens hus for alle folkeslag.

DEMONSTRASJONER AV KORSET

Selv om vi allerede har diskutert behovet for å følge Kristus og legge ned våre liv – selv for våre fiender – kan vi ikke avslutte dette kapitlet uten å ta denne diskusjonen et skritt videre og snakke spesifikt om martyriet. Det greske ordet *martus* blir oversatt til «martyr» og betyr ganske enkelt «vitne.» Den tidlige kirken hadde en solid forståelse av martyriets rolle i å fullføre kirkens mandat til å være et vitnesbyrd for verden. Dette var dens største styrke og drev den til å bli en bevegelse som snudde oldtidens verden opp ned i løpet av en veldig kort tidsperiode. I dag har den moderne kirke fullstendig mistet sin martyртеologi, spesielt i den vestlige verden. Men, de vil komme til å gjenoppdage den.

Selv om kristent martyrium alltid har vært en del av kirkens historie, var Jesus ganske klar på at den vil nå sitt høydepunkt i de siste dager. I sin tale på Oljeberget, en preken som er fullstendig tilegnet endetiden, fortalte Jesus sine etterfølgere hva de skulle forvente i denne tiden: «*Da skal dere bli utlevert, lide trengsel og bli drept; ja, dere skal hates av alle folkeslag for mitt navns skyld*» (Matt. 24:9). I Åpenbaringsboken blir vi fortalt at når Antikrist og den Falske Profeten står frem, vil de få autoritet til å drepe alle som ikke underkaster seg deres religiøse tilbedelsessystem (se Åp. 13:15). Andre steder i Åpenbaringsboken blir vi informert om at dette store antall martyrer stort sett vil bli drept gjennom halshogging:

«Jeg så troner, og noen satte seg på dem, og de fikk makt til å holde dom. Jeg kunne også se sjelene til dem som var blitt halshogd fordi de hadde holdt fast på Jesu vitnesbyrd og på Guds ord, og alle som ikke hadde tilbedt dyret eller bildet av det og ikke tatt merket på pannen eller hånden. De ble levende igjen og hersket sammen med Kristus i tusen år.» (Åp. 20:4).

Det som er så vesentlig å gripe fatt i her, er at de kristnes martyrdød, som vil nå sitt høydepunkt på jorden i de siste dager, er en del av Herrens fullkomne plan. I et annet avsnitt i Åpenbaringen blir vi faktisk fortalt at enden ikke vil komme før det totale antall martyrer er fullført:

«Da fikk hver av dem en hvit kappe, og de ble bedt om å holde seg i ro ennå en liten stund, inntil tallet på deres medtjenere og brødre var fullt, de som skulle slås i hjel slik som de selv.» (Åp. 6:11).

I skrivende stund er den kristne forfølgelsen, i henhold til den kristne organisasjonen Åpne Dører, på sitt aller høyeste i historien.² Vi må være klar over at dette ikke er et midlertidig tilbakeslag som vil bli overvunnet. Isteden må vi forstå at vi nå befinner oss i de tidlige stadier av fullførelsen av Guds fullkomne plan. Dette er et mysterium som kirken må forstå. Herren har en spesiell hensikt med martyriet i de siste dager. Det er igjennom en stor skare av trofaste vitner som lik sin Herre vil legge

ned sitt liv og sine fiender, at Herren vil gi et siste herlig vitnesbyrd til hele verden om korsets budskap, Hans tilbud om barmhjertighet til syndere. Det er spesielt gjennom det kristne martyriet at Herren vil gi innbyggerne på jorden en siste mulighet til å motta Guds barmhjertighet og vende om før dommens dag kommer. Dette vil være kirkens karakter i de siste dager. De vil være et folk som er overgitt til å forkynne det evige evangelium til hele menneskeheten som et siste vitnesbyrd, *og så vil enden komme.*

KONKLUSJON

For at kirken skal reise seg til å møte den store utfordringen med Islam både nå og i dagene som kommer, må vi først bli villige til å akseptere det faktum at inntil Jesus kommer tilbake, kommer Islam og den globale forfølgelsen som kommer i kjølvannet av den, ikke til å forsvinne. Så vanskelig det enn er å forsone seg med, er den økende forfølgelsen og martyriet til kristne den nye normalen. Alt dette er forutsagt i Skriften. Med en gang vi har forsonet oss med denne virkeligheten, da kan vi holde hverandre i hendene i en samlet respons som er helt rotfestet i etterfølgelse av Jesus. Dette vil være en respons som prioriterer forkynnelsen av evangeliet, frelse for de fortapte, for de som er i ferd med å gå fortapt uten å kjenne Gud. Det vil være en respons som tar på alvor kallet til å etterfølge Jesus ved å legge ned våre liv, selv for våre fiender. Vårt svar vil være å holde hverandre i hendene i den største redningsoperasjon i frelseshistorien. Tilslutt vil det være en respons som forstår Herrens hensikt med martyriet for Hans hellige, som bærer vitnesbyrd om Guds barmhjertighet til hele menneskeheten. Ved å respondere på denne måten vil vi oppfylle Herrens mandat til sitt folk i de stadig vanskeligere og mer utfordrende dagene som ligger foran.

Del 3

HVA BØR VÅR RESPONS VÆRE?

(Nathan Graves)

Kjære Herre Jesus, hjelp meg til ikke være redd for å se på lidelsene til de syriske flyktingene. Jeg trenger at du gjør dette verk i meg, Herre. Jeg ønsker ikke å se mer. Det er så vanskelig. Jeg ønsker ikke å forestille meg redslene og jeg ønsker ikke å gi mer av meg selv enn det jeg har allerede gitt for å hjelpe dem. Jeg er trett og ønsker å oppleve ting som gleder meg. Det er så altfor trist. Men jeg vet Herre, at det finnes ikke noe som er mer viktig for deg. Smerten i deres nåværende lidelser var smerten i din lidelse den gangen, da du ga ditt liv på korset for dem alle sammen. Du kjenner traumene i alle forpinte hjerter og du bar tapet for alle gråtende sjeler. Ditt blikk er stødig rettet mot hver eneste én av dem og din hånd er utstrakt for å frelse dem. Kan jeg derfor Herre, få komme inn i samfunnet med dine lidelser, på vegne av dem. Gi meg nåde og styrke slik at de kan se deg, og i deg finne trøst i sin tragedie og frelse for sine evige sjeler. I Jesu navn, Amen.

FLYKTNINGEKRISEN I SYRIA, EN PERSONLIG DAGBOK. 29. FEBRUAR 2016

11

DET STORE KLIMAKS

«Faderen elsker Sønnen, og alt har han gitt i hans hånd.»

JOH. 3:35

HVIS VI IKKE ER I STAND TIL å følge historien om katastrofene i Bibelen, fra begynnelse til slutt, vil det være vanskelig å fatte hvorfor ting vil skje som de skal i de siste dager. Men hvis vi holder fast på at Guds mål er å fylle jorden med sin herlighet ved å frelse noen fra alle nasjoner, som Han en dag vil gi til sin Sønn som Hans lenge etterlengtede arv, da vil alt få mening. Gud beveger alt i himmelen og på jorden mot sin siste seierrike avslutning. Akkurat som Gud har brukt katastrofer som sitt fremste mål til å bestemme menneskets bevegelse over jorden siden Adam ble kastet ut av hagen, vil Han fortsette med å gjøre dette inntil den siste krisen rammer menneskerasen og alle etniske grupper er brakt inn i Guds favn.

Dette er både Hans historie og vår historie. Det er en utrolig, forbløffende historie om Gud som vi får være en del av i de siste dager. Tenk på det på denne måten. For mer enn to tusen år siden ga

Jesus sine disipler en siste befaling om å gjøre alle folkeslag til disipler ved å forkynne de gode nyhetene om Hans død, begravelse og oppstandelse til hele verden. Dette var den første generasjonen med ambassadører som Jesus sendte ut for å dele dette budskapet over hele jorden. Siden den gangen har flere titalls generasjoner kommet og gått og fremdeles er ikke oppdraget fullført. Men akkurat som Jesus reiste opp den første generasjonen med utsendinger for å oppfylle mandatet, vil Han reise opp en siste generasjon for å fullføre oppgaven før Han kommer igjen. *Kan det være at Gud har satt oss til side for å bli denne generasjonen?!* Hvis det er slik, har vi fått et stort privilegium, en hellig ære og et massivt ansvar for å fullføre det største oppdraget som noensinne er gitt til menneskene.

Denne muligheten øker eksponentielt hastverket i kallet med å forkynne evangeliet. Vi har nådd en krisesituasjon. Den er lik trykket i en aktiv vulkan som bygger seg opp. Rystelser og advarsler blir gitt før vulkanen bryter ut. Den bibelske historien kommer til sitt store klimaks. I sin avsluttende fortelling vil jorden oppleve naturlige og menneskeskapte katastrofer som man aldri har sett maken til tidligere. Et globalt utbrudd er bokstavelig talt i ferd med å skje, og vi trenger å gjøre oss klare. Milliarder av mennesker lever sine liv uten kunnskap om hva som er i ferd med å bli sluppet løs. Det kan godt være at Gud har bestemt vår tid til å bli endens tid, for å gjøre et siste fremstøt til frelse av de unådde nasjonene på jorden.

KATASTROFER OG DEN SISTE VEKKElsen

Når det antydes at den største vekkelser i historien vil skje i de siste dager, er mange raske til å peke på de negative sidene ved trengselstiden. De peker på at det Jesus og apostlene først og fremst la vekt på, handler om et stort frafall i endetiden (se 2. Tess. 2:3), at kjærligheten til de fleste skal bli kald, (se Matt. 24:12), en stor villfarelse (se 2. Tess. 2:11), omfanget av falske profeter og falske messiasfigurer (se Matt. 24:4-5, 11, 24; Mark. 13:6; Luk. 21:8; Åp. 13:11-14, 16:13, 19-20. 20:10), og at åndelige forførelser blir verre (se 2. Tim. 3:13). Alt dette er sant. Men det faktum at slike ting skal skje, utelukker ikke at det også kan komme en stor endetidsvekkelse. Skriften er faktisk tydelig på at i de siste dager vil det både bli et stort frafall i tillegg til en stor utgytelse av den Hellige Ånd. De to trenger på ingen måte å utelukke hverandre. Hva er det bibelske grunnlaget for en endetidsvekkelse? Et sted å begynne må helt klart være Joel 3:

En gang skal det skje at jeg utøser min Ånd over alle mennesker. Deres sønner og døtre skal tale profetord; de gamle blant dere skal ha drømmer, og de unge skal se syner. Selv over treller og trellkvinner vil jeg utøse min Ånd i de dager. Jeg lar jærtegn vise seg på himmelen og på jorden: blod og ild og røksøyler. Solen forvandles, den formørkes, og månen blir som blod før Herrens dag kommer, den store og skremmende. Men hver den som påkaller Herrens navn, han skal bli frelst. For på Sion-fjellet og i Jerusalem skal det finnes en flokk som har sluppet unna, slik Herren selv har sagt. Blant dem som har berget seg, er de som Herren kaller. (Joel 3:1-5).

Det finnes dem som mener at fordi Peter brukte dette avsnittet om utgytelsen på Pinsedag i det første århundre, har det blitt fullstendig oppfylt og har ingen gyldighet i de siste dager. Et slikt argument overser ikke bare det tydelige språket som beskriver de kosmiske tegnene, men det misforstår også begrepet oppfyllelse. Det finnes mange midlertidige oppfyllelser av forskjellige profetier, men bare én siste Herrens Dag. På pinsedag ble ikke de kosmiske tegnene oppfylt. Solen ble ikke formørket og månen ble ikke som blod. Dette avsnittet vil bli endelig oppfylt i tiden før Herrens Dag. Opp gjennom historien har det vært mange antikrister, men bare én endelig Antikrist. Gjennom historien har det vært mange perioder med trengsler, men det skal være bare én stor Trengselstid (se

5. Mos. 32; Jer. 30; Dan. 12; Matt. 24). Det har vært mange utgytelser av den Hellige Ånd, men Skriften taler om én utgytelse i endetiden: «*I de siste dager skal det skje, sier Gud: Jeg vil utøse min Ånd over alle mennesker*» (Apg. 2:17).

Andre avsnitt avslører en lokal endetidsvekkelse. I Jesaja 19 leser vi at Egypt vil komme under styret av en «hardstyret» og en «mektig konge» (v. 4). I tillegg til dette vil Nilen tørke ut, økonomien vil bli ødelagt og Egypt vil rope ut til Herren (v. 20). Profetien fortsetter med å beskrive at Herren svarer dem og fører vekkelse over landet:

«Da skal Herren gi seg til kjenne for egypterne, og de skal lære ham å kjenne på den tid. De skal dyrke ham med slaktoffer og grødeoffer, avlegge løfter for Herren og innfri dem. Herren skal slå egypterne – slå, men også lege. De skal vende om til Herren, og han vil bønhøre dem og lege dem.» (Jes. 19:21-22).

Antallet troende i Egypt vil bli så stort at det sies at «*egypterne ... skal lære ham (Herren) å kjenne.*» Jesaja fortsetter med å beskrive en mektig skare av lojale troende fra Assyria. Under Messias' tidsalder vil disse troende slå seg sammen med Israel i tilbedelse av Herren:

«På den tid skal Israel – som den tredje sammen med Egypt og Assyria – være en velsignelse midt på jorden. Herren, Allhærs Gud, skal velsigne dem og si: Velsignet være Egypt, mitt folk, Assyria, et verk av min hånd, og Israel, min eiendom!» (Jes. 19:24-25).

Noen vil innvende at alle disse kommer til tro etter Jesu gjenkomst, men fordi så mye av profetien utfolder seg før Hans gjenkomst, har vi god grunn til å tro at «*de skal lære Herren å kjenne*» før Jesus kommer tilbake.

I Jesaja 60, som beskriver Messias' tidsalder, ser vi en mengde tilbedere på vei opp til Jerusalem fra områdene Kedar og Midian (se v. 6). Dette er dagens Saudi Arabia. Andre som kommer fra Libanon bringer vakre gaver til tempelet i Jerusalem. Her er det også usannsynlig at hele denne store mengden har kommet til tro etter Jesu gjenkomst. Enda en grunn til å tro at det vil bli en stor vekkelse over Midtøsten, er fordi det skjer allerede nå. Det er flere muslimer som kommer til tro nå enn noen annen gang i historien.¹

I tillegg til løftene om at et stort antall mennesker vil komme til tro på Jesus i noen områder, finnes det andre tegn på en siste dagers vekkelse. I Åpenbaringen 7 ser vi ikke bare de 144.000 jødiske troende (det finnes rundt tjue tusen messianske kristne i Israel i dag), men også en stor mengde som kom ut av den store trengselen. Avhengig av hvilket syn man har på tidspunktet for borttrykkelsen, vil man tolke identiteten til disse troende forskjellig. Men uansett syn, så er det en stor mengde troende fra alle tungemål, stammer og folkeslag. Når det angår antallet troende, er jeg fullt ut enig med Dr. R. L. Hymers Jr., en konservativ baptist-forkynner som tror at Jesus kommer før Tusenårsriket (premillennialist), og fryder seg over vekkelsen som kommer, selv i tiden under det store frafallet:

Men det finnes et lyspunkt i denne mørke og forferdelige tiden. Vår diakon, Dr. Chan, leste profetien om dette i Åpenbaringen 7:1-14 for et øyeblikk siden. Dette lyspunktet i Trengselstiden er den største vekkelsen av sann kristendom som verden noensinne har sett! Vekkelser har ofte blitt sendt av Gud i tider med store vanskeligheter og frafall.²

Som vi allerede har diskutert bruker alltid Herren katastrofer til å sende frelse. Hvorfor skal vi forvente at det vil bli annerledes i de siste dager? Når vi forstår den sentrale rollen katastrofer har

opp gjennom frelseshistorien, burde vi forvente at Gud fortsatte å gjøre det Han konsekvent har gjort hele tiden. Som et resultat av disse fremtidige trengslene burde vi også forvente å se mange flere mennesker vende om til Kristus før Hans gjenkomst. Opp gjennom historien har Gud høstet inn store skarer for sin herlighet og ført dem inn i sitt Rike gjennom globale katastrofer. Men den største vekkelsen som skal skje blant nasjonene som et resultat av katastrofe ligger ennå foran oss. Det vil bli en vekkelse av episke proporsjoner, som får den Første og den Andre Store Vekkelsen til å blekne i sammenligning. (Begge vekkelsene, the First (ca. 1730-1740) and Second (ca. 1790-1820) Great Awakening fant sted i USA. o.a.).

KRONINGEN OG LØFTET

I løpet av dette kvarte århundret har jeg og min kone arbeidet mot et spesifikt mål slik det kommer til uttrykk i vår misjons formålsparagraf: Å oppdage nyskapende veier til de minst nådde folkeslag. Denne ideen har vært en katalysator for alt vårt nybrottsarbeid siden 1979, da Gud ledet meg til et unådd folkeslag. Siden da har de unådde vært vår lidenskap. Men hvorfor gå til de unådde? Hvorfor skulle Gud legge en slik tung byrde på hjertet til en tenåringsgutt for et folk jeg aldri hadde hørt om? Med alle de plassene i verden man kan dra til, hvorfor skulle Gud sende noen av oss til de fjerneste områdene på jorden? Det opplagte svaret er at Gud sendte sin Sønn til å dø for verdens synder (se Joh. 3:16). Men noen ganger skjuler det opplagte en større, mer storslagen virkelighet.

Jeg har alltid forstått misjon som Guds plan om å frelse menneskeheten fra syndens forbannelse, for å redde dem fra helvetes straff og gjenforene dem til et rett forhold med seg selv. Dette er sant. Det er Jesu Kristi evangelium som frelser oss (se 1. Kor. 15:1-4; Rom. 1:16). Det er dette budskapet vi forkynner. Men hvorfor frelser Gud menneskeheten gjennom forkynnelsens dårskap (se 1. Kor. 1:21)?

Hvorfor skulle Gud ha en slik lidenskap for at Hans evangelium skal bli forkynt over hele verden, gjennom sine svake og ufullkomne tjenere til fortapte, opprørske syndere? Det er til Hans ære slik at Han kan tilbes av alle nasjonene. Det er for å åpenbare sin makt og kjærlighet til sitt eget skaperverk. Men ligger det enda mer i det? Jeg tror det, og dette «enda mer» har ledet oss til å redefinere misjon. Det innskrenker seg til et løfte gitt av Faderen til sin Sønn. I de tolv versene i Salme 2 finner det sted en kroningsseremoni der en ny Konge over verden blir proklamert og salvet av Gud. I denne messianske salmen ser vi at verden vil anerkjenne denne Kongen, Han som kommer til å herske over alle nasjonene på jorden. I løpet av kroningsseremonien sier den nylig salvede Kongen: «*Jeg vil kunngjøre det Herren har fastsatt. Han sa til meg: 'Du er min sønn, jeg har født deg i dag'*» (Sal. 2:7). I Paulus' tale til jødene i Antiokia i Pisidia sa han: «*Og nå bringer vi dere det gode budskap, at det løfte som ble gitt fedrene våre, har Gud oppfylt for oss, deres barn, da han oppreiste Jesus. Slik står det jo skrevet i den annen salme: 'Du er min sønn, jeg har født deg i dag'. Men at han reiste ham opp fra de døde så han aldri skal gå til grunne, det har han sagt slik: 'Jeg vil oppfylle for dere de hellige og ubrytelige løfter til David.'*» (Apg. 13:32-34). Uttrykket «*jeg har født deg i dag*» er en henvisning til Jesu oppstandelse fra de døde. Det var i sin oppstandelse at Jesus mottok sin autoritet som Guds Sønn. Det er ikke at Han *blir* Guds Sønn i det øyeblikket, men heller at Han mottar sin autoritet som Sønn for å komme med sin kongelige anmodning til Faderen slik den står i Salme 2.

I vers 8 i denne Salmen sier Herren til sin nylig salvede og oppstandne Konge, «*Be meg, så gir jeg deg folkene til arv og hele jorden til eie*» (Sal. 2:8).

Gjennom sin oppstandelse og forsoningens embete, blir Jesus nå det suverene hodet for sin Kirke. Han har fullført alt som Faderen hadde gitt Ham i oppdrag å gjøre, og adlydt Ham helt til det siste. I denne kongelige kroningsseremonien mottar Jesus rettmessig autoriteten til å komme til Faderen med denne storslagne anmodningen om nasjonene.

Adam Clarke sier: «Etter å ha dødd som et sonoffer, og stått opp igjen fra de døde, skulle Han nå gå i forbønn for menneskeheten, og i kraft av og på grunn av det Han hadde gjort og lidd, skulle Han nå, på sin egen anmodning, få nasjonene som sin arv og jordens ytterste ender til sitt eie.»³

Dette er bevist i Paulus' brev til Romerne:

«Evangeliet om hans Sønn, Jesus Kristus, vår Herre, som menneske kommet av Davids ætt, ved helligets Ånd innsatt som Guds mektige Sønn da han stod opp fra de døde. Ved ham har jeg fått nåde og apostelembete, for at jeg i alle folkeslag skal føre mennesker til lydighet og tro, til ære for hans navn.» (Rom. 1:3-5).

OPPDRAGET

Etter å ha fullført alt Faderen hadde gitt Ham å gjøre, kunne Jesus i samme øyeblikk som Han sto opp fra de døde, ha vendt seg til Faderen og bedt Ham om det som rettmessige tilhørte Ham: nasjonene på jorden. Isteden gjør Han noe absolutt makeløst og hinsides menneskelig forstand. Isteden for å vende seg til Faderen og be Ham om sin lenge etterlengtede arv, vender Han seg til sin lille gruppe med vettskremte disipler og befaler dem å gå ut for Ham og samle inn arven Hans – alle jordens nasjoner:

«Da trådte Jesus fram og talte til dem: 'Meg er gitt all makt i himmel og på jord. Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døper dem til Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn.'» (Matt. 28:18-19).

Hvorfor sendte ikke Jesus ut sine disipler før oppstandelsen? Grunnen er opplagt. Han hadde ennå ikke mottatt sin autoritet som Sønnen for å kunne komme med sin storslåtte anmodning til Faderen. Denne autoriteten ble gitt til Jesus da Han sto opp fra de døde. Men isteden for å håndheve sin oppstandelsesautoritet og komme med kravet om nasjonene direkte til Faderen, sendte Jesus ut sine disipler for å gå og hente inn nasjonene for Ham.

Se for deg ansvaret! Se for deg hvilket privilegium det var! Se for deg risikoen! Dette løftet om nasjonene, gitt av Faderen til Sønnen var det Faderen som tok initiativet til: *«Be meg, så gir jeg deg.»* Jesus, som trofast hadde oppfylt alt som Faderen hadde bedt Ham om å gjøre, hadde nå overlatt denne siste anmodningen fra sin Far til denne lurvete flokken av menn.

Det er Faderen som elsker verden og sendte sin Sønn til soning for mange. Det er Faderen som ber om nasjonene. Det er Sønnen som elsker Faderen og gjør alt det Faderen har befalt. Det er Sønnen som vinner retten til å eie nasjonene som sin belønning. Det er Sønnen som befaler sine disipler til å gå. Det er kirken, alle som er en del av Hans legeme, som har fått til oppgave å samle inn alt som Jesus har vunnet.

BELØNNINGEN

Dette løftet om alle hedningenasjonene på jorden, gitt av vår himmelske far til Jesus Kristus, Sønnen, burde åpenbare en herlig sannhet. Faderen vil gi Sønnen alt Han har lovet. Og Jesus vil oppfylle denne siste anmodningen som Faderen har bedt Ham om.

På den dagen, når alt er sagt og gjort, vil Jesus motta sin premie, sin arv og frukten av sin belønning. I Guds åpenbaring til Johannes får vi et glimt inn i fremtiden. Johannes ser en bok i den høyre hånden til Ham som sitter på tronen. Så forkynner en mektig engel: *«Hvem er verdig til å åpne boken og bryte seglene på den?»* (Åp. 5:2). Fordi ingen var verdig til å åpne boken eller se i den, gråter

Johannes sårt. Så ber en av de eldste ham om å slutte å gråte fordi løven av Juda stamme, Davids rotskudd har seiret og kan åpne boken. Og der, mellom tronen og den eldste, står et Lam som har vært slaktet. Lammet kommer og tar boken ut av høyre hånden (et symbol på autoritet) på Ham som satt på tronen. Når Lammet tar boken, faller de fire livsvesener og de tjuefire eldste ned foran Lammet.

I lys av det vi har sett om løftet som Faderen ga til Sønnen i Salme 2, blir det klart at boken eller bokrullen som Lammet mottok i sin høyre hånd er skjøtet til nasjonene på jorden. Lammet, som Frelser og Mellommann, står i midten og mottar endelig sin belønning. Og så, når boken blir gitt til Ham, faller alle *«mennesker av alle stammer og tungemål, av alle folk og nasjoner»* ned og tilber Lammet. Og de synger en frelseshymne til Lammet.

Selv om milliarder som har forkastet frelsen i Kristus ikke vil være der, vil det på den dagen helt sikkert være minst én representant der fra alle etniske folkegrupper. Ingen vil mangle.

ARVEN

Hvilke fantastiske sannheter! Men det besvarer fremdeles ikke spørsmålet om hvorfor Jesus ber oss om å samle inn det Han allerede har vunnet. Grunnen er enkelt og dypsindig. Vi er Hans legeme, og som Hans legeme er vi *«Guds arvinger og Kristi medarvinger, så sant vi lider med ham; så skal vi også få del i herligheten sammen med ham»* (Rom. 8:17).

Hvis vi er medarvinger med Jesus Kristus, ønsker Han at vi skal være med på alt det Han ønsker å dele med oss. Akkurat som vi tar del i Hans lidelser og rikdommer i frelsen, vil vi også arve og en dag herske over nasjonene sammen med Ham (se Åp. 20:6). Dette er grunnen til at Misjonsbefalingen ikke bare er for noen utvalgte. Det er et privilegium og et ansvar gitt til oss alle. I den Hellige Ånds kraft får vi overgi i vår Frelser hender det Han ga sitt liv for å vinne. Etter at nasjonene er vunnet til Ham, deler Han sin belønning med oss i sitt Rike.

OPPDRAGET

I dag arbeider vi etter en ny forståelse og definisjon av Guds oppdrag i verden: *«Kirken gir Kristus Hans arv.»* Vi har aldri vært mer entusiastiske over oppgaven som ligger foran oss. Vi har aldri vært mer trollbundet av den vitale rolle kirken spiller i verden. Med den har det også kommet en dypere og klarere forståelse av vår Frelser kjærlighet og majestet. Det har også gitt oss en større bevissthet av hvorfor Satan ønsker å hindre Guds folk i å fullføre sitt oppdrag til nasjonene. Du skjønner, Misjonsbefalingen var ikke den eneste befalingen Jesus ga før Han steg opp til Faderen. Det er også et løfte som ennå ikke er oppfylt mellom Faderen og Sønnen. Han er avhengig av oss. Inntil den dagen da alle nasjoner skal falle ned for å tilbe Lammet, vil Satan bruke alle midler han har til sin rådighet for å ødelegge Guds oppdrag og nekte vår Frelser Hans belønning. Før det øyeblikket vil ikke frelsens storslagne historie bli fullført.

Guds kall til kirken er så mye større og viktigere enn de fleste av oss noensinne har vært klar over. Vi kan ikke lenger plassere misjon i utkanten av vårt kirkeliv. Hvis Guds fremragende plan er at vi skal samle inn det som mangler av frukten av Hans arbeid slik at Han kan motta sin arv, burde ingenting være større enn eller distrahere oss fra å strebe etter dette målet. Guds folk er her for å avslutte jobben og vil være her til den er gjort.

Det er Gud som gjør oss i stand. Han former oppgaven når vi overgir oss helt til Ham. Ofte setter Gud oss på steder der vi aldri har øvd oss på å være. Gud kommer til å få æren for sitt verk. Når vi blir satt i situasjoner der vi føler oss fullstendig udugelig eller uskikket, er det der Gud får størst ære, fordi vi ble tvunget til å klamre oss til Ham i fullstendig avhengighet. Min tjeneste eller evner eller gaver er ikke det som gir Gud størst ære. Jeg kan leve som djevelen og bruke alle disse. Men når jeg blir spurt om å gjøre noe jeg aldri har gjort før, noe jeg ikke har menneskelige evner til, kan jeg enten unnskyld meg eller falle i de dyktige hendene til min Frelser.

FLYKTNINGEKRISEN I KOSOVO, EN PERSONLIG DAGBOK. 18. APRIL 1999

I MØTE MED VÅR TID

«Men du, Herre Gud, er barmhjertig og nådig, langmodig og rik på miskunn og troskap.»

SAL. 86:15

ET AV DE TYDELIGE KJENNEMERKENE på katastrofer er at de åpner opp muligheter til å nå folk for Kristus på måter vi ikke kan forestille oss under normale omstendigheter. Når liv blir revet i stykker av katastrofer, og når de har mistet alt, blir de ydmyket av sine opplevelser. Folk under slike omstendigheter er mye mer villige til å motta hjelp og til å lytte. Når man møter flyktninger er det ganske lett å identifisere hvilke som er sanne flyktninger, som flykter fra krig og forfølgelse, og de som drar fordel av situasjonen for å komme seg ut av landet sitt ved å gi seg ut som flyktninger. De som gir seg ut er vanligvis stolte, høylytte og krever å bli behandlet på en spesiell måte. Den sanne flyktingen, som er blitt traumatisert gjennom sine opplevelser, er vanligvis stillferdig, lyttende, følger ordre og stiller ikke opp i en krangel. Han vet at han og familien er i en forferdelig situasjon og er takknemlig for all hjelpen han kan få.

Det er noen som vil si at det er ufølsomt å «preke» til folk i slike situasjoner. Dette er ikke sant. Den største barmhjertighetshandlingen en sann etterfølger av Jesus kan gi til en annen sjel er det livgivende budskapet om frelse i Jesus Kristus. De fleste vitnesbyrdene vi har hørt i løpet av våre kristne liv, inkludert våre egne, har kommet fra dem som så sitt behov for en Frelser da de var på sitt laveste og mest desperate punkt i livet. Det er vanskelig å komme noe lavere eller bli mer desperat enn å være en utmattet og nedbrutt flykting i nød. Men det er nettopp der mange mennesker trenger å være før de ser sin egen hjelpeløshet fremfor Gud, og til å forstå sitt behov for Hans nåde og barmhjertighet. Det er når kristne dukker opp og demonstrerer sann kjærlighet, medfølelse og glede i Herren at det er vanskelig for mange av dem å stå imot. Når kristne stanser opp for å snakke med flyktninger, hjelper dem, lytter til deres historier og viser dem sann omsorg, gjenoppretter det en grad av verdighet som er så viktig for deres følelse av verdi og hensikt.

Følgende er et utdrag fra et dagboknotat jeg skrev etter å ha talt i en kirke i Tessaloniki i Hellas. Det handler om en gresk kristens møte med en syrisk flykting som hadde slike ydmykende opplevelser at det åpnet hans hjerte for evangeliet, og hvordan hans opplevelse ledet ham til å dele det samme budskapet med syriske barn:

Etter at jeg hadde båret frem mitt budskap i kirken i Tessaloniki, kom en gresk broder bort til meg og sa, «Jeg må fortelle deg om en syrisk mann som kom til tro på Kristus gjennom et micro-SD kort!» Den syriske mannen på rundt tjueseks år unnslopp krigen og hadde vært i flyktingeleir i Hellas i ett år. Alene, uten sin familie, opplevde han en dyp tristhet og depresjon. Noen av de greske kristne prøvde å oppmuntre ham, og litt etter litt begynte han å få litt mer håp. De ga ham et micro-SD kort og delte Kristi kjærlighet med ham. Hjertet hans var åpent og han begynte å gå i kirken. Han ble veldig ivrig da han så filmen om Jesus. En dag i leiren prøvde denne syriske mannen å

få seg litt hvile, men rundt ti gutter i tiårsalderen lekte høylytt utenfor teltet hans. Han gikk ut og ba dem om å være stille. Gutter som de var, fortsatte de å lage støy. Så mannen gikk ut for andre gang og ba dem litt mer bestemt om å være stille. Etter at han gikk inn i teltet for andre gang lurte han på hvordan han kunne få dem til å være stille så lenge at han kunne få seg en blund. Han gikk ut for tredje gang og sa, «Kom inn, jeg ønsker å vise dere noe.» Så satte han alle guttene ned, satte opp mobiltelefonen sin på en stol og begynte å spille filmen om Jesus på arabisk. Guttene ble øyeblikkelig stille og ble helt fengslet av filmen, som medførte at mannen fikk sin hvile. Da filmen var ferdig løp guttene ut og begynte å rope «Jesus! Jesus! Jesus!» ut over leiren.

«Men overprestene og de skriftlærde så underne han gjorde, og barna som ropte i helligdommen: «Hosianna, Davids sønn!» De ble forarget og spurte ham: «Hører du hva de sier?» Jesus svarte: «Ja, men har dere aldri lest: Du har latt småbarn og spedbarn synge din pris!» (Matt. 21:15-16).

«Da han nærmet seg skråningen ned fra Oljeberget, begynte hele disippelflokken i sin glede å prise Gud høylytt for alle de mektige gjerninger de hadde sett. De ropte: «Velsignet i Herrens navn være kongen, han som kommer! Fred i himmelen og ære i det høyeste!» Noen fariseere som var med i folkemengden, sa til ham: «Mester, tal dine disipler til rette!» Men han svarte: «Jeg sier dere: Dersom de tier, skal steinene rope.» (Luk. 19:37-40).

En sjel som aldri har kjent fred, glede, kjærlighet, håp og tilgivelse fra synd, og så finner alt dette i Jesus, kan ikke annet enn å rope ut fra hustakene: «Hosianna, velsignet være Kongen som kommer i Herrens navn!» Dette er frelsens oppdagelse. Jesus kom for å frelse nettopp disse – de ødelagte, gråtende, desperate sjelene – disse håpløse som aldri har sett lyset, aldri har opplevd et sant liv, mening, eller betydning. De roper ut fordi de kan ikke noe for det. «Frihet! Håp! Liv! Tilgivelse! Å, den milde, medfølende Jesu kjærlighet!» Han kom for å frelse, og frelse det gjør Han.

~ ~ ~

Gud, ryst oss. Minn oss på den overstrømmende gleden vi hadde den gangen du frelste oss. Ta oss tilbake til de dagene da vi løp i glede og ropte av takk for den store frelse du overøste oss med da vi var døde i våre overtredelser og synder. Ta bort våre dømmesyke hjerter for muslimske flyktninger og migranter. Din sjel gråter for dem. Måtte våre sjeler også gråte for dem. Og når de roper til deg om frelse, må vi fryde oss overmåte for den uvurderlige skatten de har funnet. Hjelp oss til å forstå at det skjer en stor bevegelse av Gud i dag for den muslimske verden. Du sprer dem blant nasjonene slik at de kan bli frelst, slik at de kan rope ut navnet Jesus! Jesus! Jesus! Pløy våre steinete hjerter. Vend oss bort fra våre selviske og hjemlige interesser til et større område der du arbeider mektig med å dra alle nasjoner til deg.

I Jesu navn, Amen.

~ ~ ~

Etter å ha møtt og hjulpet mange flyktninger, er det én ting som har vært sant om nesten alle sammen. Nesten uten unntak har de vist takknemlighet og respekt for den hjelpen de har fått av meg. Så godt som alle disse flyktningene har vært muslimer. Det er i sin essens ukristelig å være uten

medlidenhet for mennesker i slike desperate omstendigheter, som ikke har valgt sin tilstand i livet eller bedt om å bli født inn i et verdenssyn eller inn i et land som har frarøvet dem alle de gode velsignelsene vi tar så for gitt.

Jeg har ofte stilt dette spørsmålet til amerikanske fedre: «Hva ville du gjøre hvis du var i deres situasjon? Hva ville du gjøre som far hvis du ble overmannet av en katastrofe, huset ditt ble bombet, og du visste at hvis du ikke flyktet, ville din datter og din kone bli voldtatt og bortført som sex-slaver og dine sønner ville bli henrettet?» Det finnes ikke en far eller en mor som ikke ville gjøre alt i sin makt for å redde sin familie. Hvordan i all verden kan vi stirre inn i ordene i vår Hellige Bok og et eneste sekund tro at Gud ikke ville bry seg, eller at han ville være likegyldig til deres forfatning?

MANNEN FRA ALEPPO

Jeg vil aldri glemme den dagen jeg arbeidet i en flyktningeleir på grensen mellom Makedonia og Serbia. På slutten av dagen, da mørket nærmet seg, la jeg merke til at en mann på rundt tretti år fulgte etter meg. Over alt hvor jeg gikk kunne jeg se opp og der var han, mens han betraktet meg med et intenst blikk. Like før jeg forlot leiren den kvelden kom mannen bort til meg og omfavnet meg. På gebrokkent engelsk smilte han og sa, «Jeg er fra Aleppo. Takk for at du hjelper oss.»

Mannen fra Aleppo, en eldgammel by som hadde vært episentrum i den mest brutale, ødeleggende og forferdelige krigføring i Syria, så Jesus for første gang i sitt liv. Han så Jesus gjennom de gode gjerningene og de milde og gode ordene til alle de kristne som dag ut og dag inn gikk for å hjelpe denne mannen og de som var landflyktige på grunn av krigen. For mannen fra Aleppo, som mest sannsynlig hadde mistet familiemedlemmer og alle eiendeler han hadde, representerte vi godheten, vennligheten og medlidenheten som hans sårede og gråtende sjel desperat lengtet etter.

Mannen fra Aleppo representerer millioner av andre som er sønderknust av krig og ulykker, som står stille og forsagt på sidelinjen og holder øye med hver vår bevegelse, lytter til hvert ord vi sier, observerer alle våre handlinger. Fanget i kaosets klør leter flyktningene hjelpeløst og avsinndig etter sine kjære, roper desperat etter sine savnede barn, blir dyttet av menneskemengder, blir drevet inn i jernbanevogner de ikke vet hvor går hen, tvunget inn i inngjerdede leirer, skyver gamle foreldre og besteforeldre i rullestoler gjennom tykk gjørme, og holder ut temperaturer godt under minus. Dette er bare noen av vanskelighetene de opplever. Og hele tiden mens de holder ut all denne motgangen, lever de med traumer etter å ha sett familie og venner bli myrdet, hjemmene sine raserte og alle sine eiendeler gå tapt.

Dette er grunnen til at kristne må være der for dem. Vi er de levende, aktive representantene for Jesus i verden. Vi er de som har fått oppleve og kjenne Guds godhet og mildhet. Det er nettopp vi som kan bringe dem håp og trøst når alt håp er borte. Det er vi som har blitt forvandlet ved evangeliets frelsende kraft og som kjenner Guds løfter. Det er gjennom oss de kan se Jesus i Bibelen og kjenne Hans nærhet og kjærlighet. Uten oss vil de ikke få kjenne noe av dette. Uten oss vil de aldri oppleve å få noen svar på sine livslange spørsmål om hvorfor alt dette skjedde. Uten våre selvoppofrende handlinger av godhet og ordet om det evige liv, vil de aldri få kjenne den Gud som sendte sin Sønn for å frelse dem.

I alle katastrofer som Gud sender er Hans kjærlige armer utstrakt og rede til å ta imot alle som løper til Ham. Men hvordan kan de løpe til Ham hvis vi ikke er der for å fortelle dem hvem Han er? «*Han skal ikke bryte et knekket rør og ikke slokke en rykende veke*» (Jes. 42:3).

«Som en far er barmhjertig mot sine barn, slik er Herren barmhjertig mot dem som frykter ham. For han vet hvordan vi er skapt, han kommer i hu at vi er støv» (Sal. 103:13-14).

MANNEN FRA MOSUL

I alle kriser jeg har opplevd – fra Kosovo til Syria til Nord-Irak – har jeg følt en trang til å skrive om livet til flyktingene, om de som våre team har møtt personlig og de som var ute av syne, som aldri sto frem, men som allikevel var der. Noen av oss følte oss hjelpeløse i møte med slike traumer og slik lidelse. For andre var det å se flyktingene gjennomleve en slik katastrofe en påminnelse om vår egen sårbarhet når vi står overfor umulige omstendigheter. Vi ønsket å dra for å hjelpe andre, men fant oss selv noen ganger i den motsatte rollen, som de hjelpeløse. Det kan være at det var nettopp dette Gud hadde i tankene for oss hele tiden.

I Irak var vi midt i en verden som var så totalt forskjellig fra vår egen. Og i denne verdenen fikk vi se, lukte og føle menneskelige lidelser på sin mest ydmykende og brutale måte. Vi kom så nær krigen i Mosul som det var menneskelig mulig å komme, og så nær til de stedene der familier hadde opplevd bølge etter bølge av vold, død, lidelse og ting som er utenkelige for våre sanser. Det var akkurat der vi ønsket å være. Vi trådte inn i faresonen og i samme øyeblikk inn i den alltid tilstedeværende frykten følt av mødre og små barn som klamret seg til vårt medisinske team for bare noen få øyeblikks befrielse fra sin ufattelige livssituasjon.

Mitt mest bevegede øyeblikk fant sted den siste dagen på turen vår. Vi var i en landsby i Øst-Mosul for å dele ut mat og vann for senere å etablere en medisinsk klinikk i hjemmet til en irakisk militær offiser. Ryktet gikk ut i lokalsamfunnet at et team hadde kommet for å sørge for medisinsk behandling. I løpet av kort tid var rommet fylt av muslimske mødre med sine små barn. Slik de alltid hadde gjort, behandlet vårt medisinske personell alle pasienter så godt de kunne, en etter en.

Mens dette skjedde var jeg utenfor og snakket med noen av mennene i Mosul. En av lederne i lokalsamfunnet holdt seg tett inntil meg hele tiden. Vi kommuniserte som best vi kunne med de få engelske ordene han hadde. Han hadde en gang vært taxi-sjåfør i Bagdad. Vi lo sammen, og selv om vi aldri hadde møtte hverandre før og kom fra to helt forskjellige bakgrunner, knyttet vi et bånd. Mens vi sto ved siden av døren utenfor rommet som flommet over av irakiske kvinner og barn, så han på meg og pekte på ansiktet sitt, like under øyet, og sa: «Smerte.» Siden vi hadde åpnet en klinikk trodde jeg umiddelbart at han beskrev en fysisk smerte han hadde et sted i nærheten av øyet. Da tårene begynte å rulle ned over kinnene hans, foldet han hendene og sa, «Be.» Jeg foldet hendene mine lik hans på en barnlig måte, bøyde hodet og ba om at Gud måtte ha medlidenhet og øse ut sin nåde over det sønderbrutte folket som var samlet i stua bare noen meter fra oss og for innbyggerne i den store byen Mosul.

Mannen fra Mosul ønsket at jeg skulle se hans smerte for sitt folk og spurte meg så om jeg ville be for dem. Det var som om Jesus selv sto der og gråt over byen, og bønnfalt sine disipler om å be om fred for Mosul. Denne muslimske mannen uttrykte bedre enn meg Guds hjerte for et folk som var så nær og så kjær for Ham. Gud sa en gang om dette samme folket for tusener av år siden: *«Skulle da ikke jeg være bedrøvet over storbyen Ninive hvor det bor mer enn tolv ganger ti tusen mennesker som ikke vet forskjell på høyre og venstre, og hvor det også fins en mengde dyr?» (Jona 4:11).*

ER DET NOEN DER?

Under et nylig FN-møte om menneskerettigheter i Nord-Korea, talte en avhopper ved navn Ji Hyeon-A om sine tragiske opplevelser i hendene på nordkoreanske myndigheter etter at hun for

tredje gang hadde blitt sendt tilbake fra Kina. Etter sin tredje hjemsendelse ble hun tvunget til å abortere sitt tre måneder gamle foster. Hun talte om de redslene gravide kvinner gjennomlevde: «Gravide kvinner ble tvunget til lange dager med hardt straffarbeid ... Om kvelden kunne vi høre gravide mødre som skrek og babyer som døde uten noen gang å få se sine mødre.»¹

Her er et dikt Ji Hyeon-A skrev mens hun gjennomlevde ubeskrivelige redsler i Nord-Korea, og som hun delte i FN-høringen:

Jeg er redd, er det noen der? Jeg er her i helvete, er det noen der? Jeg skriker og roper, men ingen åpner døren. Er det noen der? Vær så snill og lytt til våre stønn og vår smerte. Er det noen der? Folk dør, min venn dør. Jeg roper ut igjen og igjen, men hvorfor svarer du ikke? Er det noen der?

Likegyldighet overfor menneskers lidelse er ikke vanskelig å oppnå. Det krever bare én handling: å vende sine øyne bort fra dem som er gjenstand for Guds dypeste kjærlighet og medlidenhet. Men like enkelt som det er å bli kald ved å se bort, kan Gud fylle våre hjerter med sin kjærlighet for andre ved ganske enkelt å vende våre hoder den andre veien og se inn i øynene til dem som vi finner uttaltalende.

~ ~ ~

Å Herre, vi vil ganske enkelt aldri lære deg å kjenne før vi stirrer inn i lidelsene i verden omkring oss. Det er enkelt å ønske å kjenne deg i kraften av din oppstandelse, men den dype kunnskapen om Gud kan vi ikke få før vi går inn i fellesskapet med dine lidelser. Vend våre øyne slik at de stirrer på dem som er gjenstand for din lidenskap. Måtte vi lære å forakte de kyniske uttrykk fra vår falne natur som forakter dem som ikke er lik oss selv. Minn oss på, at hadde det ikke vært for Guds nåde ville vi ikke ha vært annerledes. Vi var også langt borte fra deg en gang med et like stort behov for din medlidenhet som dem. Å, takk for at du frelste oss. Herre, Jehova-Shamma, den Gud som er der, frels dem nå.

I Jesu navn, Amen.

~ ~ ~

EN UTFORDRING AV STATUS QUO

Enten vi diskuterer tverrkulturell misjon eller lokale kampanjer, er vi kalt til å være lys og salt uansett hvor Gud plasserer oss. Ingen av oss trenger en spesiell merkelapp eller en spesiell gave før vi blir sluppet fri til å gjøre Guds arbeid i verden. Status quo sier at du er unntatt fra å gjøre visse tjenester hvis du ikke har tittelen, gaven eller kallet. Hvor ofte hører vi ikke uttalelser som, «Jeg kunne aldri gjøre det du gjør» eller «Gud kalte meg ikke til å gjøre det, eller til og med «Jeg har ikke denne spesielle gaven.» Ofte er dette bekvemme måter å unndra oss selv fra å dele evangeliet med andre på, eller bry oss om de virkelige menneskelige behov rundt oss.

Da hver og én av oss har fått bestemte gaver fra den Hellige Ånd, betyr det ikke at vi kan kreve å bli unntatt fra andre tjenester. Bare fordi du eller jeg ikke har evangelistens gave, betyr det at vi ikke trenger å evangelisere? Hvis du eller jeg ikke har gjestfrihetens gave, betyr det på noe vis at vi ikke trenger å vise gjestfrihet? Dette falske synet på tjeneste har hindret fremdriften av evangeliet og holdt kirken borte fra å sørge for andres behov slik den burde. Det er Pareto-prinsippet, også kjent som loven om de få virksomme, som sier at omtrent 80 prosent av virkningen kommer fra 20 prosent av årsakene. Hovedsakelig sier denne 80/20 regelen at omtrent 80 prosent av verden drar fordel av de 20 prosent som gjør mesteparten av arbeidet.³ Men som Kristi legeme spiller hvert lem en

vesentlig rolle i legemets funksjon, selv når medlemmer praktiserer visse tjenester de ikke har spesielle gaver for å utføre.

Når det gjelder globale katastrofer finnes det ikke en stor gruppe begavede mennesker å velge fra til å gjøre det vanskelige og farlige arbeidet som trengs å gjøres. Det er her vi beveger oss inn i 99.5/0.5-regelen, hvor 0.5 prosent av kristne muligens gjør 99.5 prosent av det tverrkulturelle arbeidet. Om disse arbeiderne kan gjøre jobben eller ikke er av mindre viktighet. Det som er viktig er at jobben må gjøres, og du og jeg kan være de eneste som er der for å gjøre den. I slike tilfeller, når vi gir oss over til Gud, setter Han oss overnaturlig i stand til å gjøre det vi trodde var umulig.

Selv om mange kirker og misjonsorganisasjoner på visse måter har skreddersydd sin tilnærming til evangelisering og tjenester, betyr ikke dette at de er ute av stand til å reorientere seg etter som behovene endrer seg. Katastrofene vil fortsette å øke og påvirke både lokale og globale virksomheter, og det er behov for endringer for å forberede seg på hvordan og når kristne skal handle, uansett om vi tror vi er kalt til det eller ikke.

HVORDAN VI BEVEGER OSS VIDERE

Hvordan vi beveger oss videre herfra er av den største viktighet. Vi har sett på den rollen katastrofene har fra tidenes begynnelse, gjennom nåtiden og inn i fremtiden. Katastrofer forsetter å øke og vil fortsette å øke i intensitet og alvorlighetsgrad inntil kongenes Konge og herrenes Herre etablerer sitt Kongerike på jorden. Den bibelske planen er helt klar.

Hvis Faderens mål er å fylle jorden med sin herlighet gjennom frelse av alle nasjonene, som Han én dag vil gi til Jesus til arv, er det ingenting som burde distrahere oss eller hindre oss fra å fullføre dette Guds verk i Hans verden. Dette er vårt kall i de siste dager. Vår oppgave er å overgi de fortsatt unådde folkeslag på jorden til Kristus, men vi må forstå at for disse gjenværende gruppene må vi betale en høy pris. Satan vil kjempe mot oss med alle mørkets krefter for å nekte Jesus sin belønning, alle nasjonene som er arven Han skal motta og dele med oss i sitt Rike.

Dette betyr at adgang til mange av de unådde folkeslagene i verden vil ganske sikkert skje gjennom katastrofer som Gud vil sende for å løsne det grepet Satan har over dem. Mange av de normale eller tradisjonelle metodene vi har brukt for å få tilgang til unådde folk og tjene blant dem, er snart i ferd med å bli en del av fortiden. Vi må være forberedt i disse nye tider og frimodig ta de nødvendige steg for å reorganisere og endre våre metoder til å ta hånd om de verst tenkelige hendelser. Det første vi må gjøre er å forstå hvor lite tid vi har igjen. Vi må bevege oss fra den vanlige måte å arbeide på til en beredskap som kan gi rask respons. Selve katastrofenes natur krever dette. Mens katastrofer gir oss en følelse av hast, inneholder de også komplikasjoner på grunn av den alltid skiftende geopolitiske situasjonen, da flere nasjoner vanligvis er involverte. Ifølge tidligere utenriksminister Henry Kissinger er geopolitikk «en tilnærming som er oppmerksom på kravene til likevekt.»⁴ Dette kravet om likevekt er et annet steg og kan ikke kobles fra dagens globale misjonsstrategi. Vi må ha mye mer kunnskap om regjeringer som kommer og går og de geografiske og politiske endringer dette fører med seg. Vi trenger også å være i bransjen for «mulighetsvarsler». Dette er å analysere den nåværende geopolitiske situasjonen opp mot Guds globale bevegelser, så vi bedre kan forutsi hva som kan skje i disse kriseutsatte områdene av verden hvor mulighetene til å spre evangeliet kan åpne seg. Kvantesperanget i teknologi har gjort global kommunikasjon så mye raskere og enklere. I dag har verden blitt et virtuelt kontor der vi alle kan møtes uansett tid og sted. Behovet for å ha folk til å arbeide full tid på et fysisk kontor fra åtte til fire er i ferd med å bli utdatert. I verdensmisjonen betyr dette at én person lett kan gi en prosentandel av sin tid til et nettverk av organisasjoner. Det er en effektiv og tidsbesparende modell som vil gi en mer strømlinjeformet

respons. Flere enheter kan dra fordel av erfaringen eller ekspertisen til det ene individet som kan bruke 10 prosent av sin arbeidstid til å fylle en bestemt oppgave. Denne måten å dele ressurser på gjennom virtuelle kontor øker beredskapen og hindrer organisasjoner i å bli for kostbare, tungvinte og topptunge.

KATASTROFER: DET NYE MISJONSMØNSTERET

Katastrofer har klart blitt det nye landskapet i Guds frelsesoppdrag på jorden. Katastrofer har blitt den nye normalen. Ødeleggende stormer, lange tørkeperioder, massive flommer, hyppigere skogbranner, hetebølger, aktive vulkaner med mer er vanlige hendelser i dagens verden. Den skarpe økningen i global terrorisme, sekterisk vold, jihadist-angrep, regionale kriger og etniske konflikter er på tilsvarende måte i ferd med å komme ut av kontroll over hele jorden. Ingen av disse tingene er statiske. De øker i frekvens og intensitet og påvirker oss alle direkte.

Katastrofer er som et høyt og farlig fjell vi må bestige for å nå frem til dem som fortsatt er i jerngrepet til antikristne regimer og religioner, spesielt Islam. Jo høyere vi klatrer opp fjellsiden og gjennom katastrofens farlige stormer, jo vanskeligere og farligere blir oppgaven, men desto søtere smaker belønningen.

Mens vi er på vei opp fjellet vil hvert steg vi tar bli vanskeligere og vanskeligere. Det vil være lite lindring mens terrorisme, sekterisk vold, krig og natur- og miljøkatastrofer vil ramme med større styrke og intensitet. For å nå toppen trenger vi å bli utstyrt med de rette redskapene og den rette opplæringen for å få den tro og utholdenhet som behøves.

De mer jevne globale begivenhetene i fortiden tillot en mer langsom evangelisk tilnærming. Når politikken var mer stabil kunne misjonsorganisasjonene bruke lengre tid på å planlegge bevegelser inn og ut av målområdene. Alt dette er blitt endret gjennom de katastrofale hendelsene i vår tid som kommer med en hurtighet vi aldri har sett tidligere. Bibelen sier at alt dette vil skje etter hvert som enden nærmer seg. Jesu disipler spurte Ham spesifikt om hva som ville være «*tegnet på ditt komme og verdens ende?*» (Matt. 24:3). Jesus svarte:

«Pass på at ikke noen fører dere vill! For mange skal komme i mitt navn og si: «Jeg er Messias.» Og de skal villedde mange. Dere skal høre om kriger, og det skal gå rykter om krig. Se da til at dere ikke lar dere skremme! For dette må skje, men ennå er ikke enden kommet. Folk skal reise seg mot folk og rike mot rike, og det skal være hungersnød og jordskjelv mange steder. Men alt dette er bare begynnelsen på fødselsveene.» (Matt. 24:4-8).

Jesu henvisning til en tilsvarende dramatisk økning i både naturlige og menneskeskapte katastrofer var ikke kryptisk. Han sa tydelig at ikke bare den ene, men begge tingene måtte skje samtidig før enden kunne komme. Det fenomenet vi ser i dag er nettopp dette. Det er ikke enten det ene eller det andre, det er helt klart begge deler.

Dette har ikke gått endel vitenskapsmenn hus forbi, som ser en sammenheng mellom naturkatastrofer og kriger. Vitenskapsmenn sier de har bevist at «hetebølger, tørke og andre alvorlige værphenomener øker risikoen for at kriger kan bryte ut over deler av verden.»⁵ Enten klimaendringer er det som forårsaker økningen i naturkatastrofer som leder til væpnede, etniske konflikter eller ikke, er en annen debatt og ikke relevant her. Hva som er relevant er at til og med sekulære vitenskapsmenn erkjenner årsakssammenhengen mellom menneskeskapte kriger, etniske konflikter og natur- eller miljøkatastrofer. Denne sammenhengen ble spesielt forutsagt av Jesus.

Hvis vi skal bevege oss videre og gjøre fremstøt for evangeliet i dette nye landskapet, vil det første steget i dette paradigmeskiftet kreve at vi både aksepterer den nye virkeligheten rundt oss, med stadig oftere og større katastrofer, og at vi omsetter til tro det vi leser i Bibelens ord. Gud avslører fullt og helt for oss den sentrale rollen katastrofer har spilt i Hans plan for nasjonene og hvordan katastrofer vil være den viktigste mekanismen til å fullføre oppgaven i de siste dager.

Det store filosofiske spørsmålet «Hvorfor tillater Gud lidelse» blir ikke bare stilt av de «siviliserte» og utdannede. Det er stilt av alle som ikke kan finne lindring eller svar i sine verste lidelser. Jeg kan fortelle deg dette fordi jeg vet det. Jeg har sett det og erfart det mange ganger. En vennlig handling, et omsorgsfullt smil og trøstende ord fra et Guds barn til en lidende sjel gjenoppvekker hans håp til Gud. Vårt svar er ikke noe vanskelig å forestille seg. Det er ikke som å sette i gang en samtale med en agnostiker i et klasserom på universitetet. Når mennesker er ydmyket, alene og beseiret er det bare én ting de ønsker, og det er å bli trøstet. Og deres største trøst kan bare komme fra oss, det folk Han som kalles Trøsteren bor i.

FLYKTNINGEKRISEN I SYRIA, EN PERSONLIG DAGBOK. 29. FEBRUAR 2016

13

EN MISJONÆR FOR DENNE TID

«De fleste av brødrene har gjennom mitt fangenskap fått en slik tillit til Herren at de enda mer uredd enn før våger å forkynne Guds ord.» FIL. 1:14

Å DYRKE FREM EN NY RASE AV KRISTNE OG MISJONÆRER

Vi lever i en ny tid, og denne tiden krever at vi stopper opp og gransker hvordan vi som Kristi vitner fungerer i denne verden. Som Hans disipler burde vi alltid være elever både på den sekulære og åndelige arena siden Gud virker i dem begge. Men i mye av dagens vestlige evangeliske verden er det populært å omgi seg med alt som er «kristent.» Hvor ofte hører vi ikke en bror eller søster snakke om den store velsignelsen det var å finne et hus i en bydel omgitt av kristne naboer? Som evangeliske kristne blir vi mer og mer sekterisk med hvor vi bor, hvem vi omgås og til og med hvem vi gjør forretninger med. Overalt hvor vi reiser ser vi troende søke sin lykke og så bygge sine festninger for å holde dem de er uenige med ute, eller som får dem til å føle seg ubekvemme. De vestlige evangeliske

kristne mister raskt sin globale innflytelse fordi den vender seg innover. Hvis vestlige kristne skal utgjøre den positive og evige påvirkning som er nødvendig for å møte de voksende utfordringene og mulighetene vi står overfor, er det livsviktig at vi snur denne trenden.

Det andre som har gått tapt i denne generasjonen er det personlige offer. Trist er det også at vi raskt holder på å bli et selvopptatt, komfort-fokusert folk som er mer interessert i det overfladiske underholdningsjaget vi ser i mange av dagens kirker, enn vi er i vår selvoppofrende tjeneste for de fortapte. Etter hvert som de globale farene og truslene øker, trenger vi en spesiell rase av Kristus-like mennesker som er villige til å ofre løftene om verdslig komfort, trygghet og personlig anerkjennelse mot Guds kall til å gå ut til nasjonene. Men vi trenger ikke å gå så langt tilbake for å finne de eksemplene vi trenger. Jeg (Nathan) har vært velsignet med å være inngiftet i en misjonærfamilie. Min svigermor og svigerfar dro til jungelen i Brasil tidlig på 1950-tallet. Deres fortellinger om å leve og arbeide blant noen av de mest primitive, kannibalistiske folkeslag i Brasil er storslåtte. I nesten førti år sto de overfor død, sykdom, pest, krig, vanskeligheter, savn, isolasjon og motløshet som en normal del av sin kristne erfaring.

I de dager tok misjonærene med seg kistene sine på båten fordi de var klar over at de kanskje aldri kom hjem igjen. Da de kysset sine aldrende foreldre farvel, visste de at de sannsynligvis aldri ville se dem mer i dette livet. Misjonærtjeneste var det ultimate offer som betydde å gi opp alt for sin Frelser. Når livet ble tøft var det ingen bakdør. Den eneste muligheten de hadde tilgjengelig var å rope ut i fortvilelse til all trøstens Gud som hjelper oss i all vår nød.

Vi har den ære å kjenne andre som er av samme kaliber – menn og kvinner som ikke er denne verden verdig. Men de er en sjelden og utdøende rase. Å, Gud om vi kunne få flere av dem! Hvem vil ta plassen deres? Hvem i denne generasjonen vil stå opp og si, «Jeg bryr meg ikke om hva denne verden lover meg. Det betyr ingenting. Jeg ønsker bare å bli brukt av Gud. Jeg ønsker bare å være Hans villige og lydige redskap til å redde de som går mot fortapelsen. Jeg vil gi alt til Ham og bryr meg ikke om hva som skjer med meg. Jeg legger meg selv til hvile i de kjærlige og trygge hendene til min Frelser.»

Denne verden kan bare nåes gjennom slike hellige. De enklere stedene er allerede opptatt. Bare de aller vanskeligste og farligste stedene er til overs. Disse dyrebare menneskene som Gud har skapt og som bor på disse stedene, vil bare lære Jesus å kjenne gjennom dem som er villige til å gi opp alt for at de skal bli frelst. Å vandre på denne måten er å etterligne responsen til de troende i det første århundre og disse tapre, trofaste tjenerne som fulgte deres eksempel, og som har stått på skuldrene deres opp gjennom historien. Hvem vil stå sammen med dem i dag?

FRYKTLØS I MØTE MED KATASTROFENE

Det er trist, men mye av dagens misjon og evangelisk arbeid er preget av frykt. En dag kjørte jeg til et møte i Atlanta. På vei dit så jeg en reklametavle der det sto, «Trygghet er vårt motto.» Umiddelbart begynte jeg å tenke på om det jeg leste var programerklæringen til en moderne misjonsorganisasjon. Mange av dagens kjente misjonsbyråer bruker en uforholdsmessig mengde tid og energi på å lære opp misjonærer til hvordan de skal holde seg trygge og usynlige. Jeg våger å si at det legges større vekt på å bevare misjonæren trygg og sikker enn å lære dem opp til å leve i tro, og å ta risikoer som kan medføre at de gir sine liv for de menneskene de er sendt ut for å tjene.

Dette sender en urovekkende beskjed om frykt og selvbeskyttelse til selve de menneskene misjonærene har dratt ut for å nå. Isteden for å forkynne til dem viktigheten av å leve frimodig i tro og være villige til å risikere sine liv og sin trygghet for evangeliets skyld, forteller det de at i tilfelle de

blir oppdaget, må de gjemme seg eller flykte. Kan du forestille deg hva slags kristne dette føder? Betyr dette at misjonærene skal være uforsiktige og ukloke og risikere tryggheten og sikkerheten til andre? Nei. Det betyr at vi lever etter en annen standard, en vi finner i Bibelen. Det betyr at vi lever i tro i Guds kraft, og ved å leve på denne måten vil Gud utføre overmåte mirakler, langt ut over det vi kan be om eller forstå.

Det er ingen tvil om at mange unge muslimer blir dratt mot radikale jihadist-grupper på grunn av den risikoen det innebærer. Menn ønsker å bli utfordret til å gjøre vanskelige og farlige ting. Kan en av de største grunnene til at vi ikke ser flere unge mennesker i misjonens tjeneste i dag være at de ikke blir utfordret på dette nivået? Vi har svekket Guds misjon ved å prøve å rekruttere folk med å selge dem en pakke som sier at oppgaven er tiltalende, kortvarig og morsom, isteden for å fortelle dem sannheten. Hva om vi bare fortalte dem det rett ut hvordan det er. Hva om vi sa dette: Vi kaller på en spesialisert gruppe mennesker av menn og kvinner til å delta i noe som er større og mer storslagent enn noe de til nå har opplevd eller kjent til i sine liv. Vi velger ut en elitegruppe til å bære ut det viktigste budskapet verden noensinne har hørt til menneskene på jorden før Jesus kommer tilbake. Før du svarer må du forstå hva du involverer deg i og de sannsynlige farene du vil stå overfor. Hvis du ønsker å bli en del av denne utvalgte gruppen, må du tenke over følgende:

- Du vil bli forfulgt for Jesu navns skyld.
- Din livsstil vil bli totalt forandret, og der du skal bo vil aldri bli ditt hjem
- Du vil oppleve lange perioder med isolasjon og mismot
- Det kan være at du aldri vil se fruktene av ditt arbeid i dette livet
- På grunn av det krevende arbeidet dette medfører, vil du mesteparten av tiden være utmattet.
- Din familie og dine barn vil lide og leve uten de fleste ting andre har glede av.
- Det er sannsynlig at du vil bli plaget fysisk.
- Du kan bli tatt som gissel.
- Du kan miste ditt liv.

Belønningene for din tjeneste vil i dette livet bli minimale, men premien du vil motta i det neste livet er ut over all fatteevne. Men den største belønningen du vil få vil være kunnskapen om at du har meldt deg frivillig til å gå inn i den høyeste og mest ærefulle tjeneste for kongenes Konge og herrenes Herre, og den gleden du vil gi Ham ved å gjøre det.

Vi trenger denne nye rasen av kristne arbeidere, og vi trenger dette nye budskapet for å rekruttere dem til dette nye skiftet i verdensmisjonen. Listen for å tjene er lagt høyere enn noen gang, og behovet for dem som er villige til å gå er større enn noen gang før. Størrelsen på visjonen og troen til dem som må å gå, må passe til størrelsen på den enorme oppgaven denne generasjonen har fått. I lys av det som nå ligger foran oss, med økende katastrofer og det som ellers skal komme, har tiden kommet til å kommunisere tydelig at vi trenger intet mindre i dette siste fremstøtet overfor nasjonene.

VI MÅ PLANMESSIG GÅ TIL DE VANSKELIGSTE STEDENE

Denne nye rasen av kristne arbeidere må være villige til å gå og bli på de vanskelige stedene. Begrepet som tidligere ble brukt om disse stedene var land med «kreativ adgang». Dette begrepet burde bli oppgradert til «farlig adgang». Dette nye stikkordet forklarer bedre og mer ærlig risikoen og graden av vanskeligheter det innebærer å trenge gjennom til disse siste utpostene. Mange av katastrofene og mye av den sivile uroen som skjer i verden finner sted i noen av landene med «farlig adgang», slike som Iran, Irak, Syria, Afghanistan, Libya, Jemen, Nord-Korea, Pakistan og Tyrkia. Men å komme seg inn i disse konfliktområdene er ikke umulig.

Katastrofer tvinger dørene til å åpne seg. Adgang og frihet til å arbeide i områder som er rammet av katastrofer, eller i områder der flyktninger flykter til, blir ofte gjort mulig på grunn av det kaoset som kommer med kriger og naturkatastrofer. Regjeringer og lokale myndigheter blir ofte destabilisert og ute av stand til å takle de overveldende ødeleggelsene og flommen av mennesker. Tid og ressurser blir omdisponert fra normale daglige aktiviteter til å fokusere på de presserende behovene rundt dem. Evangeliets beste venn er et land i kaos. Når katastrofer rammer, er det ofte tid for å løpe til, ikke flykte fra, disse stedene.

Vi trenger å bli tilstrekkelig forberedt på og klar til å mobilisere i det øyeblikk disse dørene åpner seg. Når man har kommet seg inn er det tid for kristne arbeidere til å gjøre et positivt inntrykk og oppnå troverdighet i hvordan de håndterer katastrofer uten å måtte gå på kompromiss med evangeliet. Det er aldri noen garanti for at kristne arbeidere vil være i stand til å komme seg inn i disse kriserammede områdene av verden, eller å forbli der om de kommer seg inn, men alle forsøk på å gjøre det burde prøves både før, under og etter at krisen har oppstått. Evangeliske misjonsorganisasjoner bør presse hardt på dørene til alle vanskelige og «farlig adgang»-nasjoner inntil man finner en måte det er mulig å komme inn på, mest sannsynlig når katastrofen rammer. Når de kommer seg inn, bør de ha med seg:

- Kompetente mennesker som raskt og intelligent kan vurdere og reagere på situasjonen,
- overveldende humanitær støtte til rammede mennesker, og
- føttene skodd til å være forberedt på å dele fredens evangelium.

Stier blir gått opp og nye grenser blir bekjempet av de med enorm tro som er villige til å ta stor personlig risiko og gjøre det vanskelige og farlige arbeidet. Vi oppnår ingenting ved å prøve å mildne denne sannheten. Det er en ny tid med et gammelt kall til en unik og villig og forberedt generasjon.

STÅ OPP FOR SANNHETEN

Like etter at jeg kom til tro på Kristus, vendte min far, som hadde løpt fra Herren i de første fjorten årene av mitt liv, tilbake til den Gode Hyrden. I løpet av disse årene i ødemarken lot Gud aldri min far glemme den gleden han en gang kjente da han vandret på den nye, grønne rettferdighetens sti. Hver gang min far prøvde å gå sine egne veier, holdt Herren tilbake all tilfredsstillelse eller fred i sinnet.

En dag min far kjørte hjem fra jobb til vårt hjem i en liten by i sørlige Indiana, tok endelig Gud fatt i ham på en måte som revolusjonerte livet hans fullstendig. Den opplevelsen som møtte ham rystet ham så radikalt at han aldri mer nektet Gud å få hans totale hengivenhet helt frem til den dagen han døde. Den kvelden raste min far bortover Highway 67, og prøvde å komme seg hjem så fort han kunne for å unngå det verste av det som har blitt kalt den Store Snøstormen som rammet Ohio Valley i 1978, også kalt den Hvite Orkanen. Det var en storm i kategori 5, en naturkatastrofe som i løpet av

to dager slapp ned 60 cm snø, sammen med forferdelige vindkast som kom opp i over 75 km/t. Den ble kalt århundrets storm.

Uten forvarsel gikk min fars bil inn i en skrens. Den spant rundt tre ganger og i løpet av disse sekundene passerte livet revy for øynene hans. Ved utgangen av den andre rotasjonen var, ifølge min far, hans hjerte rett med Gud. Han gikk inn i den første skrensen med et opprørsk hjerte og når den tredje rotasjonen var ferdig, kom han ut av den med et hjerte så rensert og rent som den skinnende hvite snøen som omga ham på alle kanter.

Fra den dagen av gjorde min far det til sitt mål å gjøre opp for sine tapte år ved å lære meg og hans øvrige barn som fortsatt bodde hjemme, om den ufattelige og ubeskrivelige verdien i Jesu Kristi kors. Min far – min disippelgjører og mentor – sa gjentatte ganger til meg, «Nathan, glem aldri korset. Glem aldri hva Jesus gjorde for deg.» Jeg har gjort det til mitt mål å ære min jordiske og himmelske fars anmodning ved å gjøre nettopp dette.

Mens taktikk, strategier og metoder endrer seg for å tilrettelegge vårt budskap til å passe inn i den tiden vi lever i, har vi kun ett budskap til verden. Det er budskapet om Jesu Kristi kors. Apostelen Paulus sa til de troende i Korint, «*For jeg hadde bestemt at jeg ikke ville vite av noe annet hos dere enn Jesus Kristus og ham korsfestet*» (1. Kor. 2:2). Han redefinerte denne beslutningen litt mer spesifikt da han fortalte de troende i Rom, «*Jeg har alltid satt min ære i å forkynne evangeliet der Kristi navn ikke er kjent, for at jeg ikke skal bygge på en grunnvoll som andre har lagt*» (Rom. 15:20).

Budskapet om at Jesus Kristus, den lovede Befrieren – selveste Guds Sønn – kom inn i verden for å dø på et kors, bli begravet og stå opp igjen fra de døde for å frelse syndere, er det eneste budskapet om håp og liv vi har blitt gitt til å dele med verden. Hva eller hvem som helst som tar noe bort fra dette budskapet, tar bort det eneste budskapet som er i stand til å gjenforene en fortapt sjel med Gud, og ødelegger derfor dets kraft til å gjenføde menneskets hjerte.

Det er denne sannheten vi må ta stilling til i disse siste dager. I vår kultur av politisk korrekthet, der så mange av våre unge mennesker har vokst opp, faller mange bort fra troen og holder ikke fast på eller forstår hvilket anker korset er. Kristne slutter seg til og forsvarer med nebb og klør populære holdninger om migrasjon, flyktninger og humanitær hjelp, men få står opp for det unike kristne budskapet om korsets evangelium og Jesu Kristi oppstandelse.

Hvilket evig gode gir vi en migrant eller flyktning hvis vårt arbeid bare er å gi dem mat, vann, klær og husly? Hvordan oppfyller vi vårt gudgitte mandat fra Jesus til en migrant eller flyktning hvis alt vi gir dem er smil, godhet og solidaritet? Selv de gudløse gjør det samme. Hvis våre handlinger av nåde og godhet ikke er knyttet til korsets budskap, har vi ikke gitt dem noe av evig verdi. Hvis vi ikke gir dem livets brød, vil de dø i syne synder. Det kan gi oss gode følelser å bidra med behovene til de fattige og trengende, men hvis vi ikke gir levende vann til deres tørste sjeler, har de ikke fått noe. Og kanskje har de mistet den eneste muligheten de noensinne hadde til å møte en kristen og høre historien om frelsen i Jesus Kristus.

Hvis ropene fra denne generasjonen og kristne ledere i vest om åpne grenser og flere flyktninger ikke blir møtt med en forpliktelse på å gi dem evangeliet når de kommer til våre breddegrader, da er forsøkene knapt mer enn politisk aktivisme. Til kristne som er imot flyktninger i det hele tatt, må vi peke på at like mye som vi ikke er kalt til å være politiske aktivister er vi heller ikke kalt til å være sekteriske som hever nasjonale interesser over menneskers sjeler. For oss som er evangeliske er vårt høyeste mål – det samlende kallet som vi burde være villige til å gi vårt liv for – den frelsende kraften i korset for alle mennesker.

I dagens pågående debatt om migranter og flyktninger, går begge sidene glipp av det som burde være det sentrale i våre diskusjoner. Dette burde ikke handle om å ta parti for verken det politiske eller det humanitære. For kristne, spesielt for evangeliske, burde flyktnings spørsmålet handle om evige sjeler og hva Gud har gjort og gjør for å frelse dem gjennom oss. Hvis evangeliets budskap ikke er det sentrale i våre holdninger til migranter og flyktninger, er vi dømt til en endeløs debatt om verdiene til eller truslene mot våre samfunn. Ingen av sidene kommer til å seire, det kan faktisk bare tjene til en enda større splittelse i kirken hvis vi fortsetter med å fremme syn som er blottet for korset. Men hvis vi er samlet i den tro at alle mennesker trenger Jesus Kristus og at dette budskapet må deles med dem, da er vi i tett gåsegang med Guds fremste bud og kall som er gitt til oss alle. «Vi må ha mot til å argumentere for en evangeliensentrert tilnærming til denne saken. Det er vår plikt å ikke se på innvandrere som et problem som skal løses, men som mennesker Jesus døde for. Uten en bibelsk linse kan vi komme til å se på innvandrere som en trussel eller en invasjon, isteden for en mulighet for misjon. Hvis vi gjør det vil, vi miste troverdighet blant våre immigrant-naboer, når vi forkynner om Guds kjærlighet til dem og samtidig kommuniserer (med hensikt eller ikke) at vi misliker dem og ønsker at de ikke var en del av vårt samfunn.»¹

DET VIL VÆRE VERDT ALT

Hvis det er sant

- at fra tidenes begynnelse har Gud hatt en plan og en sammenhengende strategi for én dag å frelse og gjenopprette sin skapning ved å åpenbare Hans kjærlighet og nåde til menneskeheten gjennom sin Sønnns død og oppstandelse,
- at Gud først ga til Israel og så til kirken befalingen om å spre Hans frelsesbudskap til jordens ender,
- at gjennom Skriftens fortelling har Gud konsekvent regissert katastrofer for å spre mennesker i landflyktighet for å fylle jorden med sin herlighet gjennom frelsen av alle nasjonene,
- at Gud sprer nasjonene og sender dem direkte i favnen til sitt eget folk for at de skal kunne høre evangeliet,
- at vi lever i de siste dager, og på grunn av dette øker Gud gradvis sin aktivitet med å gi unådde folk tilgang til sannheten i Guds Ord gjennom katastrofer før Jesu gjenkomst,
- at vi kan være den siste, privilegerte generasjon som er betrodd med budskapet om Hans frelse for å forkynne det til den siste generasjonen mennesker som vil høre før Jesus kommer tilbake,
- at de gjenværende unådde folkeslag som holdes i klørne til antikristne riker på jorden kanskje vil bli frigjort til å høre ordet om det evige liv som et resultat av en menneskeskapt eller naturlig katastrofe,
- at Jesus overga til oss det usigelige privilegium å overgi nasjonene til Jesus som Hans etterlengtede og vel fortjente arv,
- at Han venter på at vi skal fullføre den oppgaven Han ga oss med å overgi nasjonene til Ham,

- at Han én dag vil dele denne arven med oss når Han hersker over jorden med rett og rettferdighet.

... hva slags folk trenger vi da å være:

Hvis vi forsto at vi spiller en livsviktig og uerstattelig rolle i alle disse tingene, burde det ikke da forvandle oss? Men for å bli forvandlet trenger vi å forstå at kostnadene involverer at vi må elske dem som hater oss. De er fiender av korset, men Gud ønsker at de skal omfavne korset slik at de kan bli Hans venner og våre. Vi var også en gang fiendtlig mot Gud og Hans fiender, men Han frelste oss (se Rom. 5:10). Og slik Gud frelste oss, er Hans ytterste lengsel å gjøre det samme for hele verden:

«Det var Guds vilje å la hele sin fylde ta bolig i ham, og ved ham forsonse alle ting med seg selv, alt i himmelen og på jorden, da han skapte fred ved hans blod, på korset.»
(Kol. 1:19-20).

Dietrich Bonhoeffer sa:

Ord og tanker er ikke nok. Å gjøre godt medfører alle ting i det daglige liv. *«Er din uvenn sulten, så la ham få mat, er han tørst, så la ham få drikke»* (Rom. 12:20). På samme måte som brødre og søstre står sammen i nødens tid, binder hverandres sår og letter hverandres byrder, skulle kjærlighet til fienden gjøre godt mot fienden. Hvor i all verden er det større nød, dypere sår og smerte enn hos våre fiender? Hvor er det mer nødvendig og mer velsignet enn å gjøre godt mot våre fiender?

KONKLUSJON

Den overveldende skjønnheten i Guds handling med menneskene opp gjennom historien kan tydeligst sees gjennom katastrofene. Ingen større fortelling kan fortelles uten dem. Tragedie er det som gir historien den aller lykkeligste og mest tilfredsstillende slutt. F. Scott Fitzgerald skrev, *«Vis meg en helt og jeg vil skrive en tragedie for deg.»* Alle tragedier har en helt, og i menneskets historie om ulykker finnes det én helt.

På sin episke fortellermåte avslutter Paulus:

«Men i tidens fylde sendte Gud sin Sønn, født av en kvinne og født under loven. Han skulle kjøpe dem fri som stod under loven, så vi kunne få barnekår» (Gal. 4:4-5).

«I ham har vi forløsningen som ble vunnet ved hans blod, tilgivelse for syndene. Så stor og rik er hans nåde, som han i rikt mål har latt oss få. Slik gav han oss all visdom og innsikt, da han kunngjorde oss sin viljes hemmelighet, den frie beslutning han hadde fattet om å fullføre sin frelsesplan når tiden var inne: å sammenfatte alt i Kristus, alt i himmel og på jord» (Ef. 1:7-10).

Historiens katastrofer har ikke vært meningsløse. Guds plan var at i tidens fylde ville Han avsløre heltene i historien som vil gi mening til all den lidelsen menneskeheten har vært utsatt for opp gjennom tidsaldrene. Ut av kaoset avsløres hemmeligheten om Guds ufattelige nåde til sin skapning. Mer enn det som noensinne har skjedd av ubeskrivelige menneskelige lidelser, har Gud tatt på seg selv i sin Sønn, Jesus Kristus. Endelig kom den lovede Befrieren, og Hans tragedie var større enn noen av dem som overhodet har rammet menneskeheten, for *«Han som ikke visste av synd, har han (Gud) gjort til synd for oss, for at vi i ham skulle få Guds rettferdighet»* (2. Kor. 5:21).

Vi kjenner slutten på fortellingen. Der står vi sammen med Ham på den dagen, sammen med et hav av himmelske borgere som ikke kan telles, fra alle stammer, tungemål, folkeslag og nasjoner, med våre egne frelseshistorier skrevet ut av katastrofenes smeltedigel. Og der står Han – personifiseringen av katastrofene, ofret for vår frelse, et Lam midt foran tronen, slaktet før verdens grunnvoll ble lagt. Han tar imot oss, Hans premie, og vi synger frelsens sang.

Ut av katastrofenes aske, opp gjennom de mange tusen år, har det stått opp et lys, og vi har ennå til gode å være vitner til dets herlige avslutning. Alt handler om kjærlighet – ikke vår kjærlighet til Gud, men Guds kjærlighet til oss. Planen hadde aldri til hensikt å fordømme. Det var alltid for å frelse. Hvis det noensinne har vært et offer i historien, så var det ikke mennesket, men Gud. Men isteden for å bli martyren i historien, ble Han helten og vi har gjort oss selv til martyrer. Dette er hemmeligheten om katastrofene.

Fotnoter

KAPITTEL 2: GJENNOM STORM OG UVÆR GÅR HANS VEI

1. Melissa Petruzzello, "Playing with Wildfire: 5 Amazing Adaptations of Pyrophytic Plants," Encyclopaedia Britannica, <https://www.britannica.com/list/5-amazing-adaptations-of-pyrophytic-plants>.

KAPITTEL 3: HEMMELIGHETEN OM KATASTROFENE

1. Coen Vonk, "Mysteries of Ancient Greece," *Sunrise* magazine, Theosophical University Press, 2005, <http://www.theosociety.org/pasadena/sunrise/54-04-5/me-vonk.htm>.
2. Matthew Soerens and Daniel Darling, "The Gospel and Immigration," *Gospel Coalition*, MAY 1, 2012, <https://www.thegospelcoalition.org/article/the-gospel-and-immigration/>.
3. Peter Yeung, "Refugee crisis: Record 65 million people forced to flee homes, UN says," *Independent*, June 20, 2016, <http://www.independent.co.uk/news/world/europe/refugee-crisis-migrants-world-day-un-a7090986.html>.

KAPITTEL 4: EKSEMPLER FRA VÅR TID

1. "Albania timeline," BBC News, January 24, 2012, http://news.bbc.co.uk/2/hi/europe/country_profiles/1004984.stm.
2. "Quick facts: What you need to know about the Syria crisis," Mercy Corps, July 19, 2018, <https://www.mercycorps.org/articles/iraq-jordan-lebanon-syria-turkey/quick-facts-what-you-need-know-about-syria-crisis>.
3. "Quick facts: What you need to know about the Syria crisis," Mercy Corps, July 19, 2018, <https://www.mercycorps.org/articles/iraq-jordan-lebanon-syria-turkey/quick-facts-what-you-need-know-about-syria-crisis>.
4. Anne Barnard, "Death Toll from War in Syria Now 470,000, Group Finds," *New York Times*, February 11, 2016, <https://www.nytimes.com/2016/02/12/world/middleeast/death-toll-from-war-in-syria-now-470000-group-finds.html>.
5. "The world's 5 biggest refugee crises," Mercy Corps, July 5, 2018, <https://www.mercycorps.org/articles/afghanistan-nigeria-somalia-south-sudan-syria/worlds-5-biggest-refugee-crisis>.
6. Nick Cumming-Bruce and Rick Gladstone, "U.N. Says 5,000 Syrians a Day Are Now Fleeing War," *New York Times*, February 8, 2013, <http://www.nytimes.com/2013/02/09/world/middleeast/syria-refugees.html>.
7. Ruadhán Mac Cormaic, "Year when Europe opened its doors to refugees," *Irish Times*, December 28, 2015, <https://www.irishtimes.com/news/world/europe/year-when-europe-opened-its-doors-to-refugees-1.2478737>.

KAPITTEL 5: KATASTROFER, DET STORE BILDET

1. <http://www.dictionary.com/browse/strategy?s=t>.
2. "Haiti," Operation World, 2018, <http://www.operationworld.org/country/haiti/owtext.html>.
3. Kari Huus, "Haiti awash in Christian aid, evangelism," MSNBC, February 9, 2009, http://www.nbcnews.com/id/35262608/ns/world_news-haiti/t/haiti-awash-christian-aid-evangelism/#.WoqZ5mXHFII.
4. "Has Everyone Heard?" Joshua Project, https://joshuaproject.net/resources/articles/has_everyone_heard.
5. "What is the 10/40 Window?" Joshua Project, https://joshuaproject.net/resources/articles/10_40_window.
6. "10/40 Window: Do you need to be stirred to action?" Southern Nazarene University, <https://home.snu.edu/~hculbert/1040.htm>.
7. David Russell Schilling, "Knowledge Doubling Every 12 Months, Soon to be Every 12 Hours," *Industry Tap*, April 19, 2013, <http://www.industrytap.com/knowledge-doubling-every-12-months-soon-to-be-every-12-hours/3950>.
8. Ibid.

KAPITTEL 6: EN VERDEN FULL AV KATASTROFER

1. "The Human Cost of Weather Related Disasters: 1995-2015," Center for Research on the Epidemiology of Disasters, https://www.unisdr.org/2015/docs/climatechange/COP21_WeatherDisastersReport_2015_FINAL.pdf.
2. Ibid.
3. Tom Miles, "Weather disasters occur almost daily, becoming more frequent: U.N." Reuters, November 23, 2015, <https://www.reuters.com/article/us-climatechange-disasters/weather-disasters-occur-almost-daily-becoming-more-frequent-un-idUSKBN0TC1EG20151123>.

4. "U.S. Billion-Dollar Weather & Climate Disasters 1980-2018," National Centers for Environmental Information, <https://www.ncdc.noaa.gov/billions/events.pdf>.
5. Chris Mooney and Brady Dennis, "Extreme hurricanes and wildfires made 2017 the most costly U.S. disaster year on record," *Washington Post*, January 8, 2018, https://www.washingtonpost.com/news/energy-environment/wp/2018/01/08/hurricanes-wildfires-made-2017-the-most-costly-u-s-disaster-year-on-record/?utm_term=.fc9dcdaf03d.
6. "Weather-related disasters are increasing," *Economist*, August 29, 2017, <https://www.economist.com/graphic-detail/2017/08/29/weather-related-disasters-are-increasing>.
7. Jerry Z. Muller, "Us and Them," *Foreign Affairs*, March/April 2008, <https://www.foreignaffairs.com/articles/europe/2008-03-02/us-and-them>.
8. "List of ongoing armed conflicts," Wikipedia, updated August 4, 2018, https://en.wikipedia.org/wiki/List_of_ongoing_armed_conflicts.
9. Glenn J. Voelz, *Rise of iWar: Identity, Information, and the Individualization of Modern Warfare* (New York: Skyhorse Publishing, 2018).
10. "Guide to the Syrian rebels," BBC, December 13, 2013, <http://www.bbc.com/news/world-middle-east-24403003>.
11. Joe Lauria, "Risking World War III in Syria," *Consortium News*, February 6, 2016, <https://consortiumnews.com/2016/02/06/risking-world-war-iii-in-syria/>.

KAPITTEL 7: DET SISTE RIKET

1. Cristina Maza, "Christian Persecution And Genocide Is Worse Now Than 'Any Time In History,' Report Says," *Newsweek*, January 4, 2018, <http://www.newsweek.com/christian-persecution-genocide-worse-ever-770462>.
2. Sarah Eekhoff Zylstra, "The Top 50 Countries Where It's Most Dangerous to Follow Jesus," *Christianity Today*, January 10, 2018, <http://www.christianitytoday.com/news/2018/january/top-50-christian-persecution-open-doors-world-watch-list.html>.
3. Samuel P. Huntington, *The Clash of Civilizations and the Remaking of World Order* (New York, Simon & Schuster, 1998), 25.
4. Michael Lipka, "Muslims and Islam: Key findings in the U.S. and around the world," August 9, 2017, <http://www.pewresearch.org/fact-tank/2017/08/09/muslims-and-islam-key-findings-in-the-u-s-and-around-the-world/>.
5. Ibn Ishaq, *The Life of Muhammad*, trans. A. Guillaume (Oxford: Oxford University Press, 2002).
6. Ibn Ishaq, *The Life of Muhammad*, trans. A. Guillaume (Oxford: Oxford University Press, 2002), 464.
7. Quran in Today's English. Clear and Easy to Read. Translated by Talal Itani.
8. Sahih al-Bukhari (Vol. 1, Bk. 8), 387.
9. Robert G. Hoyland, *Seeing Islam As Others Saw It: A Survey and Evaluation of Christian, Jewish and Zoroastrian Writings on Early Islam* (Pennington, NJ: The Darwin Press, Inc. 1997), 554-5.
10. Islam's Awaiting Messiah: "Tafsir Ibn Kathir Surah 9:123 Tafsir.com.
11. Imam al-Waqidi, The Conquest of Persia, al-Tabari reports on Islam's enormous victory at the Battle of Jalula' al-Waqi'ah.
12. Bat Ye'Or, *The Decline of Eastern Christianity Under Islam: From Jihad to Dhimmitude* (Vancouver, BC: Fairleigh Dickinson University Press, 1996), 44.
13. Samuel P. Huntington, *The Clash of Civilizations and the Remaking of World Order*.
14. R. James Woolsey, testimony before the U.S. Senate Committee on Foreign Relations, November 16, 2005, <https://www.foreign.senate.gov/imo/media/doc/WoolseyTestimony051116.pdf>.
15. Yousaf Butt, "How Saudi Wahhabism Is the Fountainhead of Islamist Terrorism," *Huffington Post*, January 20, 2015, http://www.huffingtonpost.com/dr-yousaf-butt/saudi-wahhabism-islam-terrorism_b_6501916.html.
16. Chas Danner, "Report: ISIS Has Recruited as Many as 30,000 Foreigners in the Past Year," *New York Magazine*, September 27, 2015, <http://nymag.com/daily/intelligencer/2015/09/isis-has-recruited-as-many-as-30000-foreigners.html>.
17. Betsy Cooper, Daniel Cox, Ph.D., Rachel Lienesch, Robert P. Jones, Ph.D., "Exodus: Why Americans are Leaving Religion—and Why They're Unlikely to Come Back," Public Religion Research Institute, September 22, 2016, <https://www.prrri.org/research/prri-rns-poll-nones-atheist-leaving-religion/>.
18. Tertullian, *Apologeticus*, Kapittel 50 s.13.
19. Philip Jenkins, *Images of Terror: What We Can and Can't Know about Terrorism* (Piscataway, NJ: Aldine Transaction, 2003).

KAPITTEL 8: ANTIKRISTS ÅND

1. Translation by Muhammad Sarwar.
2. Tafsir Ibn Kathir, abridged by Shaykh Safiur-Rahman Al-Mubarakpuri, et al. Maktaba Dar-us-Salam—Second Edition, 2003] volume 4, 377.
3. "The World's Muslims: Unity and Diversity: Kapittel 3: Articles of Faith," Pew Research Center, August 9, 2012, <http://www.pewforum.org/2012/08/09/the-worlds-muslims-unity-and-diversity-3-articles-of-faith/#end-times>.

4. "Dabiq: Why is Syrian town so important for IS?" BBC, October 4, 2016, <https://www.bbc.com/news/world-middle-east-30083303>.
5. Nour Malas, "Ancient Prophecies Motivate Islamic State Militants," *Wall Street Journal*, November 18, 2014, <https://www.wsj.com/articles/ancient-prophecies-motivate-islamic-state-militants-1416357441>.
6. *Wall Street Journal*, "Ancient Prophecies Motivate Islamic State Militants: Battlefield Strategies Driven by 1,400-year-old Apocalyptic Ideas" November 18, 2014.
7. President Erdoğan speaking at the AK Party's Rize Provincial Congress, November 18, 2017, <https://www.tccb.gov.tr/en/news/542/87380/our-nation-assigned-us-the-duty-of-establishing-a-greater-and-stronger-turkey>.
8. Ahmad, *al-Musnad* 14:331 #18859; al-Hakim, *al-Mustadrak* 4:421-422; al-Tabarani, *al-Mu`jam al-Kabir* 2:38 #1216; Bukhari, *al-Tarikh al-Kabir* 2:81 and *al-Saghir* 1:306; Suyuti, *al-Jami` al-Saghir*.
9. Ibn Kathir, *Signs Before the Day of Judgement* (Ellicott City, MD, Dar Al Taqwa, Ltd.), 8.
10. *Ibid*, 12.
11. Sideeque M.A. Veliankode, *Doomsday Portents and Prophecies* (Scarborough, Canada: Al-Attique, 1999), 2771
12. Ayatullah Baqir al-Sadr and Ayatullah Murtada Mutahhari, *The Awaited Savior*, (Karachi, Islamic Seminary Publications), prologue, 4, 5.
13. Muhammad ibn Izzat, *Muhammad 'Arif, Al Mahdi and the End of Time* (London: Dar Al-Taqwa, 1997), 4.
14. Abdulrahman Kelani, *The Last Apocalypse, An Islamic Perspective*, (Fustat, 2003), 34-35.
15. Ibn Hajar al-Haythami, *Al-Qawl al-Mukhtasar fi'Alamat al-Mahdi al-Muntazar*, 50, as quoted by Harun Yahya, *The End Times and the Mahdi* (Clarkesville Katoons, 2003), 96.
16. For an excellent history study of these Mahdist movements, see Dr. Timothy Furnish's work, *Holiest Wars* (Santa Barbara: Praeger, 2005).

KAPITTEL 10: VÅR RESPONS

1. Dr. David R. Reagan, "The Wars of the End Times," Lamb and Lion Ministries, <http://christinprophecy.org/articles/the-wars-of-the-end-times/>.
2. 2017 World Watch List: <https://www.opendoorsusa.org/christian-persecution/world-watch-list/>.

KAPITTEL 11: DET STORE KLIMAKS

1. See for example, Dave Garrison, *A Wind in the House of Islam* (Monument, CO: Wigtake Resources, 2014).
2. Dr. R. L. Hymers, Jr., "Tribulation and Revival," a sermon preached at the Baptist Tabernacle of Los Angeles, August 23, 2009, http://www.rlhymersjr.com/Online_Sermons/2009/082309PM_TribulationRevival.html.
3. Adam Clarke, Commentary on the Bible (1831), <https://www.studydrive.net/commentaries/acc/psalms-2.html>.

KAPITTEL 12: I MØTE MED VÅR TID

1. Tariq Tahir, "North Korean defector describes undergoing a forced abortion and the harrowing scenes as she watched prison dogs eat dead prisoners who had starved to death at her labour camp," *Daily Mail*, December 12, 2017, <http://www.dailymail.co.uk/news/article-5170451/North-Korean-defector-says-forced-abortion.html>.
2. Stoyan Zaimov, N. Korean Defector Recalls Screams of Pregnant Mothers During Forced Abortions; Inmates Used as Dog Food," *Christian Post*, December 13, 2017, <https://www.christianpost.com/news/n-korean-defector-recalls-screams-of-pregnant-mothers-during-forced-abortions-inmates-used-as-dog-food-209998/>.
3. <https://www.thebalance.com/pareto-s-principle-the-80-20-rule-2275148>; <https://betterexplained.com/articles/understanding-the-pareto-principle-the-8020-rule/>.
4. Kissinger, Henry, Colin S Gray, and G. R. Sloan, *Geopolitics, Geography, and Strategy* (Portland: Frank Cass Publishers, 1999), <http://web.newworldencyclopedia.org/entry/Geopolitics>.
5. Ian Johnston, "Climate change increases the risk of war, scientists prove," *Independent*, July 25, 2016, <http://www.independent.co.uk/environment/climate-change-war-risk-increase-syria-isis-heatwave-drought-a7155401.html>.

KAPITTEL 13: EN MISJONÆR FOR DENNE TID

1. Matthew Soerens and Daniel Darling, "The Gospel and Immigration," *Gospel Coalition*, May 1, 2012, <https://www.thegospelcoalition.org/article/the-gospel-and-immigration/>.